

ЕДНА ГЕРОИНЯ ПО-ПРИВЛЕКАТЕЛНА,
ПЛАМЕННА И ГОРДА ОТ СКАРМЕТ О'ХАРА

КАТРИН

КАРОЛ ФРАНШ

КАРОЛ ФРАНЦ КАТРИН

Превод: Тихомира Стоянова

chitanka.info

Съдбата е определила за Катрин Маршъл много изпитания. Плод на всеотдайна, но извънбрачна любов, тя и сестричката ѝ растат без закрила и сигурност. Останала сама след смъртта на своите близки, Кати поема своя житейски път. В богатия дом на капитан Ричард Камерън и неговото семейство тя е щастлива. Но Ричард е убит в Гражданската война и Джон, по-малкият брат на Ричард, става господар на имението и на Кати. Двамата застават един срещу друг — чистата, пламенна и горда девойка и чаровният, загадъчен и страстен Джон. Кати не познава любовта и не разбира, че е влюбена. Тя се подчинява на страстната натура на Джон и става негова любовница. Преживява жестоки страдания и един ден избягва от дома на Камерън, за да спаси детето, което очаква. Новият ѝ живот не е лек, но тя е щастлива. Докато един ден Джон Камерън отново я среща...

ПРОЛОГ

Торн се роди със сипването на зората на 26 декември 1865 година. Майка му беше сама в студения дъждовен ден. Преди няколко месеца, след като почувства, че е бременна, тя беше напуснала работа. Катрин Маршъл избяга от този дом, в който научи толкова много за любовта и живота. Имаше ред причини за това, и сега, загледана в новородения си син, тя беше сигурна, че е постъпила правилно.

Беше страдала много, но умееше да владее чувствата си. Отпусна се, притисна детето до себе си и въздъхна. В Сийл Харбър беше отишла, за да потърси подслон, а вместо това попадна във хаоса на бурни чувства, които стопиха увереността ѝ и сега тя нямаше представа накъде да поеме.

Мислите ѝ я върнаха към майка ѝ и към баща ѝ, когото тя не познаваше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. И Торн, също като нея, щеше да израсне, без да види баща си. Полусемейство, помисли си тя. Защо? И нейният живот, и този на детето ѝ можеха да бъдат толкова по-различни, само ако...

Нахлулите спомени накараха сърцето ѝ да забие по-силно.

ПЪРВА ГЛАВА

март, 1864 година

Домът на семейство Камерън беше на брега на Атлантическия океан. Силният морски бриз носеше мириса на многобройни приливи и отливи. Там, където се показваше под сняг, пясъкът бе ситен и искрящ. Къщата проблясваше на слънцето и се извисяваше върху канарата, високо над плажа. Беше бяла, двуетажна къща. Големите ѝ прозорци бяха обърнати към океана, а мястото наоколо изглеждаше много добре поддържано.

Кати държеше в ръка писмото от госпожа Даниълс, с което я препоръчваха на господарката. Беше похарчила малко пари. Всъщност беше заплатила билета си за влака и храната за из път, докато за себе си не бе купила нищо. Преди да влезе в къщата, тя поспря за миг и се помоли с надеждата, че господарката ще я хареса и ще ѝ предложи работа. Беше нервна и напрегната, но молитвата ѝ помогна да се овладее. Тя остана няколко минути неподвижна, загледана в къщата, докато усети как я залива усещането за уют и топлина. Тук живееше истинско семейство и Кати имаше чувството, че се е озовала в света на мечтите си.

Голямата порта се отвори и я изтръгна от този нереален свят. Жена на средна възраст, очевидно слугиня, я покани да влезе.

В просторния вестибюл Кати се почувства като замаяна. Всички врати, водещи към другите помещения, бяха боядисани в бледосиньо. Приемната отляво беше подредена с мебели, тапицирани в сребристо, синьо и бледорозово. Трапезарията отдясно беше много просторна. Над черната, излъскана до блясък маса, висеше внушителен полилей. Столовете бяха тапицирани с бледосиня дамаска със сребърни нишки. Кати попадеше сред такава луксозна обстановка за пръв път. Въпреки че къщата беше само на два етажа, централното стълбище към горния етаж създаваше впечатлението, че води към множество помещения.

Върху стените покрай стълбището бяха наредени картини, повечето от които портрети. Кати си помисли, че ако това са семейни

портрети, то Камерън трябва да са много представителни и красиви хора.

Прислужницата я заведе в малка стая зад приемната и я помоли да почака господарката. Вътре беше топло и приветливо, а голяма камина заемаше една от стените. Друга стена, изцяло остъклена, откриваше гледка към градината, която сега бе побеляла от сняг. Имаше и дамско писалище и две големи кресла от двете страни на камината. Стените, разбира се! — бяха сини, тапицерията на креслата в моркосиньо и бяло каре, а килимът беше в наситено син цвят, близък до този на креслата.

След няколко минути вратата се отвори и в стаята влезе хубава жена, около тридесетгодишна. Висока и слаба, с тъмнокестенява коса навита на кок, тя носеше тъмносиня роба с поло яка и дълги ръкави, която чудесно ѝ прилягаше. Грацията, с която се движеше, създаваше впечатлението, че не стъпва върху земята.

— Добро утро — поздрави жената с мек, приятен глас. — Вие навярно сте Катрин Маршъл.

Кати кимна утвърдително. Жената седна зад малкото писалище и проницателно я погледна.

— Аз съм Мелиса Камерън. Мога ли да видя препоръките ви, госпожице Маршъл?

Кати ѝ подаде писмото от госпожа Даниълс. Мелиса Камерън набързо го прочете, а след това обясни нейните задължения. Жената, която я бе посрещнала, ѝ показа стаите. Краткият разговор с господарката разсея тревогите на Кати и тя бе сигурна, че новият живот тук ще ѝ хареса.

За нея бяха определени две стаи в крилото за прислугата — спалня в бяло и синьо като по-голямата част от къщата, и малка дневна с камина. Спалнята беше обзаведена с голямо легло с драперии, няколко малки шкафчета с чекмеджета и чугунена вана зад един параван. Това бе много повече, отколкото Кати можеше да очаква и затова се почувства щастлива и доволна. Разопакова малкото си лични вещи, изми лицето и ръцете си и облече удобната черна рокля, която бяха ушили заедно с госпожа Даниълс. Вярно, това беше траурната ѝ рокля от смъртта на сестрите ѝ, но госпожа Даниълс ѝ беше пришила бяла яка и бели маншети, за да омекоти строгата линия.

След като се приготви, Кати слезе долу и зачака по-нататъшни наставления.

В подножието на стълбата я чакаше същата жена от прислугата. Беше доста пълна, а в топлите ѝ кафяви очи проблясваха весели пламъчета. Изглеждаше добродушна и доволна и Кати някак си почувства, че двете с нея ще се разбират.

— Аз съм госпожа Бейтс, икономката, и отговарям за прислугата. Ще следя работата ви, а вие ще отправяте към мен всичките си въпроси.

Тя се усмихна и Кати изпита облекчение.

Госпожа Бейтс запозна Кати с обстановката. Отваряше и затваряше бюфети и чекмеджета и ѝ обясняваше задълженията ѝ. Кати все още не разбираше добре какво се изисква от нея, но знаеше, че трябва да го изпълнява добре. Всъщност, не се интересуваше от характера на работата. Надяваше се единствено, че ще успее да върши всичко, каквото и да е, добре. Госпожа Бейтс ѝ разясни порядъка, свързан с домакинството, както и правилата, които прислугата трябваше да спазва.

Кати научи, че не се налага да работи през цялата седмица и беше много доволна. Всички от прислугата ползваха един свободен ден. Там, където бе живяла, преди да дойде в Седърруд, подобен лукс беше недопустим и реши, че правилата тук са измислени от много толерантна личност. Естествено бе, че една доволна и осигурена прислуга би работила много по-добре. Кати вече беше сигурна, че именно това бе причината за извънредната чистота и реда в къщата. Дори само пребиваването ѝ тук щеше да бъде удоволствие за нея.

Кати се залови за работа с усърдие. Тя бе изцяло отговорна за гардероба на господарката. Трябваше да поддържа всичко изрядно. Нейно задължение беше да чете вечер на децата и да се грижи за тоалета им. Това ужасно я притесни. „Как да призная на господарката, че не мога да чета?“, обзета от паника, се питаше Кати. „Ако го направя, тя може да ме отпрати.“

След дълги размишления Кати реши да не казва нищо. Тя имаше развита фантазия и се надяваше, че ще успее да съчини приказки за децата. В края на краищата момиченцата бяха малки и също не можеха да четат.

Същата вечер тя се запозна с четиригодишната Карин и с тригодишната Тори. Двете момиченца приличаха на майка си, но имаха гарвановочерни коси и морскозелени очи. Контрастът беше поразителен. В началото децата бяха срамежливи, скоро обаче вече седяха в скута ѝ, докато тя съчиняваше някаква вълнуваща история. Кати бе уверена, че въображението няма да ѝ изневери и че тя ще може да им разказва приказки и занапред.

ВТОРА ГЛАВА

май, 1864 година

С всеки изминат ден Кати все повече свикваше с дома. Основните ѝ задължения бяха свързани с Карин и Тори и това беше за нея голяма радост.

Кати ги водеше на дълги разходки по брега, където те събираха мидени черупки и парчета дърво, изхвърлени от океана. След вечеря те сядаха в детската стая и ги боядисваха в ярки цветове. Кати помагаше на момиченцата да подреждат с тях красиви мозайки.

Мелиса Камерън щеше да празнува скоро своя рожден ден и Кати реши, че би било чудесно всяко от децата да изработи подарък за майка си. Момиченцата възторжено възприеха идеята и се заловиха за работа с радост и усърдие.

Вече четвърта година страната беше в гражданска война. Почти всяко семейство имаше загинал близък и повечето от хората в града носеха траурни ленти.

Господарят на къщата, Ричард Камерън, не си бе идвал у дома от началото на войната. Сега го очакваха и в цялата къща цареше възбуда. Въпреки че беше изрядно чисто, всичко отново бе излъскано от горе до долу. Всички бяха оживени, а Мелиса Камерън искрено се радваше. Очевидно страдаше от отсъствието на съпруга си.

Капитан Камерън пристигна по здрач заедно с няколко офицери, негови колеги. Цялото семейство, заедно с прислугата, се събра в приемната да ги посрещне. Докато капитанът минаваше голямата парадна порта, се чуха спонтанни приветствени възгласи. Мелиса бе слязла надолу по пътя, за да бъде поне в първите мигове сама с него. Сега тя го следваше и Кати съзря необичаен блясък в очите на господарката си.

Мелиса беше помолила Кати да премени децата в най-новите им дрехи. Сега тя ги изведе напред и само един поглед ѝ беше достатъчен да разбере, защо Карин и Тори имаха такива тъмни коси. Ричард Камерън беше висок повече от шест фута, косите му бяха черни и се

къдреха на вълни, а очите му имаха цвета на морето. По бузите му се виждаха леки бръчици, които приличаха по-скоро на трапчинки. Когато се усмихнеше, те прорязваха лицето му от скулите до брадичката. Усмивката му издаваше такива чувства, че когато той погледна дъщеричките и жена си, Кати се почувства натрапена. Това бе усмивка, предназначена за любими същества.

Капитан Камерън и спътниците му бяха пътували цял ден. След като гостите се настаниха удобно в дневната, господарят на къщата се ръкува с всеки от домашните си. Пред Кати той се спря.

— Вие сте Кати, нали? — каза Ричард като взе ръката ѝ и леко я стисна. — Мелиса ми писа за вас. Надявам се, че тук ви харесва.

Кати не отговори. Смутена направи дълбок реверанс, докато той отмина към следващия от прислугата. „Колко мило от негова страна, че се ръкува с всеки“, мислеше си тя. Сега разбираше защо го обичат толкова.

Веднага след като лично бяха поздравени от господаря, слугите започнаха да сервират ястия и напитки в трапезарията. Разопаковаха багажа на гостите, погрижиха се и за конете. Кати трябваше да наглежда децата и това я постави в центъра на вниманието. Къщата се изпълни със смях и весели разговори. Във всеобщото оживление тя забеляза, че Ричард не се отделя от жена си. Поводът за празника беше двоен — Мелиса имаше рожден ден. След вечерята Карин и Тори поднесоха подаръците на майка си. Тя бе очарована и прегърна нежно и двете. На Кати за момент дори ѝ се стори, че ще се разплаче, но Ричард я привлече върху коленете си.

— Скъпа моя — каза той, потопил поглед в очите ѝ, — трябва да дойдеш с мен, за да видиш какво съм ти донесъл за празника.

Двамата пожелаха набързо „Лека нощ“ на всички и хванати за ръка излязоха през портата навън. Офицерите веднага наскачаха от местата си и се оттеглиха по стаите. Кати сложи момичетата да си легнат и слезе в кухнята, за да помогне при разчистването. Въпреки че изминалият ден беше много напрегнат, тя, кой знае защо, не се чувстваше изморена.

След като помогна на госпожа Бейтс, тя занесе гореща вода в стаята си и лежа във ваната, докато водата изстина. Този ден ѝ бе донесъл прозрение.

Празничните трапези продължиха през останалите три седмици от престоя на капитана. На следващата сутрин офицерите отпътуваха по домовете си свежи и отпочинали.

Карин и Тори бяха поверени изцяло на грижите на Кати. Мелиса и Ричард искаха да бъдат заедно през цялото време до заминаването му. Двамата ходеха в града да пазаруват, присъстваха на официални вечери в чест на капитана. Изглеждаха безкрайно щастливи, а Кати се радваше, че вижда господарката си усмихната през цялото време. Въпреки че бе дошла да работи като камериерка, сега тя изпълняваше задълженията и на гувернантка, сервитьорка и дори на помощник-готвачка. Това обаче не я притесняваше. Тя вършеше всичко с удоволствие, без да чувства умора.

Сутринта преди отпътуването на Ричард Камерън къщата притихна. Присъствието на господаря беше причината за всеобщото оживление.

При сбогуването всички се натъжиха. Мелиса продължаваше да се усмихва и не изостави всекидневните си задължения, но Кати бе убедена, че с усилие не показва мъката си. Мелиса не престана да се усмихва, докато Ричард не се отдалечи върху коня си и дълго стоя, загледана след него. После се прибра в стаята си и остана там през следващите три дни.

Настъпи юни. В топли дни госпожа Камерън имаше навика да води децата до самия бряг на океана. Кати никога дотогава не се беше къпала в океана. Поканиха я да се присъедини към тях, за да облекчи господарката от грижата непрекъснато да наблюдава малките. Дадоха ѝ бански костюм, за да си играе с тях във водата, а Мелиса ѝ показва как трябва да плува. След като Кати я наблюдаваше, реши сама да направи опит и да се научи да плува.

Мелиса я окуражаваше през цялото време. И само след три-четири урока Кати вече успяваше да се задържи над водата. Двете жени и децата прекарваха с часове на брега. И тогава, понеже прекарваше дълго сама с господарката си, Кати повдигна въпроса за нейното огромяване. Тя копнееше да се научи да чете и да пише.

— Госпожо — промълви тя плахо един следобед, — аз прекарвам много време с Карин и Тори. Ще имате ли нещо против, ако присъствам и на уроците им? Виждате ли — заговори бързо тя, — никога не съм учила и ще бъда много щастлива, ако мога да чета

приказки на момичетата, както ме бяхте помолила. — Беше объркана от внезапната си дързост.

Кати погледна Мелиса с очакване. Страхуваше се да не види, че разочарование се изписва върху лицето ѝ. Но изразът на Мелиса не се промени. Когато тя се изправи и погледна младата жена в очите, по устните ѝ се появи усмивка. Кати облекчено въздъхна.

— Разбира се, че можеш — каза господарката. — Чудех се дали някога ще ме попиташ. Аз знаех, че ти съчиняваш приказките, които разказваш на децата, защото ние нямаме книжки с подобни истории.

Мелиса се разсмя, а след нея и Кати, която се почувства неловко заради неумелата измама.

Мелиса удържа обещанието си. Още на следващия ден поканиха Кати в учебната стая по време на заниманията на момичетата. За нейна изненада след урока я помолиха да остане и обучението продължи още два часа. Тя усвояваше много бързо, опитвайки се да запамети всичко, което ѝ показваха. Не след дълго четеше чудесно. Учеше се и да смята. След много упражнения, най-вече през нощта в стаята си, тя успя да усъвършенства своя почерк. Мелиса се гордееше с нейния напредък, а самата Кати бе неописуемо щастлива.

Докато беше топло, Кати прекарваше на брега свободното си време. Тя заемаше книги от библиотеката с разрешението на господарката и от изгрев до залез четеше. Това бяха най-приятните часове в живота ѝ, спомняше си тя по-късно.

Един ден, на път за любимото си местенце, Кати забеляза някаква жена, която лежеше на пясъка по корем. Тялото ѝ беше толкова неподвижно, че тя не посмя да се приближи. Но чувайки стенанията ѝ, се втурна към нея, коленичи и попита:

— Какво ви се е случило? Лошо ли ви е?

След като не получи отговор, тя обърна едрото, тежко тяло. Жената не направи никакво движение. На челото ѝ зееше огромна, грозна рана. Кати изтича до водата и намокри краищата на полата си. После се върна до безжизнената фигура и притисна мокрия плат върху раната. След секунди жената отвори очи.

— Коя сте вие? Какво се е случило? Добре ли сте? — попита Кати.

Жената се надигна и тогава Кати забеляза, че е облечена в рокля толкова силно изрязана отпред, че гърдите ѝ бяха съвсем разголени.

Непознатата изглеждаше толкова необичайно за Кати, че тя не успя да прикрие учудването си.

— Казвам се Джоси — промърмори едрата жена, като се опитваше да се изправи. — Аз... аз наистина не зная какво се е случило.

Тя се задъхваше и сложи ръка върху раната на челото си.

— Благодаря ви за помощта, все някак ще се оправя — прошепна Джоси. После се изправи несигурна и тръгна към океана.

Кати я видя да съблича дрехите си и да се хвърля във вълните.

— Господи! — възкликна тя. — Какво прави тази жена?

Изправи се бързо и огледа наоколо, за да се убеди, че наблизо няма никой.

— Излизай веднага! — изкрещя Кати. — Може да те види някой!

Джоси я погледна и се изсмя високо и необуздано, което накара Кати да се усъмни дали жената беше нормална, или ударът бе разстроил разума ѝ. Джоси излезе от водата така уверено, сякаш беше напълно облечена. И двете мълчаха, докато Джоси си сложи дрехите, а Кати се стараеше да не я гледа. Беше потресена от дързостта ѝ. С течение на времето обаче, след като се сприятелиха, Джоси ѝ обясни толкова много неща. Никога досега младото момиче не беше чувало някой открито да говори за интимните отношения между мъжа и жената. И сега Кати използва възможността да зададе на новата си позната въпросите, които отдавна се въртяха в главата ѝ.

Джоси я информира най-подробно. Всъщност, за първи път в живота си тя се почувства по-горна от някого. Беше много добре запозната с нещата, за които Кати нищо не знаеше. И се почувства важна. Подробно ѝ разказа за всичко, което бе научила от личния си опит. Кати слушаше напрегнато и не смееше да продума. Джоси смяташе, че една жена не бива да се впуска в интимни отношения, преди да е запозната напълно с тези неща. Самата тя само бе спечелила от своите знания.

При някои от разясненията на Джоси Кати силно се изчервяваше, но накрая ѝ бе много благодарна за откровеността и за това, че от нея узна за неща, за които иначе нямаше откъде да научи.

Слънцето клонеше към залез, когато Кати стана и каза, че трябва да си тръгва. Джоси взе ръката ѝ и още веднъж ѝ благодари за помощта. Кати също каза „Благодаря!“. През този ден тя бе научила

много нови неща и беше радостна, че има нова приятелка, макар и не твърде морална.

Когато се прибра в къщи, слънцето бе залязло. Тя влезе в кухнята и видя с изненада, че там няма никой. По това време приготвяха вечерята, но сега помещението беше пусто. Тъкмо заизкачва стълбището, когато чу, че някой излиза от килера. Беше госпожа Бейтс.

— Божичко! — проплака тя. — Служи се нещо ужасно! Просто не знам как. О, мили Боже!

Кати не можа да разбере нищо от несвързаните ѝ приказки. Сложи ръка на рамото ѝ и я разтърси.

— Госпожо Бейтс — извика Кати с растящо безпокойство в гласа, — какво има?

От очите на възрастната жена потекоха сълзи. Гласът ѝ силно трепереше и Кати трябваше да следи движението на устните ѝ, за да я разбира какво казва.

— Господарят е убит... Преди половин час пристигна вестоносец.

Сега и Кати се разплака:

— Къде са останалите? — попита тя.

— Ами в параклиса — отговори госпожа Бейтс. — Ние обичахме господаря. Той беше добър човек. Но го няма вече! Господи, какво ще правим сега?

Тя отмести ръката на Кати и се запъти към стаята си. За миг Кати остана неподвижна. После се втурна нагоре по стълбите, грабна един шал от гардероба и хукна към параклиса.

Когато влезе, службата вече приключваше. Тя застана встрани, докато хората излизаха и бързо улови Карин и Тори за ръцете. Момиченцата бяха объркани. Мелиса излезе бавно навън. Беше бяла като платно и вместо да тръгне към къщата, се отправи към конюшните.

Конят, който избра, беше нейният любимец, подарък от съпруга ѝ. Кати знаеше, че господарката ѝ е добра ездачка и затова реши да се погрижи за децата. Тя ги заведе у дома, изкъпа ги и им даде да вечерят, после почака да заспят и слезе долу. Когато Мелиса се върна, Кати беше в кухнята. Единствено тя от цялата къща бе останала будна. Надяваше се да утеши господарката си, която винаги бе толкова добра с нея.

— Кати — прошепна Мелиса, — моля те, погрижи се за децата. Не желая да ги тревожа. Разбираш ли? За нищо на света! — тя въздъхна и изтри насълзените си зачервени очи.

Тялото на Ричард Камерън трябваше да бъде донесено в къщи след три дни. Погребението щеше да бъде на следващия ден. Родителите му все още не бяха уведомени, но госпожа Бейтс бе изпратила един от слугите до Ню Йорк с печалната вест. Тя знаеше, че господарката е изцяло отдадена на скръбта, за да се сети за вестonosец преди утрото и затова сама бе решила да стори това.

Кати не се прибра в стаята си, а премести кушетката в детската стая. Момичетата бяха още малки, за да разберат защо майка им плаче така горчиво. Кати се безпокоеше да не би да се събудят през нощта и да се изплашат. „Още една смърт“, помисли си тя, докато се опитваше да заспи. „Няма ли някога да свърши тази мъка?“

Докато заспиваше, пред очите ѝ бе Ричард Камерън в деня на пристигането му. Никога нямаше да забрави как я бе поздравил тогава. Мисълта за неговата смърт върна спомена за смъртта на майка ѝ и сестрите ѝ. Бореше се с риданията, но не успя да се овладее. Беше загубила всичко, което бе имала на този свят. Сега нямаше нищо.

Струваше ѝ се, че животът е низ от късчета щастие, съвсем краткотрайни, които ти се отнемат тогава, когато имаш най-голяма нужда от тях и на тяхно място винаги идва страданието. Като че ли единственият начин да не страдаш, бе изобщо да не обичаш, защото най-голямото страдание е загубата на любим човек.

Почувства се толкова изтощена, че почти се убеди в правотата на тези мисли, макар да знаеше, че без обич не биха съществували дори тези късчета щастие. Любовта беше неразривно свързана с живота, тя именно го прави радостен, и е много по-силна от скръбта, съпътстваща неизбежно всяка загуба на скъп човек. Без любов животът не би имал смисъл.

ТРЕТА ГЛАВА

юли, 1864 година

— Идат, идат! — извика Карин. Тя гледаше пристигащите гости от прозореца на спалнята. Момичетата се втурнаха надолу по стълбището и изтичаха навън през главния вход. Файтонът вече спираше, преди Кати да успее да ги настигне.

Чула виковете на децата, Мелиса също излезе и побърза да посрещне гостите. След смъртта на съпруга си тя се бе затворила в себе си, но сега, месец по-късно, отново бе поела грижите на господарка на дома. Тази промяна не ѝ се отрази тежко, защото тя се бе грижила за имота и по-рано, когато Ричард отсъстваше. Продължаваше да управлява мъжете, които се грижеха за делата на покойния ѝ съпруг. Приемаше ги в салона до дневната. Въпреки че окончателните решения бяха нейни, Мелиса уважаваше мнението и способностите на тези мъже, които сам Ричард бе упълномощил, и се вслушваше в съветите им.

Веднага щом файтонът спря, от него скочи висок, достолепен мъж и помогна на запазената жена на средна възраст, която го придружаваше, да слезе.

— Скъпа моя, скъпа моя — заговори бързо Джойс Камерън, — толкова се радвам да те видя! Колко време мина.

Тя се просълзи. Преди Мелиса да успее да поздрави родителите на съпруга си, Карин и Тори я избутаха и се хвърлиха в прегръдките на развълнуваната си баба.

— Бабо, бабо — викаше Карин, — ще останеш ли при нас?

Те почти щяха да я съборят от радост и вълнение. Тя се усмихваше, опитвайки се да прегърне едновременно и двете и толкова силно ги притискаше към себе си, че те едва успяха да се освободят от прегръдката ѝ.

— Разбира се — отговори тя. — Баба дълго време ще остане с вас.

Тогава те се обърнаха към дядо си, който прегръщаше Мелиса, опитвайки се да скрие сълзите си.

— И ти ли ще останеш, дядо? — попитаха децата, очаровани от мисълта, че ще има гости в къщата. Напоследък тя беше доста унила.

— Да, мили мои — отговори Шон Камерън. — С баба ви ще постоим при вас.

Мелиса прегърна свекърва си с искрена радост и топлина. Отдавна не беше давала воля на чувствата си и с нетърпение очакваше това посещение. В радостната суматоха тя не забеляза Джон, помалкия брат на Ричард, който в този момент слизаше от файтона. Едва когато младият мъж застана до нея и целуна ръката ѝ с дълбок поклон, леко усмихнат, тя го забеляза.

— Не заслужавам ли и аз поздрав, Мелиса? — попита Джон и протегна ръце за прегръдка.

— О, Джон — промълви тя през сълзи. — Колко се радвам да те видя!

Той я задържа в прегръдките си няколко секунди, после се наведе и вдигна племеничките си.

— Така, ще има ли сега по една голя-я-я-ма целувка за чичо Джон? — каза той с широка усмивка.

Момиченцата весело забърбориха и обвиха врата му с ръчички.

— Ти наистина ли си чичо Джон? — попита Тори. — Толкова приличаш на татко? — и все още в ръцете на чичо си, Тори се обърна да погледне Мелиса. — Нали, мамо? Нали.

— Да, миличка — отговори Мелиса.

Тя за първи път обърна внимание на това колко Джон прилича на обичния ѝ съпруг. Ако не беше по-светлата му коса, човек можеше да ги обърка.

Всъщност, и двамата братя толкова приличаха на майка си, че освен високия ръст, нямаха нищо общо с баща си. Джон беше красив мъж, дори по-красив от Ричард, със силно развито, мускулесто тяло и обаятелна усмивка. Трапчинките на бузите му не бяха толкова изразени, както на брат му, но закачливият му поглед ги подчертаваше.

Карин и Тори виждаха чичо си за първи път. А бабата и дядото им бяха гостували за последен път, когато Тори бе едва на три седмици. Мелиса естествено поддържахте връзка с Джойс и ѝ пишеше всяка седмица. Шон Камерън беше с разклатено здраве и доста

отдавна се бе оттеглил от семенния бизнес, оставяйки изцяло работата на Ричард, който беше първородният син и негов наследник. За Мелиса свекър ѝ беше една загадка. Опустошителните му (както Ричард ги наричаше) преживявания на младини го бяха лишили от цялата му жизненост. И Джон, като него, също бе преживял нещо подобно преди години, но брат му само бегло бе намервал за това. Той никога не отвори дума пред жена си за тези семейни недоразумения, сякаш ги считаше за отдавна забравени.

Сега семейството на Ричард беше пристигнало и всичко това нямаше особено значение за Мелиса. Напоследък тя се чувстваше много самотна. Да, тя беше силна натура и си придаваше вид, че е успяла да преодолее мъката си, но пустотата на вдовишкия живот я разяждаше. Преди никога не бе повишавала глас на прислугата или на подчинените си, но отскоро усещаше, че става все по-строга и раздражителна. Тази сърдечност, която преди сякаш струеше от нея, сега я нямаше и тя поддържаше строги и делови отношения. Рядко се усмихваше и почти не контактуваше с хората, освен с двете си дъщери. Прекарваше по-голямата част от времето в стаята си.

Кати стоеше встрани от групата. Тя се надяваше и тайно се молеше пристигането на гостите да върне на господарката ѝ предишното ѝ дружелюбие и добро настроение.

След като бяха настанени, семейство Камерън се оттеглиха в стаите си, за да си отдъхнат от пътуването и да се преоблекат за вечеря. Кати заведе Карин и Тори на брега. От известно време децата имаха ново занимание: събираха малки рачета и ги отнасяха у дома в буркани. Колекцията им до този момент съдържаше три морски звезди, изплували с прибоя, четири рапанчета и няколко морски охлюва. Момичетата бяха събрали водорасли и гладки бели камъчета и с тях бяха направили чудесен аквариум.

Мелиса нареди на Кати децата да вечерят в стаята си, а тя да остане с тях през нощта. Кати беше толкова привързана към двете деца, че би се отказала от собствена стая, за да живее заедно с тях, но Мелиса никога не спомена за това. Тя считаше, че едно от майчините ѝ задължения е да наглежда децата нощем, и да бъде с тях, ако се събудят.

Слугите все още бързаха нагоре-надолу, когато Кати и децата се върнаха от разходка. Вечерята в приемната беше започнала. Те се

качиха горе, вечеряха заедно и се смяха на преживелиците на брега. След като ги изкъпа Кати им предложи приказката за Аладин и момиченцата заспаха щастливи, прекалено уморени дори да ѝ кажат, че всъщност тя им чете друга приказка.

Долу, в приемната, вечерята продължаваше. Шон, в приповдигнато настроение, разказваше за всички по-интересни неща, случили се откакто не се бяха виждали. Компанията се смееше, разговаряше. Менюто беше грижливо подбрано за гостите. Те с удоволствие се хранеха, като обилно поливаха с вино превъзходната храна.

Името на Ричард не се споменаваше, като че ли всички предварително се бяха наговорили да не засягат болезнената тема. Но когато разговорът неволно се насочи натам, Мелиса с готовност се включи в него.

Сервираха кафето и коняка. Шон Камерън седеше начело на масата, леко зачервен. Джон седеше срещу Джойс, а Мелиса заемаше мястото си на домакиня. Кристалното шише с коняка вече обикаляше масата за втори път, когато Шон се покашля явно с намерение да каже нещо надявайки се да не прозвучи много горчиво.

— Ние дойдохме тук по няколко причини, Мелиса — леко запъвайки се, започна той и бръкна в джоба си за лулата. — Сигурно разбираш, че след като нямахте с Ричард син, семейното състояние и имотите трябва да преминат към следващия мъж в семейството.

Лицето на Мелиса потъмня. В скръбта си тя съвсем бе забравила за това.

Шон запали лулата си и продължи:

— Джон, разбира се, е готов да ти предложи издръжка и всичко останало, от което дъщерите ти биха имали нужда и биха притежавали, ако баща им беше жив...

Мелиса се отпусна назад. Цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ. Защо не се бе сетила сама? В същия миг Джон стана и се доближи до нея.

— Мелиса, искам да те уверя, че това няма да промени нито твоя живот, нито този на децата — той взе ръката ѝ. Говореше тихо. — Този дом е твой и винаги ще бъде твой. Родителите ми и аз ще бъдем винаги твои гости, а не собственици — той се наведе над нея и продължи: —

Адвокатите вече са изготвили документите за прехвърляне на правата върху фамилната собственост на мен.

Мелиса отдръпна ръката си и стана.

— Разбирам — едва чуто каза тя. — От моя страна няма да има възражения. Сигурна съм, че всичко е уредено почтено — тя помести стола си назад и погледна Джон в очите. — Можеш да действаш, Джон. А сега, моля да ме извините, искам да се оттегля. Денят беше уморителен.

Тя излезе, без повече да каже нещо и без да погледне загрижените лица на свекъра и свекърва си.

Тази нощ Мелиса не можа да заспи. Тя знаеше, че по време на войната Джон беше поел семейния бизнес отвъд океана. Ричард ѝ беше казал, че той товари кораби от Англия със стоки, необходими за съюзническите войски и макар да не носеше униформа, работата му беше не по-малко важна от тази на воюващите. Тя винаги го бе харесвала. Зад привидно грубите му обноски се усещаше някаква спотаена нежност и тъга. Мина ѝ мисълта, че ако Ричард бе предпочел работата на Джон, сега тя нямаше да бъде вдовица, толкова самотна и неутешима, и сама се упрекна.

Макар вълненията и приготовленията през дните, след като получи известието за посещението на роднините си, да ангажираха времето и мислите ѝ, душата ѝ не можеше да намери покой. Спомняше си незначителни подробности от разговори с Ричард: как той и брат му заедно са учили и прекарвали свободното си време, как са яздели, как са плували и са се къпели, как са слушали историите на дядо си и на баща си. И още си спомняше, че нещо в миналото на Джон го бе лишило от участие в семейния бизнес. Ричард му бил предложил равен дял, пренебрегвайки наследственото право. Без да бъде съвсем сигурна, бе останала с убеждението, че Джон сам се бе отказал от това великодушно предложение. Носеше се слух, че Джон бил подслушал някакъв разгорещен спор между Ричард и техния дядо, като поводът бил лишаването на малкия брат от всякакво наследство. И въпреки че Шон нямал нищо против подялбата на семейните имоти, докато баща му бил жив, не било възможно никакво участие на Джон.

Мелиса разсъждаваше в какво положение се намира сега, след като вече не е господарка на този дом, който наричаше свой. Тя беше

горда и волева. Но сега се решаваше бъдещето ѝ и за първи път в живота си тя се почувства неспособна да вземе решение.

След дълги размисли, едва на зазоряване, тя взе решението да замине с децата в Англия, в стария си семеен дом. Беше абсолютно сигурна, че подялбата ще бъде честна. Създадената ситуация ѝ предоставяше възможността да напусне къщата и роднините, които ѝ навяваха болезнени спомени. За нея би било непоносимо да наблюдава как Джон ще заеме мястото на Ричард. Сърцето ѝ щеше да се разкъсва всеки път, когато го погледнеше и тя никога нямаше да намери покой. Да, в Англия, ще се чувства по-добре... с родителите си. Тя щеше да намери утеха в бягството и закрила при родителите си.

Някой ден, мислеше си тя, може би ще се върна тук, защото тук се роди любовта ѝ с Ричард. Но това щеше да стане само тогава, когато спомените няма да бъдат вече толкова живи.

После заспа дълбоко. Беше взела решение.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

юли, 1864 година

Шон, Джойс и Джон Камерън се установиха в семейната си къща за постоянно. Мелиса бе отпътувала преди две седмици за Англия. Всички плакаха много на раздяла, а Кати имаше чувството, че светът се разпада. Изживяваше раздялата с Карин и Тори, сякаш отново загубваше сестрите си. Тя таеше надеждата, че Мелиса ще я покани да ги придружи в Англия, но тя не го направи. Кати се утешаваше с мисълта, че единствената причина е желанието на господарката ѝ нищо да ѝ напомня за имението край океана, което вече не ѝ принадлежеше.

Докато нареждаха багажа в друга кола, Карин и Тори, издокарани като малки госпожички, седяха във файтона, възбудени от предстоящото презокеанско пътуване. Само след минута и те са загубиха от погледа зад завоя на пътя, водещ към централното шосе.

От този момент Кати пое работата като камериерка на господарката, за която бе наета първоначално. Джон Камерън нямаше желание да променя разпределението на работата сред прислугата и бе обещал на зълва си да задържи всички, защото някои от тях бяха на преклонна възраст и едва ли биха си намерили друга работа, особено при сегашните трудни военни времена. Той също така се съгласи те да имат всяка седмица свободен ден, още повече, че сам се бе убедил колко резултатна е тази практика.

Сутрешната закуска на новия господар на къщата и родителите му минаваше бързо и спокойно. Никой не разговаряше, докато пиеха кафето си, всеки поне по две чашки, подсладено с шоколад още при варенето. Обяд не се сервираше. Новата господарка считаше, че това е от полза за добрата фигура. Тя ненавиждаше излишните килограми.

Тези задължения не затрудняваха Кати и тя ги изпълняваше добросъвестно и с готовност. Джойс Камерън обичаше спокойствието и усамотението. Тя прекарваше голяма част от времето си в

библиотеката, където четеше или пишеше писма до многобройните си приятели в Ню Йорк.

Шон и Джойс Камерън бяха живели в Ню Йорк дълги години и въпреки че се бе съгласила да се върне в имението заради съпруга си и сина си, Джойс скучаеше, лишена от разнообразието на големия град. Единственото ѝ спасение бяха книгите и кореспонденцията с приятелките ѝ, които ѝ съобщаваха последните новини от големия град.

Джойс бе изтънчена и хубава жена. По преценка на Кати бе около петдесетте. Косата ѝ беше гарваново черна, леко посивяла край слепоочията, а кожата прозрачно бледа. Очите ѝ, с наситено син цвят, засенчваха всички останали черти на лицето. Дори трапчинките, така изразителни при синовете ѝ, почти не се забелязваха от строгостта на изражението ѝ.

Госпожа Бейтс, която работеше в семейството от години, си спомняше, че бракът между Джойс и Шон бе уреден от бащата на Шон, Патрик, по време на едно посещение в Англия. Двойката се бе запознала само две седмици преди сватбата. И може би защото бе далеч от семейството си, Джойс се бе приспособила бързо към новите условия. Тя бе оставила всичко зад гърба си в Англия и бе пристигнала в Америка, за да се ожени за един съвсем непознат човек. Госпожа Бейтс обясняваше всичко с факта, че тогава е била едва шестнадесетгодишна.

Кати се грижеше за гардероба на новата си господарка, изпращаше писмата ѝ и бе на разположение за различни дребни поръчки. Тъй като тези задължения не ангажираха цялото ѝ време, госпожа Бейтс трябваше да ѝ намира и допълнителна работа. Възрастната жена се отнасяше мило с младото момиче и предпочиташе да я държи край себе си и да ѝ разказва случки от миналото, които Кати слушаше с интерес. Тя вършеше по-тежката работа и често ходеше до селото вместо госпожа Бейтс, без тя да я моли за това.

Господарят на къщата — Джон Камерън, рядко се задържаше у дома. Делата, предадени изцяло от дядото и баща му, заемаха по-голямата част от времето му. Джон обичаше океана и всичко, свързано с него. Дори само факта, че фамилното име беше сходно с това на местната риболовна компания, му доставяше удоволствие. Това, което за други бе тежка работа, за Джон сякаш беше детска игра. Беше

собственик на най-големите риболовни стопанства и дистрибутор на сушена и осолена риба по целия източен бряг.

Госпожа Бейтс бе предупредила Кати да стои настрана от Джон, доколкото е възможно. Тя не посочи специални причини за това, но заяви, че знае какво говори и че Кати трябва да се вслуша в съветите ѝ. Кати напълно се доверяваше на житейския ѝ опит и правеше, каквото ѝ се казва.

Кати си даваше сметка, че Джон Камерън е изключително красив мъж. Той беше висок над шест фута, малко повече от Ричард. Говореше се, че официалният вход е издигнат по-висок специално за двете момчета. Косите на Джон бяха много по-светли от почти синьо-черните къдрици на Ричард, със златист оттенък в мекия кестеняв цвят. Очите му бяха наситено зелени като тези на майка му и понякога от дълбочината им бликаше някакво странно вълнение. Джон Камерън явно беше мъж, който владее напълно семейството и работата си, и тъй като животът в къщата течеше гладко, той изцяло бе предоставил на госпожа Бейтс ръководството на домакинството.

Със своите подчинени той бе строг, но внимателен и много рядко губеше контрол и показваше истинската си груба и себична същност. Макар да се отнасяше към родителите си смирено и с уважение, госпожа Бейтс твърдеше, че често бил ненаситен в претенциите си. Той крещеше и сразяваше с думи всеки, който проявяваше разномислие, а компромиси правеше само в изключителни случаи.

Беше хитър и пресметлив. Тактиката му като ръководител на предприятията „Камерън“ беше толкова пробивна, че внесе смут в деловите среди. Кати бе убедена, че тъгата в очите му издава някаква страдание. Какво точно нито тя, нито дори госпожа Бейтс знаеха, но и двете бяха сигурни, че не грешат.

Един следобед, когато Кати излизаше от кухнята, Джон Камерън я хвана за ръката.

— Трябва да разопаковаш едни мои книги в библиотеката, Кати — каза той. Тя се учуди, че той знае името ѝ. — Би ли уведомила госпожа Бейтс, ако обичаш, че се нуждая от услугите ти за известно време?

— Да, сър — отговори Кати и остави на земята кошницата с дрехи за поправка, които мислеше да занесе на брега. Госпожа Бейтс, след като забеляза, че Кати умее да шие с малки, изящни бодове, реши

да използва уменията, за да преправи униформите на прислугата и някои други домашни тъкани. Понеже не се налагаше да върши тази работа в къщата, Кати я взимаше със себе си на брега.

Няколко пъти вече тя бе забелязала Джон да майстори нещо като лодка недалеч от любимото ѝ място. Но тя го избягваше, защото не бе забравила предупрежденията на госпожа Бейтс.

Кати прекарваше много време на плажа под силното слънце и бялото ѝ иначе лице, сега имаше меден загар. Сините ѝ очи грееха, а русите ѝ коси бяха станали платинено лъскави. Морският бриз разбъркваше вълнистите ѝ къдрици, но тя не желаше да носи боне, което ѝ пречеше да усеща хладния ветрец.

След като предаде на госпожа Бейтс нареждането на господаря, Кати влезе в библиотеката и видя, че Джон вече е започнал да сваля книгите от една лавица, за да освободи място за новите, пристигнали от Ню Йорк. Щом я видя, той прекъсна работата си и отиде да затвори вратата, която Кати нарочно беше оставила откритата.

— Откъде да започна, сър? — запита тя плахо.

— Искам да подредиш томовете от кутиите на рафта, който току-що изпразних — каза Джон и се обърна да я погледне.

Кати не помръдна. Внезапно усети някакво странно чувство. Господин Камерън я погледна отново и каза:

— Веднага!

Кати не съзнаваше, че се е вторачила в него, докато не чу променения му глас. Тя се изчерви и бързо добави:

— Да, сър!

После се залови да вади и подрежда новите придобивки на семейната библиотека. Книгите бяха много и чудесните им кожени подвързии изкушиха Кати да им се порадва. Джон седна в голямото кожено кресло с разтворена книга в ръка и наблюдаваше работата ѝ. На няколко пъти той ѝ даде напътствия, когато забелязваше, че се колебае къде да постави дадена книга, но не направи никакви опити да разговаря с нея.

Тя усещаше погледа му върху себе си и се чудеше защо изобщо той трябва да стои в библиотеката, още повече че всички книги бяха подредени за по-малко от час и тя съвсем нямаше нужда от помощта му. На земята останаха няколко тома с намачкани страници и разкъсани подвързии от бързината, с която бяха свалени от лавицата.

Кати се чудеше какво да прави с тях, но не смееше да попита от страх да не би Джон да си помисли, че иска да ги задържи за себе си. Беше сигурна, че са ценни.

Слизайки от столчето, Кати залитна и падна настрани, удряйки рамото си в ръба на голямото бюро. Тя мигновено се изправи и се извини за несръчността си. Тогава забеляза, че по ръката ѝ има кръв. Джон застана до нея точно в момента, когато щеше да падне отново, изплашена от кръвта. Той я притегли към себе си и я отведе до креслото, в което седеше до преди малко.

— Седни тук — нареди ѝ той грубо. — Ще донеса бинт и веднага ще превържа раната — и той я остави сама.

Сърцето ѝ биеше токова силно, че ѝ се стори, че ще припадне. Не знаеше дали е от кръвта или от смущението заради несръчността си. Знаеше само, че е замаяна и иска да бъде колкото се може по-бързо далеч от тази стая и от Джон Камерън.

Джон се върна след няколко минути с всичко необходимо. Той приклекна до креслото и остави нещата до себе си.

— Съжалявам, сър — промърмори Кати. — Не исках да създавам такава суматоха. Просто застъпих роклята си. Обикновено стъпвам много уверено. Не разбирам как стана така.

Джон я погледна разсеяно, докато отваряше кутията и вадеше от нея малки ножички, бинт и шишенце зелен дезинфекционен разтвор. После хвана ръката на Кати и я придърпа към себе си.

— Свали това нещо, ако обичаш — разпореди Джон и посочи горната част на роклята ѝ. — Иначе няма да мога да спра кръвта и да те превържа.

Кати се стресна от дрезгавия му глас. Нима наистина се бе ядосал за това, че беше паднала? Беше нарекъл роклята ѝ „нещо“. А тя беше чиста и представителна, и не по-лоша от дрехите на останалата прислуга.

Изведнъж Кати реши, че изглежда ужасно глупаво и почервеня от смущение. Скочи на крака. Не можеше да преодолее желанието си да избяга.

— Госпожа Бейтс ще почисти раната, сър — започна тя. — Нищо ми няма. Съжалявам, че ви обезпокоих — тя заекна, като видя как очите му се присвиват, а устните се втвърдяват.

— Седни и свали роклята си — извика той и леко я бутна обратно в креслото. — Нямам време да слушам глупости. Вече съм готов да видя рамото ти. Защо, по дяволите, трябва да губиш време да търсиш госпожа Бейтс?

Кати не отговори, но вместо да свали роклята си, както ѝ бе заповядал, откопча две от предните копчета и дръпна корсажа надолу, за да открие раната. Сърцето ѝ биеше лудо. Лицето ѝ гореше и топлината заля цялото ѝ тяло. Тя потрепери от това, че тялото ѝ е разголено, колкото ѝ незначително да беше.

Никой в къщата не беше говорил толкова грубо с нея досега. За първи път откакто беше тук, тя изпита неприязън към господарите.

Джон седна на страничната облегалка на креслото и заля раната със зеления разтвор. Кати трепна, но не се отдръпна. Тя гледаше надолу и се питаше, защо той се суети около една нищо и никаква рана. Беше толкова близо до нея, че почувства топлината на тялото му. Когато се наведе да потопи второ памуче в разтвора, сърцето ѝ подскочи. Устните му бяха докоснали голото ѝ рамо.

Кати усети внезапно присвиване в стомаха. Не разбираше какво става с нея. Радваше се, че седи и Джон не може да забележи треперенето на краката ѝ.

Въпреки че ръцете му бяха много големи, Джон Камерън беше изключително нежен. След като почисти раната, той притисна внимателно памучето, докато спре кървенето. По роклята ѝ имаше доста кръв и тя лепнеше по тялото ѝ, което предизвика у нея усещане за слабост. Знаеше, че очите му са приковани върху нея и не смееше да помръдне. След като завърза бинта, Джон хвана брадичката ѝ и я повдигна нагоре.

— Защо не ме поглеждаш? — попита той, слабото му, загоряло лице беше развеселено.

— Не зная — отговори искрено Кати.

— Добре — каза той тихо. — Сигурно съм те изплашил. Не съм искал да бъда груб. Просто... казвали са ми, че съм много припрян. Предполагам, че е вярно.

Той се наведе напред и Кати зърна пламъчета в зелените му очи. За миг си помисли, че ще я целуне. Вместо това той допря лицето си до косите ѝ. После прошепна:

— Мм... Какво имаш в косата си?

— Изплаквам я със сок от лимон — заекна Кати, объркана от твърде интимния му въпрос.

— Аха — възкликна той и стана от облегалката на креслото, много неудобна за едрото му тяло. — Мирише прекрасно. Защо я опъваш толкова упорито назад?

Той се протегна и свали шнолата ѝ.

— Не мога да я поддържам сресана по друг начин — отвърна Кати. Бузите ѝ отново поруменияха.

— Аха — отговори той. — Тогава защо я разпускаш свободна, когато си на брега?

Той ѝ подаде ръка да стане.

— Ами няма как да я опазя от вятъра.

Кати се чудеше дали ще пусне ръката ѝ преди да е забелязал, че цялата трепери от вълнение.

— Не знаех, че някой ме е видял на брега. Съжалявам, ако съм направила нещо нередно.

Беше объркана. Не знаеше какво да мисли за това, че той гали с другата си ръка златистите ѝ коси, разпилени по раменете.

— Следващия път ще си сложа боне — добави тя и сведе поглед, — ако желаете.

— Няма нужда, Кати — каза топло Джон. — Имаш чудесна коса и аз мисля, че трябва да я пускаш свободно по-често.

Кати отдръпна ръката си от неговата и направи крачка назад, но настъпи кутията с бинтовете, която той беше оставил на пода. Политна и отново щеше да падне, ако Джон не бе протегнал ръка да я задържи.

— Преди малко май спомена, че стъпваш стабилно? — каза той и широка усмивка промени странното му до този момент изражение. Кати срещна погледа му и също се усмихна. Просто не успя да се сдържи.

— Има ли още нещо, което трябва да направя, сър? — попита тя със слаб глас. — Госпожа Бейтс навярно ще се чуди какво ме е задържало, ако не се върна скоро.

Джон отиде до вратата.

— Следващия път, когато ме видиш на плажа, моля те не тръгвай в обратна посока. Няма да те ухапя. Всъщност аз имам нужда от компанията ти. Никак не е приятно да строиш нещо, което никой друг освен теб не вижда.

Той отвори вратата на библиотеката и излезе. После, сякаш сетил се за нещо, се обърна и погледна Кати в очите.

— Кати — каза той нежно с весела усмивка, — по-добре се качи в стаята си и си почини до вечерта. Не ми се иска отново да пострадаш, докато ме няма.

После се обърна и се отдалечи. Кати беше объркана.

Джон Камерън нареди да изведат коня му зад къщата. Кати надникна през прозореца на спалнята си и видя как той вдига очи към нея преди да се отдалечи в буен галоп.

Тя лежеше, вперила поглед в току-що изпраните завеси на леглото. Въздъхна дълбоко. При спомена от допира на ръката му, по тялото ѝ премина тръпка. Той беше много нежен и въпреки че я бе изплашил с критиката си за роклята ѝ, явно бе достатъчно загрижен, за да превърже раната ѝ. Тя все още не можеше да си обясни защо изобщо я беше помолил да му помогне в библиотеката: в действителност той нямаше нужда от помощта ѝ.

Изведнъж тя си спомни поканата му и предупреждението на госпожа Бейтс. Реши от сега нататък да заобикаля мястото, където Джон работеше. Щеше да слиза на плажа отвъд дюните, далеч от погледа му. Не можеше да си обясни обаче защо това решение я потисна. Знаеше само, че вече няма да ѝ бъде толкова приятно да шие на плажа, както преди. Внезапно ѝ хрумна една мисъл. Никога не се бе надявала, че Джон Камерън ще я забележи. Бузите ѝ пламнаха, докато се опитваше да я отхвърли.

Тя се постара да го избягва. Когато знаеше, че е в къщата, намираще си работа при госпожа Бейтс в кухнята или пък търсеше някакво друго занимание в спалнята на господарката си. Не ходеше на плажа, ако беше сигурна, че той работи по лодката или се промъкваше зад конюшните и отиваше далеч зад дюните, където той не можеше да я забележи.

В последните дни обаче бе станало доста ветровито и силният бриз правеше невъзможно шиенето край морето. Тя беше започнала и почти преполовила една работа, която господарката ѝ смяташе за изключително важна. Когато установи, че Кати шие изкусно, Джойс нареди да се направят нови униформи за целия персонал. Три от тях вече бяха готови и сега Кати шиеше четвъртата. Имаше разрешение да работи навън. Макар да предпочиташе плажа, Кати отиваше на задната

веранда, където внезапните пориви на вятъра не разкъсваха кройките, а тя можеше да се радва на слънчевата светлина и морския бриз.

От няколко дни не беше виждала Джон. Но мисълта, че той живее в същата къща, я караше да потръпва и да си спомня неговия допир. Тя наистина недоумяваше какво става с нея.

Кати, макар почти осемнадесетгодишна, никога не бе имала приятел. Тя беше винаги заета с домакинските си задължения и толкова щастлива да бъде част от едно уважавано семейство, че мъжете бяха нещо, за което не си бе позволявала да мисли.

Когато Джон се приближи, тя седеше на задната веранда. Той носеше нанизана на връв риба и беше мокър до кръста. Пусна улова на земята, който звучно изплющя и я накара да ахне уплашено.

— О, изплашихте ме — каза тя и засъбира нещата си преди да се изправи. — Ще донеса кошница за рибата.

И се запъти към задната врата.

— Почакай малко — извика Джон. — Защо бягаш?

Гласът му я спря. Кати се обърна и го погледна.

— Къде се кри през последните няколко дни? — приближи Джон.

Кати не знаеше какво да отговори. Косите му бяха разбъркани от вятъра, панталоните — навити до колената. Беше бос. Можеше да мине за слуга, който е донесъл продукти за вечеря. Кати не съзнаваше, че го гледа изпитателно, докато той не забележа:

— Какво гледаш? Никога ли не си виждала мъжки крака? — и добави ухилено: — Мои са от двадесет и седем години и никой до сега не е проявявал и най-малкия интерес към тях.

Смутена, Кати машинално сведе поглед. Тя не отговори, а тръгна към вратата.

Гласът му отново я спря.

— Къде отиваш? Как си позволяваш да си тръгваш, без да си отговорила на въпросите ми?

Той я хвана за ръката и я обърна към себе си.

Кати въздъхна. Преди да успее да се овладее, очите ѝ се насълзиха.

— Съжалявам, сър — прошепна тя с усилие. Подсмърчаше, за да не позволи на сълзите да се затъркалят по бузите ѝ.

— Исках само да донеса кошница за рибата ви... — гласът ѝ силно трепереше.

Джон пусна ръката ѝ и я побутна.

— Отивай тогава — каза той, ядосан от сълзите ѝ. — Но след вечеря искам да видиш нещо. Каквото и да си предвидила за тази вечер, забрави го. Смятам, че е крайно време да ми обърнеш малко внимание. В края на краищата тук аз съм господарят и ти много добре го знаеш.

Ядът му изчезна толкова бързо, както се бе появил. Той се усмихна и пусна Кати да влезе в къщата.

След няколко минути тя се върна с кошницата. Беше дошла на себе си. Разбираше, че господарят има право да ѝ се ядосва. Наистина бе му обърнала гръб, без да му отговори. Като се има предвид положението му, а също и нейното, Джон дори бе реагирал меко.

Чудеше се какво трябва да види довечера. Той ѝ беше наредил да се освободи след вечеря и любопитството я измъчваше. Освен това беше ядосана на себе си, че не успя да спре сълзите си. Това я караше да се чувства като глупачка. Не бе очаквала да го види и внезапната му поява я свари неподготвена. Това бе всичко.

Когато се върна, той беше изчезнал. Тя го потърси навсякъде, но не успя да го открие.

А днес бе четвъртък и Кати трябваше да сервира вечерята на господарите. Дрехите ѝ трябваше да са нови и чисти. След като занесе рибата, тя трябваше да ги изпере. Обичаше риба, но не можеше да понеса силната ѝ миризма, която попиваше по ръцете и дрехите ѝ.

Кати прибра панера с платовете и занесе гореща вода горе в стаята си. Взе и няколко лимона от кухнята, понеже знаеше, че чудесно премахват миризмата. Съзнанието ѝ бе ангажирано от вида на Джон. Както самият той бе споменал, до този момент тя не бе виждала мъжки крака. Сториха ѝ се много дълги и красиво оформени. Той бе така небрежно привлекателен, че при спомена за усмивката му тя почувства присвиване в стомаха.

След като се изкъпа, Кати посегна към новата униформа. Роклята беше бяла с малка синя якичка. Джойс Камерън мразеше черния цвят и макар да не забрани на слугите да носят старите си униформи, тя настояваше новите да бъдат бели.

Кати се появи в кухнята навреме за поднасянето на първото ястие. Банята ѝ отне повече време, отколкото очакваше, а изсушаването на косата пред огъня продължи необичайно дълго.

Докато влизаше в трапезарията, тя не откъсна поглед от големия супник. Но дори и така, тя знаеше, че Джон я гледа. Докато минаваше от госпожа Камерън, на която винаги сервираше първа, към господин Камерън, който с жест ѝ отказа супа, тя забеляза как Джон се усмихна.

Подавайки му супника и дълбоката лъжица да си сипе, тя усети как ръката му се плъзна отзад по бедрото ѝ. Неволно се стегна и отпусна тежестта си върху другия крак. Джон отстрани ръката си и отметна глава с висок, невъздържан смях. Кати се изчерви и отстъпи назад, за да остави супника върху бюфета.

Джон погледна майка си и лицето му възвърна строгото си изражение.

— Защо? — попита той раздражено. — Достатъчно съм свикнал с клюките. Никога не съм им обръщал внимание. Аз управлявам тук, нали така? Защо трябва да ми казваш какво трябва да правя?

— Слушай, Джон — каза Джойс ласкаво, — знаеш, че нямах намерение да те упреквам. Просто не бива да се позволява на слугите да... Е, знаеш какво имам предвид.

— Престанете и двамата! — намеси се Шон. — Не съм ял цял ден и не желая да ми разваляте вечерята, само защото пак сте изнамерили нещо, по което имате разногласия. Джон е на възраст, която му позволява да прави и да се държи така, както намери за добре. А за теб, скъпа, ще е по-добре да запомниш, че той вече не е дете. Надявам се, че с това въпросът е приключен.

Той погледна Кати, която стоеше напрегната до масата в очакване да отнесе чиниите от супата, и се усмихна.

— Можеш да носиш следващото ястие, Кати — нареди Шон. — Изглежда, че никой не иска супа тази вечер.

Кати успя да сервира останалата вечеря, без да разлее нищо. Това бе истинско чудо, защото ръцете ѝ трепереха и коленете ѝ бяха омекнали. Не беше направила нищо, с което да предизвика пререканията в трапезарията. Не бе проявила и следа от нелюбезност. Поне дотолкова бе сигурна. Но това, че бе реагирала на докосването на Джон, очевидно разстрои Джойс и тя я бе помислила за нетактична.

Към края на вечерята Кати вече изпитваше силна неприязън към Джойс Камерън, докато Шон започна да ѝ става все по-симпатичен. Дойде време да сервира и за персонала. Въпреки че бе смутена от станалото, тя се справи със завидна лекота. Подреди всичко върху дългата дървена маса, която побираше всички от домакинството, но не седна заедно с тях. Не усещаше никакъв глад, беше толкова притеснена, че чак имаше чувството, че никога повече не ще може да сложи залък в устата си.

Кати изобщо не искаше да става причина за напрежение между Джон и майка му. Самата тя никога не би си позволила нещо, надхвърлящо позволеното за положението, което заемаше.

Ако Джон не бе сложил ръката си върху бедрото ѝ, това нямаше да се случи. Защо го бе направил? Дали не искаше да разбере как ще реагира? Може би наистина имаше намерения да се позабавлява с нея, както госпожа Бейтс беше предположила. Липсата на опит връщаше отново и отново в главата ѝ въпроса „Защо Джон иска да бъде свободна след вечеря?“ Когато той влезе в кухнята, тя бе готова да се извини и да отклони молбата му.

Не очакваше да го види толкова скоро. Дори си мислеше, че може да е забравил за нея, особено след явното недоволство на Джойс от проявената интимност към една камериерка. Но изглежда, в крайна сметка той не се бе съобразил с това.

— Какво обичате, сър? — попита плахо Кати. Всъщност, знаеше защо е дошъл.

Джон явно се почувства неудобно, но бързо се овладя и промърмори нещо неопределено. Спомена, че иска да говори с нея във връзка с някакви специални поръчки за следващите дни. Подобни неща се случваха често и почти никой не им обърна внимание. Единствено госпожа Бейтс не се лъжеше така лесно. Тя моментално се озова до вратата, където той се беше облегал, и попита:

— Бихте ли избрали някой друг, сър? Вече съм определила каква работа трябва да свърши утре Кати.

Джон не обърна внимание на защитната ѝ атака, само се ухили и поклати отрицателно глава.

— Не, не бих могъл.

Той се наведе още към възрастната жена, която познаваше от детинство, и прошепна:

— Само Кати ще се справи. Съжалявам, госпожо Бейтс.

Джон се отдръпна от вратата и даде път на Кати. Госпожата промърмори нещо като „Разбира се, сър“ и се върна обратно.

Когато стигнаха до мястото с лодката, слънцето клонеше към залез. Сега бе доста по-топло, отколкото през деня. Вятърът беше променил посоката си и духаше откъм океана. Водата беше гладка като огледало, а чайките пируваха с риба, лесна плячка за тях без прикритието на вълните.

Джон вървеше малко напред като водач. Сега той спря внезапно, обърна се, и без да каже дума, протегна ръка и свали шнолите от косите ѝ.

Гъстите руси вълни паднаха тежко почти до кръста ѝ. Този неочакван интимен жест я обърка.

— Какво правите? — попита тя, докато се опитваше да прибере косите си и да вдигне шнолите от пясъка.

— Искан да я видя пусната свободно — отвърна Джон делово и издърпа шнолите от ръката ѝ. — А сега забрави за косата си известно време и ела да видиш това, за което те доведох, докато не се е стъмнило съвсем, защото няма да можеш да го оцениш.

Кати не знаеше как да постъпи. Не беше сигурна дали трябва да протестира или да се подчини. Но той я хвана за ръката, без да се бави и я повлече след себе си по една дюна.

Тази дюна я бе възпирала неведнъж да идва насам. И сега, докато пъплеше нагоре с усилие, изведнъж зърна лодката. Да я построи беше отнело на Джон няколко седмици. Вече я беше пуснал на вода, закотвена към тежка дървена бъчва, използвана някога за осоленото свинско, с което готвачката приготвяше повечето ястия. Кати спря и впери поглед в красивия корпус на малкия плавателен съд. Лодката беше боядисана в синьо — предпочитания цвят на фамилията, а платната бяха прибрани, но готови да се издуят всеки момент.

— Ела — повтори Джон и я дръпна към лодката. Явно, много се гордееше с нея. — Двамата с теб тръгваме на плаване. Можеш ли да плуваш?

— Ами да — отговори Кати на резкия му въпрос и едва след това ѝ мина през ум, че можеше да използва този претекст, за да му откаже. Ако не умееше да плува, той никога не би я извел в открито море с

несигурна лодка. Но усмивката му я разубеди и тя тихомълком се зарадва, че не беше излъгала.

— Добре — каза Джон и улови пак ръката ѝ. — Нямаме много време преди да се стъмни напълно, затова побързай.

Той ѝ обясни как се наричат различните уреди и за какво служат. Тонът му беше нежен и тя можеше да го слуша с часове. Поглеждаше го от време на време, за да се убеди, че е разбрала всичко.

Доволен от нейната схватливост, Джон ѝ помогна да се качи и освободи платната. Вятърът ги подхвана. Кати се изненада, че се движат толкова бързо при лекия бриз. Лекото полюшване я успокояваше. Напрежението, трупано в нея от момента, когато той я завари на верандата, започна да я отпуска.

Макар и да беше невежа в мореплаването, Кати не можеше да не забележи колко добър моряк е Джон. Той управляваше лодката с такава лекота, като че ли имаше власт над вълните и вятъра. И ги подчиняваше на волята си. Той повече не проговори и тя също се умълча. Тя беше само една от прислугата в дома му и наистина не можеше да си обясни защо я бе взел със себе си. Виждаше ѝ се странно, но се радваше.

Когато Джон насочи лодката към брега, слънцето вече залязваше. Той ѝ помогна да слезе, като я подхвана и на практика я отлепи от земята, при това без всякакво усилие. Кати се удиви на силата му. Нямаше никакво съмнение, че физически е в изключителна форма.

Вече на брега, тя трябваше бавно да разтърпче краката си, схванати от продължителното седене. Той изтегли лодката на пясъка и я остави на сигурно място. После я покри с брезент, който миришеше противно, тръсна се на пясъка и дръпна Кати към себе си. Косите ѝ се разпиляха по лицето, гърдите и раменете му и за нейна изненада — дори по пясъка. Тя направи неуспешен опит да се освободи от ръцете му и нервно каза:

— Един момент, сър!

Това не ѝ помогна. Ръцете му я обвиха, устните му потърсиха нейните. Кати усети пясъка под пръстите си. Преди да се докосне до нея, тя рязко отметна глава назад и без сама да разбира какво прави, хвърли цяла шепа пясък в лицето му. Той отпусна здравата си прегръдка и тя моментално скочи на крака и хукна с все сила към

къщата. Сърцето ѝ биеше до пръскане. Тя дотича до стаята си, заключи вратата и се отпусна на пода, останала без дъх.

Беше силно развълнувана. Все още усещаше устните му върху своите — топли, меки и жадни. Всъщност желаше той да я целуне. Бе се надявала на това през цялото време. Сега се ядосваше на себе си, че се е съобразила с правилата за поведение. Би било много по-приятно, ако не беше мислила за положението си и му беше позволила да я целуне. И все пак, мислеше си Кати, той поне се бе опитал. Не би го направил, ако не я харесваше. Би могъл да прекара времето си с всяка изискана жена, която пожелае, но беше избрал нея, една камериерка. Защо ли? Не можеше да си отговори. Но ако той наистина я желаше, тя беше сигурна, че шепа пясък няма да го спре.

Джон остана на плажа близо час. Първото му намерение бе да се втурне след нея и да ѝ признае желанието си. Но след като размисли се зарадва, че не бе постъпил така. Реши да забрави несполучливия си опит и да преследва невинното момиче по-настойчиво. За него тя бе толкова привлекателна, че той беше склонен да забрави кой всъщност е.

Беше си представял, че тя ще приеме ласките му с желание, но дори при този неуспех той добре знаеше, че не би могъл да потиска безкрайно дълго мъжката си природа. Никога до тогава не се бе натрапвал на жена, но и никога не бе попадал на толкова млада и невинна като Кати. Фактът, че тя прислужваше в дома му, нямаше никакво значение за него. Тя му беше под ръка, а той я желаше. Това, че бе първият мъж, с когото тя дори разговаря насаме, бе несъществено за него и той напълно го пренебрегна.

Докато се връщаше вкъщи, Джон Камерън трябваше да признае пред себе си, че мислите му съвсем не подхождат на един истински джентълмен. По-скоро бяха присъщи на егоистичен и безскрупулен злосторник. На прага на къщата върху лицето му цъфна широка усмивка.

Следващите няколко дни Кати старателно избягваше Джон, макар тайно да се надяваше да го срещне случайно. Всяка сутрин го виждаше да се отдалечава в галоп, а вечер очакваше завръщането му на прозореца си, който гледаше към конюшните. „Какво ми става? — недоумяваше тя. — Не мога да мисля за нищо друго.“ Не знаеше как да

си обясни внезапно обзелите я чувства към мъжа, който беше неин работодател. Тя гледаше на нещата по-различно откакто той беше започнал да се държи по-интимно с нея и вече не можеше да се върне назад.

Джон Камерън беше умел и опитен ездач. Въпреки че се страхуваше от едрите животни, Кати закопня да се научи да язди. Представяше си колко хубаво би било да може да го придружава на кон до селото. Беше я питал веднъж-дваж дали умее да язди, и тя му беше обяснила, че никога не е имала условия да се научи. Той не бе споменал нищо повече по въпроса.

Вечерята беше сервирана и Кати се оттегли в стаята си. Тогава дочу, че госпожа Бейтс обсъжда нещо на висок глас в преддверието. Тъкмо смяташе да отвори вратата, когато яростно чукане я накара да подскочи. В следващия момент се подаде главата на госпожа Бейтс.

— Облечена ли си, Кати? — попита тя ядосана.

— Да — отговори момичето бързо, — случило ли се е нещо?

— Не, нищо — тросна госпожата. — Господин Камерън е тук и настоява да говори с теб.

Госпожа Бейтс се отдръпна от вратата и я побутна назад, за да влезе Джон, който, стоеше зад гърба ѝ.

— Добър вечер, сър — промълви плахо Кати — Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

Джон пристъпи напред, а госпожа Бейтс се отдръпна.

— Да, и затова съм тук. Наметни нещо и ме последвай, Искам да видиш нещо.

За пореден път сърцето ѝ заби до пръскане. Не беше разговаряла с него няколко дни и мислеше, че вече е загубил интерес към нея. Порано дните ѝ бяха запълнени с приятни задачи, които изпълняваше с радост. Отскоро обаче в нея се роди надеждата, че вечер ще има други развлечения, различни от шиенето и четенето. Беше още млада, но до този момент не се бе интересувала особено от мъже. Преди Джон да потърси компанията ѝ, не ѝ бяха липсвали вълнението и възбудата, присъщи единствено на романтичните любовни приключения.

Постара се да не издаде чувствата си. Даваше си напълно сметка, че тя бе само едно развлечение за него. За женитба между нея и Джон Камерън даже не би могло да се коментира. Кати се опита да отхвърли

тази мисъл от главата си. „Толкова съм глупава — повтаряше си тя, — но не мога да избягам от това.“

Джон беше с работните си дрехи. Кати протегна ръка и взе закачената си зад вратата пелерина. Самото му присъствие я възбуждаше.

— Готова съм, сър — промълви тя, останала почти без дъх.

Върху лицето му се появи весело изражение като при сподавен смях. Госпожа Бейтс, от своя страна, очевидно беше притеснена и не се опитваше да го скрие.

— Кога ще я освободите, сър? — попита тя смело.

Джон даде воля на прикритата си усмивка и добродушно прегърна старата жена през рамо:

— Не съм длъжен да ви отговоря, скъпа госпожо. Но не бива да се тревожите. Само ще заведе Кати до конюшните да види новороденото конче.

Госпожа Бейтс изсумтя в отговор и се отдръпна, за да направи път на момичето. Самата Кати беше толкова развълнувана, че ще види жребчето и че Джон е дошъл да я вземе, че усети гъдел в стомаха си и главата ѝ се замая.

Когато стигнаха до задната врата на къщата, той взе един фенер и го запали.

— Много е тъмно тази вечер, Кати. Може и да завали.

После хвана ръката ѝ, както бе правил неведнъж, и пръстите му нежно, но силно я стиснаха.

— Внимавай къде стъпваш — прошепна Джон. — Днес градинарите прекопаваха и тук-там има купчинки пръст.

Кати се зарадва на близостта му и проявената загриженост. Наистина ли не му беше безразлична? Тя ли бе причината за вълнението му? Не смееше дори да си позволи подобна мисъл.

Когато стигнаха до конюшните. Джон пусна ръката ѝ. Матю, дежурният коняр, излезе отпред с фенер, очевидно дочул стъпките им.

— Аз съм — господин Камерън — извика Джон. — Дойдох да видя как е жребчето.

Матю се усмихна и отвърна гордо:

— Чудесно е, сър.

Джон се ухили, хвана отново ръката ѝ и влязоха вътре. Матю ги гледаше и тя се почувства малко неловко. Не искаше да провали

вечерта, затова не му обърна внимание и последва господаря в полутъмното помещение.

Вътре имаше само един фенер и миришеше на прясно сено и коне. Беше спокойно и тя се отпусна. Младият Камерън се обърна към Матю:

— Можеш да отидеш в къщата да хапнеш нещо, Мат. Аз ще се погрижа за него, докато те няма.

— Благодаря ви, сър — каза Матю, доволен, че ще отдъхне. — Няма да се забавя. Благодаря.

Матю изчезна по посока на къщата и Джон отново хвана ръката на Кати.

— Ела — каза той, — малкото е тук.

Те се приближиха до тъмнокафявата кобила и жребчето. Кати усети пристягане в гърлото. Изглеждаха толкова мили и отдадени един на друг, че ѝ се стори, че се натрапва.

— Колко е красиво — прошепна тя.

— Сигурен бях, че ще почувстваш красотата на новороденото — промърмори Джон дрезгаво. — Има някакво чудо в новия живот — и добави. — Не мога да не му се възхищавам, поне аз. Ако беше възможно нещата да си останат така — промълви той унесено, потънал в някакви свои мисли.

После се обърна към нея.

— Как да наречем мъника? — погледът му беше изпитателен.

Кати се изненада, че той иска мнението ѝ. Тя зърна дълбоко в зеленината на очите му особен блясък, като че ли отговорът ѝ беше от голямо значение за него. Изведнъж го чувства близък, не по начина, по който го усещаше до сега, а някак много по-дълбоко, сякаш мислеха еднакво. То беше като споделяне на нещо лично, единение без оглед разликата в положение и произход.

Тя заекна и се изчерви.

— Не знам никакви имена на коне, нито как се избират — извини се тя и се чувства глупаво.

— Добре, ще ти помогна малко — отвърна Джон, опитвайки се да смекчи смущението ѝ. — Малкото е кобилка. Това означава жена, като теб — усмихна се той. — Името на майка ѝ е Хубав ден, а презимето Лунна светлина.

Кати пое дълбоко въздух и попита:

— Искате ли да предложа нещо, Джон?

Името му се изплъзна от устата ѝ и прозвуча тъй естествено, като че винаги го бе наричала така.

— Да — отговори той. Очите му се усмихваха. — Искате ми се да узная как би нарекла малката кобилка.

Кати помисли малко и го погледна.

— Какво ще кажете да я наречем Утрешна надежда? — попита плахо тя.

Той се усмихна и поклати глава.

— Мисля, че мъничето вече си има име — и още по-широко се усмихна. — Ще се нарича Утрешна надежда.

В отговор Кати също се усмихна, щастлива че той прие нейното предложение. Джон леко се наведе и докосна с устни нейните. Тя не се отдръпна, но ѝ не му отвърна. Страните ѝ поруменяха и когато той вдигна глава, тя сведе очи, за да не срещне погледа му.

Джон хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Защо сведе глава? — попита тихо той. — Да не би да те обидих?

— Не — отговори тя бързо, — просто... аз...

Тя пак отмести погледа си, но този път се почувства ужасно смутена. Непоносима топлина заля цялото ѝ тяло.

— Между другото — поде той отново, за да намали възникналото напрежение, — преди малко не те ли чух да ме наричаш Джон?

Сърцето ѝ затупа по-бързо. Името му се беше изплъзнало от устата ѝ и тя се надяваше, че това е останало незабелязано.

— Съжалявам, сър — пророни тихо тя. — Не знам защо го направих. Няма да се повтори.

Джон отметна глава и силно се засмя.

— Глупаво момиче. Не съм ядосан. По-скоро се чувствам поласкан, че този момент успя да породи някакво желание за интимност у теб.

Той я придърпа към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Ти наистина си прекалено срамежлива, скъпа моя — прошепна в ухото ѝ. — Защо просто не забравиш, че с теб е господарят на къщата и не приемеш, че съм като Матю?

Кати се отдръпна, за да го погледне в очите. Трепереше и се надяваше той да не го забележи.

— Никога няма да успея — започна тя едва доловимо. — Няма как да забравя кой сте вие и коя съм аз. Беше много мило от ваша страна да ми покажете новото жребче и да ми позволите да го кръстя. Благодаря ви!

Матю се появи в този момент. Той все още дъвчеше бисквита с меласа и внимателно напъха кифлите, които бе донесъл със себе си в джоба.

— Ето ме, господин Камерън — извика той и се приближи.

— Добре — отвърна му Джон. — Жребчето вече си има име, Мат. Казва се Утрешна надежда. Погрижи се за надписа на клетката, ако обичаш.

— Да, сър — каза Матю.

Джон хвана Кати за ръка, отвори вратата и я изведе навън.

— Хайде да се връщаме. Госпожа Бейтс те чака, доколкото познавам тази диктаторка — той се усмихна. — Май тя знае по-добре от самия мен какво се върти в главата ми.

Пред задната врата Кати се спря.

— Още един път ви благодаря, сър, за тази толкова приятна вечер. Никога няма да я забравя.

Тя го погледна. Очите му проблясваха в тъмнината.

— Удоволствието беше мое, мадам — каза той. — Бих могъл да ви предложа куп развлечения както за нощите, така и за дните, но не съм съвсем сигурен, че сте готова да ги приемете.

Джон направи любезен поклон и отвори вратата на Кати. Придружи я до стълбата за прислугата в полумрака, взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. Милувката му скова гърба на Кати в сладостна тръпка. Коленете ѝ се разтрепериха, когато той допря топлите си устни до дланта ѝ. Заля я топла вълна, настани се в стомаха ѝ и после се спусна надолу. Джон леко прекара езика си по дланта ѝ. Тя веднага я отдръпна.

— Лека нощ, сър — прошепна му с трепет.

ПЕТА ГЛАВА

септември, 1864 година

Шон Камерън се разболя. Години наред той се радваше на добро здраве, но сега внезапно бе съборен на легло от треска с неизвестен произход. През дългите години, прекарани заедно с Джойс, той никога не ѝ бе позволявал да се суети около него. Беше ѝ много задължен, че не обръща внимание на безучастната му кротка натура. Въпреки че бе добър моряк и опитен в бизнеса мъж, той не изпитваше нужда от компанията на когото и да било.

Джон не си спомняше някога да е бил истински близък с баща си. Шон просто бе глава на семейството и родител, когото трябваше да уважава и задължително да му се подчинява. И макар да не показваше чувствата си, Джон обичаше много този мъж.

За Джойс, която по природа беше общителна, не бе лесно да седи мълчаливо в компанията на съпруга си. Тя бе научила причините за неговото оттегляне от баща му, Патрик, и ги бе приела. Надяваше се някой ден, с любов и нежност да успее да заличи неприятните спомени, за които беше сигурна, че продължава да пази дълбоко в съзнанието си.

За нещастие, след почти тридесетгодишен брак. Джойс все още на моменти чувстваше този измъчен човек като непознат. Шон умееше да се държи напълно нормално дълго време, без никакви прояви на психическа нестабилност пред семейството и приятелите си. За да доставя удоволствие на Джойс, той се стараше да бъде забавен, смееше се и се шегуваше с партньорите си в бизнеса. С други думи, слагаше си маска, за която тя единствена знаеше.

Шон Камерън беше висок, красив и с добро образование. Преди да навърши двадесет и пет, той вече беше капитан на собствен кораб. Вършеше всичко с лекота и разбираше от работата си. Баща му го бе научил на всичко онова, което смяташе за необходимо, със съзнанието, че един ден той ще наследи състояние, натрупвано с години упорити

лишения. Патрик Шон Камерън желаше неговият единствен син да бъде заможен наследник и бе успял.

На двадесет и петгодишна възраст Шон Камерън едва започваше да се наслаждава на живота. Той работеше усърдно, за да се хареса на баща си, но колкото повече работеше, толкова повече очакваха от него. Той беше пълноправен съдружник в един преуспеващ бизнес, който трябваше да остане изцяло в ръцете му след оттеглянето на Патрик. Поради това, когато стана пълнолетен му прехвърлиха всички юридически права със съответните документи.

Шон бе овладял всички тънкости на бизнеса и управлението му, но той не познаваше хората, а за любовта на практика не знаеше нищо. Беше прекарал една-две седмици в Англия, където срещна Нел. Тя беше дребна, чувствена и красива. Беше отгледана в семейство, в което бащата беше вечно пиян, а майката — третирана като слугиня и злостно обиждана. Нел бе видяла майка си да умира от многобройните рани, след жесток побой от пияния ѝ съпруг. Поради тази причина тя мразеше мъжете. Според нея никой мъж не беше почтен. Беше се научила сама на всички женски хитрости и бе твърдо решена да вземе своето от живота. Освен това се надяваше да остави след себе си пълна разруха. Но не щеш ли, тя бе попаднала на заможния, невинен и стеснителен Шон Камерън.

Онази съдбовна утрин Шон беше излязъл да пояди, както имаше обичая да прави всяка сутрин, откакто бе пристигнал в Англия. Той обичаше морето, но да усеща твърдата земя под копитата на коня бе неговата втора трайна любов. Беше спрял, за да отпочине конят му, когато чу писъците ѝ.

Острият отчаян вопъл го накара да се втурне към нея. Когато я съзря на земята, той помисли, че е дете.

— Боже милостиви — прошепна Шон, като коленичи до нея.

Нел беше цялата в кръв и хлипаше неудържимо.

— Помогнете ми... помогнете ми — проплака тя и го сграбчи за палтото. — Той ще ме убие.

Шон скочи на крака, но беше твърде късно. Нападателят се метна на коня му и се отдалечи в галоп навътре в гората.

Шон отново погледна към хубавото младо момиче и видя, че цялото ѝ тяло е наранено. От лицето и гърдите ѝ шуртеше кръв. Множеството рани бяха от камшик.

— Кой направи това?

Тя не му отговори. Беше загубила съзнание.

Шон вдигна припадналото, с кървящи рани момиче, и го отнесе в хотелската си стая. После нае съседната и повика незабавно лекар. Понеже никой не познаваше девойката, Шон се зае да се грижи за нея, докато бъде в състояние да му каже името си и къде да намери семейството ѝ. Сигурно вече я търсеха, предположи той и тъй като искаше да помогне на близките или роднините ѝ да я намерят, разказа за случая в хотела и в местното полицейско управление.

Когато малко по-късно се върна в стаята, младото момиче вече седеше в едно от креслата, покрито с пухеното одеяло от леглото. Камериерката бе свалила дрехите ѝ, за да могат да почистят и превържат раните. Тя беше удряна с камшик толкова жестоко, че роклята ѝ беше разкъсана и цялата окървавена. Тя не беше сметнала за необходимо да ѝ я облече отново.

— Аз съм Шон Камерън — каза той и приближи към нея. — Намерих ви в гората. Ще ми кажете ли коя сте вие и какво ви се случи?

Младото момиче впери в него най-сините очи, които някога бе виждал. Лъскавите ѝ черни коси бяха пуснати свободни и тежко падаха върху крехките ѝ слабички рамене.

— Казвам се Нел Дженингс — отговори тя и после се запъна. — Искам да ви благодаря, господин Камерън. Съжалявам, че ви причиних всички тези неприятности. Трябва да знаете, че няма да мога да заплатя разходите, които сте направил заради мен.

Шон взе един стол от другия край на масата и седна до нея. Явно бе, че това младо създание, почти дете, се затруднява да обясни всичко докрай, но тя сведе очи и продължи:

— Сама съм на този свят и всичко, което бях спестила, баща ми го открадна.

Тя заплака и покри лицето си с ръце. После отпусна глава на гърдите си и продължи с мъка:

— Той ме би. Аз работих много за тези пари и имах смелостта да не му се подчиня, когато искаше да му ги дам. Трябваше да ме пребие, за да ги вземе.

Шон не повярва на ушите си.

— Вие може би имате и други роднини — каза той — някой, който да се погрижи за вас и да ви защити от този звяр.

Нел го погледна и тихо прошепна:

— Никога си нямам.

До този момент Шон Камерън не се бе изправял пред възможността да дава. Винаги досега той бе получавал и бе взимал всичко, което му се предлагаше. През целия си живот той трябваше само да поиска и грижливите му родители му доставяха всичко. Сърцето му се устреми към това бедно, безпомощно създание.

Той реши да ѝ даде необходимото, за да осигури бъдещето ѝ. Заслепен от съжаление, той нито за миг не се усъмни. И това щеше да бъде първият и единствен път в живота му, когато той позволи на сърцето си да го подведе.

— Ще остана в Англия няколко месеца — каза той на Нел, когато тя замълча. — Бих искал да се погрижа за вас и се надявам, че ще ме приемете като приятел. За мен ще бъде удоволствие да ви помогна. Аз съм достатъчно богат. Не се чувствайте задължена да ми връщате парите. Това е нещо, което искам да направя.

Нел повдигна глава и заяви с детския си гласец:

— Господин Камерън, вие изобщо не ме познавате. Просто не мога да си позволя да се товарите с моите тревоги. Вие вече направихте за мен повече от необходимото.

Шон се надигна.

— Не бих се уважавал, ако се съглася с вас — той леко повиши глас. — Да ви позволя да си тръгнете от тук съвсем сама, без да има кой да се погрижи за вас и без никакви средства за съществуване?!

Той я хвана за раменете и я повдигна от креслото. Направи го съвсем спонтанно. Всъщност не осъзна, че тя е разсъблечена. Той поначало бе доста сдържан и такава показност не му бе присъща. Сега сам се учуди защо внезапно бе решил да увери момичето в почтените си намерения. Тя трябваше да обмисли предложението му. Не можеше да я пусне да избяга, особено в сегашното ѝ състояние. Вече му бе казала, че няма къде да отиде.

Имаше нещо трогателно в нейната слабост и безпомощност. Той искаше да узнае нещо повече за нея, да проникне в загадката, която я заобикаляше. Не би приел един отказ за окончателен. Беше изпълнен с нова решимост. Щеше да ѝ помогне. Щеше да я убеди да приеме помощта му.

Защо в този момент от живота си се остави да бъде въввлечен в такава жалка игра, дори той самият не можеше да си обясни по-късно. Нел остави одеялото да падне на земята и погледна Шон в очите толкова нежно и невинно, колкото бе преценила, че е необходимо. Тя не си бе представяла, че кроежите ѝ ще потръгнат толкова бързо. Когато уреждаше случайната среща, тя съвсем не бе сигурна, че той ще ѝ предложи подкрепата си. Просто се бе надявала да се запознаят. Тя се усмихна, вътрешно убедена, че този път е намерила лесна плячка.

Шон плъзна бърз поглед по дребното бяло тяло пред себе си и беше потресен при вида на многобройните жестоки резки от камшика. На места кожата висеше разкъсана. Ужасът в очите му ѝ подсказа, че не се беше подложила на боя напразно. Тъкмо напротив, раните се оказаха решаващи.

„Много добре — мислеше си тя. — Той е напълно готов. Съвсем скоро ще имам всичко, което притежава. Така както го гледам, трябва само да си поискам.“

Шон междувреме прецени, че да гледа голото тяло на Нел е не само грубост. Той нямаше никакво право на това. Смутено се извини, а тя му отговори тихо и неясно.

Следващите две седмици те прекараха заедно. Тя се възстановяваше, а той я бдеше непрекъснато над нея. Оставяше я сама, само когато считаше, че е необходимо, и когато тя възвърна силите си, той се увери, че е напълно и безвъзвратно влюбен в нея. С течение на времето все повече губеше способността да отказва каквото и да било на това нежно и видимо отзивчиво момиче.

В началото тя искаше дребни неща. Една нова рокля се превърна в пълен гардероб. Последва карета под наем, която Шон ѝ купи един ден, и накрая жилище, в което да живее. Нямаше нещо, което да не би ѝ купил само срещу една нейна усмивка и галеното уверение, че самото небе го изпратило.

Тя му позволяваше да я изненадва с подаръци, за които никога не говореше направо, а само намекваше. Добре контролираше възмущението си от разсипничеството му и така го подтикваше към още по-голяма щедрост. Казваше му да не ѝ купува нищо повече, че вече ѝ е дал прекалено много. Но желанието му беше да ѝ доставя

удоволствие. Всеки път виждаше върху лицето ѝ честолюбието от подаряваните дреболии, били те скъпи или не, и това го окуражаваше.

Шон искаше да се ожени за нея. Кратковременното им познанство нямаше значение за него. Нито пък бедността ѝ. Той не познаваше любовта и тази ловка млада жена, прекалено хитра за възрастта си, го даряваше с блаженството на рая.

— Омъжи се за мен — каза ѝ той една вечер, след като се върнаха от театър и изискана вечеря.

Нел се обърна, погледна го и прошепна думите, които щеше да мълви през цялата нощ:

— Шон, ти не знаеш нищо за мен. Какво съм правила до сега, какъв човек съм! Всъщност нищо.

Тя обхвана лицето му с ръце и се взря в очите му.

— Аз не ти подхождам. Дори не съм и приемлива. В живота ми няма нищо, което да си струва. Аз съм това, което хората обикновено наричат „боклук“.

Тя бе довела нещата до женитба и сега, изтъквайки му само няколко аргумента против, бе укрепила желанието му. Щеше да го пипне, преди да успее да промени намеренията си. Нямаше да чакат известието да достигне до родителите му отвъд океана. Тя нямаше да си позволи да го изпусне. Семейството неминуемо щеше да се противопостави на този брак и бе почти сигурно, че ще съумеят да го разубедят. Той беше богат и влиятелен и тя се досещаше, че е възможно да се намерят негови близки, които да знаят миналото ѝ. Затова се бе подготвила да му каже точно толкова, колкото е необходимо, за да изглежда почтена.

Нел Дженингс беше умна. Не само по женски умна. Тя притежаваше мъжка разсъдливост. Даваше си сметка, че омъжените жени нямат достъп до парите на съпрузите си. Знаеше, че ще може да харчи свободно — Шон беше щедър по природа — но общо взето щеше да си остане просто един готованец, чието богатство би могло да изчезне толкова бързо, колкото бе спечелено.

Поради тази причина Нел реши да се ожени, като си осигури равен дял от състоянието на Шон, ако събитията се развиеха благоприятно, разбира се. Тя беше разработила внимателно обмислен план за това. Една погрешна стъпка можеше да провали всичко. През целия си досегашен живот тя бе постигала всичко, което пожелаваше.

— Просто не мога да се омъжа за теб, Шон — каза тя и сведе свенливо очи. — Не мога да бъда сигурна, че ще ме искаш винаги, а няма само да ме използваш, както се случва всеки път, докато някоя друга не те очарова.

Нел беше сигурна, че действа правилно. Той се опита да възрази, но тя го прекъсна, вдигна ръка и продължи:

— Разказах ти за живота на майка си. Как беше бита и обиждана, докато накрая умря. Тя не притежаваше нищо след години тежък труд. Всичките пари, които бе спечелила и спестила, й бяха отнети. Това беше съпружеско право на баща ми. Той я принуди да краде по улиците, за да изхранва себе си и мен.

Нел го погледна отново, за да види дали казаното от нея произвежда желания ефект. Изражението върху благородното лице на Шон й подсказа, че не прави грешка. За пореден път тя сведе очи и позволи на една сълза да се търкулне по бузата ѝ. При това обърна главата си така, че той да я забележи.

— Трябва да ме разбереш, Шон. Аз просто никога няма да се чувствам сигурна. Ти би могъл да сториш същото с мен, ако ти омръзна някога.

Шон не издържа. Взе я в прегръдките си и се опита да спре риданията, които разтърсваха нежното ѝ телце. Тя му позволи да я успокои и след като реши, че сигурно е усетил треперенето ѝ, продължи:

— Трябва да ти обясня как се чувствам. Не мога да отхвърля опасенията си с лека ръка. Може би след години на грижи и любов, когато съм сигурна, че съм все още желана... може би тогава няма да се страхувам да се омъжа.

Нел се настани в голямото, удобно кресло, а Шон седна точно срещу нея, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Зная, че си много заможен човек, Шон — продължи тя. — Освен това, вече ме убеди колко щедър можеш да бъдеш. Страхувам се, че не ще мога да приема този брак, освен ако не се чувствам равна на теб, освен ако не съм сигурна, че няма да ми отнемат всичко, ако някой ден ти решиш, че си направил грешка.

Нел повиши леко гласа си и това го накара да потрепери. Той предусети, че тя може да изпадне в истерия.

— Моля те — каза тя, — не бих искала да живея в такова напрежение. Несигурността никога няма да изчезне. Няма да има момент, в който да не се питам защо си се оженил за мен, дали ме обичаш или пък дали продължаваш да ме обичаш, дали не съм ти омръзнала и няма ли да ме изхвърлиш отново на улицата — там, откъдето ме взе.

Беше казала достатъчно. Затова освободи чувствата си, твърде силни, за да бъдат овладени. От очите ѝ потекоха сълзи. В същия момент Шон я грабна в прегръдките си и се опита да успокои страданието на крехкото създание, което обичаше толкова нежно.

— Нел — извика той, за да може да я чуе през риданията си. — Нел, моля те, позволи ми да те обичам, позволи ми да ти покажа, че не всички мъже са като баща ти. Зная, че ме познаваш отскоро и затова се страхуваш да ме обичаш истински и да ми се довериш... но... повярвай ми... — шепотът му заглъхна, когато зарови лице в косите ѝ. — Искам само да те направя щастлива. Най-голямата ми награда ще бъде да виждам как забравяш миналото си и започваш нов живот с човек, който те обича. А аз наистина те обичам, Нел.

Гърлото му се сви.

— Какво, какво да направя, за да ми повярваш? Само ми кажи и аз веднага ще го сторя.

Нел усети приятна тръпка да разтърсва цялото ѝ тяло. Беше победила. Щеше да получи своето. Само не биваше да иска неща, които да го накарат да размисли. Ех! Пожелаваше и още мъничко време за действие. На него пък пожелаваше да бъде така безумно влюбен, че всяко нейно желание да му изглежда нищожно в сравнение със собствената му страст.

До този момент между тях не бе имало интимност. Той я бе пожелавал много пъти, но никога не би си позволил подобна слабост. Не би направил нищо, което да я уплаши или нарани. Вече беше преживяла достатъчно несгоди. Когато настъпеше времето, когато се оженеха, щеше да ѝ покаже цялата сила на любовта си. А дотогава щеше да се сдържа и да чака, така, както един джентълмен трябва да чака жената, която обича.

Нел, естествено, имаше съвсем други планове. Тя знаеше, че го привлича физически. Беше забелязвала много често жадния му поглед. Даваше си сметка, че тялото ѝ с неговите скрити удоволствия е ключа

към постигане на всичките ѝ желания. Освен това беше убедена, че като любовник Шон няма никакъв опит, докато самата тя беше майсторка в любовта. Беше сигурна, че ще съумее да го накара да се отдаде на страстта си. Беше запалила огън, който много скоро той нямаше да може да контролира.

Нел реши да го подведе така, че той да предизвика любовния им контакт. За да успее напълно планът ѝ, той трябваше да поеме цялата отговорност. Тя дразнеше сетивата му, докато не усетеше, че той едва сдържа мъжките си апетити, и изчакваше.

— Шон — извика един ден Нел от спалнята си, — би ли ми помогнал? Изгубих едно копче от роклята си и не мога да го намеря.

Шон, който търпеливо чакаше в дневната, скочи мигновено щом чу гласа ѝ. Тя лазеше по пода да търси копчето, нарочно откъснато и захвърлено под леглото. Той веднага се зае да ѝ помага и се зарадва, когато го намери. После я вдигна от пода, тя се изправи и нежно го целуна по устните.

— Благодаря ти — прошепна едва чуто и се притисна леко до него.

И Шон не издържа. Обви я с ръце. Тя го прегърна. Устните им се сляха в жадна целувка. Страстта ги обзе като буен и неудържим порой. Тя го поведе тъй изкусно, че той изобщо не се усети.

— Обичам те, Нел — шепнеше ѝ Шон, — обичам те повече от живота си.

При тези думи Нел се разплака. За своя изненада тя откри, че не е нужно да се преструва. Сълзите се появиха от само бе си. Шон я любеше като най-желаната и скъпа жена на света. Никога преди не бе чувствала това, което изпита с него. Беше като да се родиш отново и да откриеш щастието там, където преди си виждал само тъга.

Чувствата ѝ бяха толкова противоречиви и объркани, че се наложи да напомни на самата себе си, че всичко това е илюзия и че всъщност я интересуваха само парите му. Ако съумееше да го спечели и като мъж, толкова по-добре. Каза си, че не би имала трудности да осъществи какъвто си иска план. Но някак си, при изгледите за успех, щастието ѝ не беше пълно. Бе очаквала нещо съвсем различно.

Ожениха се през следващата седмица. Сключиха договор, според който Нел Дженингс Камерън ставаше пълноправен съсобственик на дела на Шон от наследството на баща му.

Патрик бе писал няколко писма, откак синът му замина за Европа, за да се осведоми доколко успешно върви разширяването на бизнеса отвъд океана. Сега Шон му писа да сподели радостта си и да разкаже за новите договори и поръчки. Освен това извести, че ще се завърне у дома със съпруга.

Чарът и ласкателствата пуснати в ход при Шон, бяха удвоени за спечелването на Патрик. Седмици след тяхното завръщане той вече се гордееше не само с огромните успехи на сина си в сделките, но и с чудесния му избор на съпруга.

Шон не спомена нищо за договора, подписан с Нел при женитбата. Скоро след оттеглянето на Патрик, Нел реши да задейства плана си. Беше й омръзнало да си седи вкъщи. Искаше да се включи като съдружник в бизнеса.

— Искам да работя заедно с теб — казваше я. Какъв съдружник съм, щом само си седя у дома и получавам пари наготово.

Започнаха спорове, че е жена и за това къде е нейното място, но както обикновено Нел надделя. Тези път оръжието й бе, че няма да работи дълго, тъй като очаква дете и не би трябвало да се чувства самотна и нещастна, докато му даде живот.

Шон отстъпи, както бе убедена. Тогава със същата комбинативност, която й беше осигурила първоначално съгласието му за съдружие, тя се впусна в още по-голяма авантюра.

Колкото повече навлизаше в бизнеса, наполовина нейна собственост, плановете й се обогатяваха с нови идеи и кроежи. Все още изживяваше моменти, когато мразеше цялото мъжко съсловие и й се искаше да ги унищожи до крак, но с напредването на бременността те ставаха все по-редки.

Когато пусна в ход идеята да сложи ръка на целия бизнес и бъдещите печалби, Нел заприлича на генерал, командващ войската си. Тя имаше остър и пресметлив ум, който напълно компенсираше невежеството й. Много скоро тя се досети, че би могла да притежава всичко. Следваше целите си неуморно и нещата се подреждаха точно така, както ги бе предвидила. Не след дълго щеше да напусне Америка и да се върне Англия като богата жена. По някаква ирония на съдбата обаче сега, когато победата й беше само въпрос на време, тя вече не я желаше.

Макар да бе обмислила и предвидила развоя на събитията от първата си среща с Шон до сега, като че ли нещо се бе променило. Беше започнала да обича съпруга си. В началото въставаше твърдо и категорично против това чувство, като си казваше, че просто добре играе ролята си. Но след като прекара цяла година с Шон, тя разбра, че го обича и се нуждае от него. Той бе всичко онова, което тя си мислеше, че никой мъж не може да бъде. Обичаше я толкова всеотдайно, че самата тя, въпреки убежденията си и твърдите си намерения, бе спечелена от нежността му. Беше успял да промени отношението ѝ към мъжете, поне що се отнасяше до него самия.

Нел започна да изпитва вина. Фактът, че е възбудила чувствата му по нечестен начин, започна да гризе съвестта ѝ. Никога преди не бе изпитвала угризения. Но сега, независимо от всичките си защитни аргументи, се почувства зла и подла. Опитваше се да се прикрива, но душевните страдания я принуждаваха да отбягва хората наоколо. Считаше се недостойна да принадлежи на това семейство, в което цареше искрена обич.

Нел загуби съня си и започна бързо да линее. Шон се безпокоеше, но семейният лекар го уверяваше, че това е нормално за състоянието на жена му, все пак това е първата ѝ бременност. Уравновесеността, която ѝ беше присъща сега започна да ѝ изневерява. Ставаше все по нервна и припряна. Срещаше у Шон само обич и внимание и от това се чувстваше още по-виновна.

Не можеше да живее повече в измама и един тя реши да открие всичко на мъжа си. Искаше да му обясни всичките дребни уловки, с които го бе оплела в мрежите си. Искаше той да разбере колко хладнокръвно го бе мамила. Само това можеше да я облекчи. Ако след признанието ѝ той се отрече от нея, тя щеше да го преживее. Точно така, както бе правила с всеки друг път. Беше едва на деветнадесет години, но бе натрупала значителен житейски опит в измъкването от трудни ситуации и бе сигурна, че ще намери начин да го преживее.

— Нел, ти не знаеш какво говориш — простена той, когато тя свърши разказа си. — Това е невъзможно. Просто е невъзможно.

Чистата любов на Шон към Нел не му позволяваше да повярва, че тя го е предала. Как можеше да бъде възможно неговата мила, нежна съпруга да замисли и подготви разоряването му? Разкритието опустоши душата му и той не продума дълго време, неспособен да

повярва на доказателствата, които тя му представи. Когато проговори, в гласа му имаше нечуван до този момент гняв:

— Защо? — попита Шон. — Защо искаше да ме унищожиш?

Нел отвърна поглед. Не можеше да издържи на ужасната болка в очите му, на пълното отчаяние, изписано на лицето му. Той я беше дарил с любов, с дом, с топлина, непознати от нея дотогава, и най-вече с доверие. А какво бе направила тя с тези безценни дарове? Беше ги използвала, за да подготви хладнокръвно разорението му.

Нел гледаше сломения мъж пред себе си и внезапно почувства да я залива вълна от обич към него. Недоумението, изписано на лицето му, късаше сърцето ѝ. Отчаянието я тласна напред, тя се втурна, прегърна го несръчно и се притисна към него.

— Съжалявам — изплака тя, — толкова съжалявам, Шон. Не предполагам, че ще те обикна. Толкова дълго носих омразата в себе си, че не можех да приема любовта ти. Моля те да ми простиш, моля те!

Шон не я чуваше. Гневът му беше толкова силен, че той я отстрани грубо от себе си, без да се замисля я сграбчи за ръцете и я запрати надалеч с такава сила, че тя се удари в отсрещната стена. Глух тътен последва падането и Нел усети пареща болка дълбоко в утробата си. Когато се надигна да извика за помощ, видя, че той е напуснал стаята.

Шон извървя мили, докато се опитваше да преодолее избухналата внезапно омраза към това подло създание, което наричаше своя жена. Съзнанието му прехвърляше всички онези случки, за които Нел бе споменала, цялата ѝ стратегия да го примами и користоно да използва неговата любов и всеотдайност. Опитваше се да хвърли вината изцяло върху нея, но не можеше.

За първи път той се погледна с нейните очи — несръчен хлапак, егоистичен и лековерен, и тъй удобен за плановете, които бе кроила от самото си детство. Не беше виновна единствено тя. Таила бе омразата в себе си прекалено дълго време и навикът бе взел връх над нейните желания. Беше се впуснала в тази авантюра не по своя воля. А покъсно, ръководена от интуицията си, не бе издържала. Беше покорена от нежността и любовта му. А накрая бе разбрала, че той не прилича на никой друг, на нито един от мъжете, които бе познавала. Въпреки всичко тя го обичаше.

След като изстрада мъчително всяка своя мисъл и внимателно прецени истинските си чувства, след като Нел бе разкрила същността си, той се запъти обратно към къщи. Първоначалният му необуздан гняв бе преминал и той вече гледаше на нейното признание като желание от нейна страна да му причини болка и да го накаже. Сега тя протягаше към него ръка за помощ, търсеше покой за духа си. Нямахше нужда да му казва нищо повече. Тя би могла да си премълчи и той никога нямаше да узнае. Но Нел бе признала. Защо ли? Дали ненадейното ѝ решение не целеше да заздравя тяхната връзка, за да могат двамата да се обичат безкористно. Шон не беше сигурен, но дълбоко в сърцето си усещаше, че каквото и да бе сторила Нел, той щеше да ѝ прости. Обичаше я много силно и с времето щеше да превъзмогне наранената си гордост.

Бяха минали часове от излизането му и когато се завърна всички в къщата спяха. Той влезе безшумно в спалнята. Вътре цареше пълен мрак и докато търсеше свещ, Шон бе обзет от внезапен страх. Дали не бе избягала? Господи, само да е останала!

Светлината на свещта падна върху тялото на Нел, която лежеше на пода точно така, когато той бе я напуснал. Когато видя локвата кръв под нея, силен вик се изтръгна от гърлото му:

— Боже, какво направих? Какво направих?

Тялото ѝ беше безжизнено. Докато се опитваше да я вдигне, тя простена, клепките ѝ трепнаха и тя бавно отвори очи.

— Не — проплака Нел — не, не ме мести. Бебето ми... Шон, помогни ми...

Гласът ѝ бе толкова слаб, че той едва отгатваше какво иска да му каже. Положи я обратно много внимателно и се втурна да вземе възглавница.

— Сега ще ти помогна, скъпа моя — стенеше той, а очите му се пълнеха със сълзи, беше уплашен. — Ще ти помогна.

Шон изтича до врата и започна да крещи, докато не се появи съннения му камериер.

— Тичай за доктор. Бързо, жена ми умира! Събуди незабавно икономката и ѝ кажи да дойде тук веднага.

Паниката в гласа му принуди камериера да се разтича.

Но вече беше твърде късно да се помогне на Нел.

Шон коленичи до нея и се разрида. Тя се размърда и се опита да каже нещо. Беше толкова безсилна, че само устните ѝ се помръдваха, без да се чува никакъв звук. Тя повдигна с усилие ръка и посочи нещо. После простена отново и Шон отмести погледа си в посоката, която тя сочеше.

Под кринолина ѝ имаше малка купчинка. Шон я повдигна бързо и ахна. Там, на пода, все още с пъпна връв, беше синът му. В този момент в стаята влезе госпожа Лайдън, икономката. Шон извика за помощ. Тя вдигна бързо парче стъкло от пода, взе бебето на ръце и срязва връзката му с майката. После го обърна надолу с главата и го заплеска енергично. Шон стоеше безпомощен с надеждата да чуе плач, но това не стана.

Той се обърна към съпругата си, потънала в кръв, и я притегли към себе си.

— Нел, моля те, кажи нещо! Нел! Не умирай не можеш да умреш, не бива! Обичам те! Имам нужда от теб! Моля те Нел!

Тя отвори очи и този път той успя да чуе гласа ѝ. През хъркащите, задавени звуци едва долови шепотът ѝ.

— Шон, любими мой — тя потърси ръката му, а той взе нейната и я притисна към устните си — приближи се.

Той се подчини и се наведе над нея.

— Съжалявам, Шон — тя се задави. — Никога не съм направила нищо добро в живота си. Но това дете е твое. Давам ти го с цялата си любов, за всичката любов, която ти ми даде.

Нел Дженингс Камерън издъхна в ръцете на мъжа, който я обичаше и когото тя също бе обикнала. Дълбока скръб и ужасяващо чувство за вина обзеха Шон при загубата на обичните му жена и син. Повече от година изтерзаният му мозък блуждаеше и макар да се движеше сред живи, той бе мъртъв. Просто вегетираше като организъм, но не и като човешко същество. Съвестта не му даваше покой. Той не искаше да живее без Нел.

Същата година умря и майка му. Двамата с баща му бяха направили всичко, което бе по силите им, за да го върнат от въображаемия свят, където съзнанието му го бе отвело. Смъртта на майката успя да стори това. С течение на времето, когато започна да се възстановява и да се връща към предишното си здраве, Патрик намисли да му потърси друга съпруга.

Той успя да го убеди, че това ще бъде най-доброто лекарство за болестта му.

Шон не желаше друга жена, но Патрик се тревожеше и измъчваше толкова за единствения си син, че Шон накрая склони и го остави да действа както намери за добре. Какво значение можеше да има това? Той се съгласи да се ожени за жената, която баща му избере. Би се съгласил да направи всичко, което поискат от него. Не желаше да взема решения. Изобщо не желаше да живее, но Патрик Камерън нямаше намерение да загубва сина си, единствения си син, на двадесет и осемгодишна възраст. Той отказваше да гледа как Шон се погубва. Възнамеряваше да му организира съвсем нов живот и се надяваше времето да излекува душата му, която засега бе само поуспокоена.

ШЕСТА ГЛАВА

Треската отмина. Три денонощия Джойс беше седяла до постелята на Шон. За пореден път тя преживяваше заедно със съпруга си болезнените спомени от първия му брак. Тя научи за това едва когато бяха вече женени. Шон и тя се ожениха през зимата, две седмици след като се бяха запознали. Когато излизаха от църквата на път за Ню Йорк на сватбено пътешествие, земята беше покрита със сняг.

С изненада и благодарност Шон откри, че Джойс е властна жена. Беше само на шестнадесет години, но нейното твърдоглавие и разглезеност постигната необходимото, за да прикриват неговата несигурност и тревога.

Те заедно се смяха на първата си среща, само две седмици преди сватбата, когато Джойс се бе навела над Шон и му бе прошепнала в ухото, че ако не се оживи малко, някой може да дойде и да го погребее. Джойс кипеше от живот и Шон не можеше да не ѝ отвърне, дори против желанието си. Семейният им живот не беше страстен, но те се разбираха добре. Джойс се задоволяваше да бъде център на вниманието сред нюйоркското общество. Живееха заедно, но всеки имаше собствен живот. Това обаче не ги правеше нещастни.

Сега той отвори очи за първи път, откакто странната треска го бе повалила в безсъзнание и отново бе съживила тежките спомени.

— Госпожо Бейтс, госпожо Бейтс — извика Джойс надолу към дневната. — Моля донесете нещо за ядене. Господин Камерън се събуди.

Шон се остави да го измият и избръснат преди Джойс да му донесе таблата с храната, която бе поръчала. Все още не беше оздравял напълно, но тя знаеше, че блуждаещият му поглед не се дължи на последиците от инфекция. Тя често бе виждала този поглед и знаеше, че единствено времето може да помогне и да върне Шон временно в настоящето. Ужасът на спомените бе повалил Шон за последен път

преди няколко години и тогава Джойс искрено се надяваше, че този път ще е последен.

След като узна, че баща му е дошъл в съзнание, Джон нахлу в стаята. Усмивката му говореше, че наистина се радва. Той си мислеше, че баща му ще превъзмогне странната болест, която така жестоко го бе мъчила през последните няколко дни.

Джон беше бдял до леглото всеки път, щом майка му разрешаваше. Въпреки че Кати идваше често да сменя бельото, да носи прясна вода и кърпи, да поддържа огъня, Джон не беше разговарял с нея. Тревогата за здравето на баща му поглъщаше изцяло вниманието му.

Кати също се тревожеше за господаря на къщата. Тя не беше общувала продължително с него и можеше само да се досеща за същността му. Изглеждаше мил и кротък човек, напълно откъснат от къщните работи. Явно се бе оттеглил преди години от напрегнатия живот и бе прехвърлил товара на имението върху Ричард, заедно с цялата отговорност по управлението му.

Сега Джон бе поел всичко и макар да го бе чувала неведнъж да иска съвет от баща си, старият Камерън демонстративно не желаше да бъде въвличан в каквато и да било дейност или да поема отговорности.

След безумното суетене и потискащата тишина, съпътствала заболяването на Шон, къщата се върна към нормалния си ежедневен ритъм. Всички така явно се въздържаха от прекалена деятелност, че Кати бе обзета от леност. Доставяше ѝ удоволствие да се разхожда на воля наоколо и да говори свободно, без да снишава гласа си.

Две седмици след оздравяването на Шон, Джон отплава за Англия. Изглежда никой не знаеше каква точно работа има там, но приеха, че сделките му изискват неговото присъствие.

Кати стоеше на брега и се наслаждаваше на слънцето и свежия въздух, когато Джон приближи до нея. Той тихо се отпусна върху пясъка толкова близо, че телата им почти се докоснаха.

— Утре заминавам за Англия — каза тихо Джон. — Няма да се върна преди Коледа. Искам да знаеш, че ще ми липсваш.

Кати не знаеше какво да му отговори. Джон я беше изненадал с новината си.

— И ти ще ми липсваш — със запъване каза тя. Беше се съвзела бързо от смущението. — Родителите ти ще пътуват ли с теб?

— Не — отговори той. — Татко още не се чувства съвсем добре, а мама не би го оставила сам. Важно е, Кати — промърмори той нежно, — в противен случай не бих тръгнал. Поне не сега.

Без да каже нищо повече, той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Надявам се да те заваря тук, като се върна? — прошепна Джон и пусна ръката ѝ.

— Ще бъда тук — отговори Кати.

СЕДМА ГЛАВА

януари, 1865 година

Времето беше студено. Войната между Севера и Юга продължаваше вече четвърта година. Кати и госпожа Бейтс ходеха всяка седмица да носят хранителни продукти на съседите. Запасите от храни на Камерън бяха неизчерпаеми благодарение на това, че собствените им риболовни кораби докарваха в крайбрежния дом големи количества и ги складираха там. Носеха се слухове, че сраженията се водят в Джорджия и че много от полковете се отбраняват при страхотен недостиг от оръжия и провизии. Единственото успокоение бе, че те поне бяха по-добре екипирани от войниците на Конфедерацията.

Зимата бе винаги студена, но тази година в щата Мейн бе необичайно студено. Бяха раздали допълнително топли дрехи на работниците на открито, но с всеки изминал ден те се нуждаеха от още. Кати също поиска разрешение да си ушие рокля от голямо парче сив вълнен плат, което бе намерила на тавана. Тя я направи с дълги ръкави и плътен корсаж и я носеше всеки ден. Джойс ѝ позволи, защото самата тя копнееше за вълнени рокли с дълги ръкави, за да я пазят от смразяващите ветрове, които непрестанно духаха откъм океана.

Плажът, който Кати толкова обичаше в топло време, бе станал мразовит и неприветлив. Сега тя прекарваше времето си главно в четене и шиеше за госпожа Бейтс и за себе си.

Джойс Камерън се отегчаваше до сълзи. Почти всеки ден валеше сняг и мъжете едва смогваха да разчистят пътеката от къщата до оборите.

Джон се завърна от Англия и Шон, вече напълно оздравял, му помагаше в работата, но само за да се спаси от скуката. Бяха се заели да поправят подовата настилка в преддверието. Макар че работата можеше да се възложи на някой майстор дърводелец, Джон пожела сам

да я свърши. От години Шон не бе работил физическа работа и мускулната треска, която получи докато помагаше, направо го очарова.

— Заминаваме за Ню Йорк още днес! — извика Джойс Камерън. — Няма да остана в тази къща и минута повече! Опаковала съм целия багаж и съм уредила файтон да ни закара до гарата след час. Бързо! — изкомандва тя. — И да се пригответе преди да е заваляло отново.

Шон се усмихна на жена си и се съгласи, че няколко месеца в Ню Йорк ще им се отразят добре. Потеглиха веднага, Кати се радваше на доброто настроение на господарката.

Джон беше заминал в града предния ден, когато снежната виелица поутихна и едва ли щеше да се върне преди здрачаване.

— Не можем да го изчакаме — заяви Джойс точно преди да тръгнат. — Предай му това писмо, ако обичаш.

Тя се загърна в пелерината си и оправи качулката.

— Кажу ми, че ще му пиша веднага щом пристигнем там.

Джойс излезе от къщата и се качи във файтона с лекотата и грацията на младо момиче. Щеше да види приятелите си. Те й липсваха, а също и бляскавите развлечения на Ню Йорк дори във военно време.

Джон Камерън се върна малко преди бурята да се разрази. Беше се погрижил цялата прислуга с изключение на готвачката, госпожа Бейтс, Кати и Джесика — другата камериерка, да бъдат прехвърлени в града. Те нямаха работа и Джон постоянно ги виждаше да се щурат наоколо и да си намират нещо за вършене.

Самият той бе отегчен от дългата зима, но имаше много грижи покрай складовете и затова реши да прехвърли част от персонала там.

За по-малко от час всички бяха готови и потеглиха. Бързаха, за да избягат приближаващата виелица. От дълго време в къщата цареше спокойствие, но сега, когато тя почти се обезлюди, не беше необходимо дори да се приготвя вечеря. Кати и госпожа Бейтс седнаха в кухнята да пият шоколад.

Мелиса и децата бяха заминали преди седем месеца, но все още и двете усещаха липсата им. Кати често мислеше за тях и се надяваше, че някой ден ще дойдат да им гостуват. Знаеше, че Джойс е получила няколко писма от Мелиса след отпътуването ѝ за Англия, но тя нищо не спомена за тях и дори госпожа Бейтс нямаше новини.

Джон влезе в кухнята през задната врата. Лицето му беше силно зачервено, а очите насълзени от студения вятър. Когато той се появи, Кати и госпожа Бейтс се изправиха.

— Радвам се, че се върнахте, господин Джон — каза топло възрастната жена. — Баща ви и майка ви заминаха за Ню Йорк и ще постоят там няколко месеца. Не можаха да ви изчакат заради бурята. А и вие май едва се разминахте с нея. Съблечете сега тези мокри дрехи и слезте при нас да пийнете топъл шоколад. Ще ви сгрее.

Тя седна отново и добави:

— Ще запалите ли сам огъня в стаята си? Аз не се справям много добре с тази работа.

Джон погледна пълната дама и кимна. По устните му се появи лека, насмешлива усмивка, а очите му блеснаха:

— Да, госпожо — отговори той добродушно. — Още нещо, госпожо?

Госпожа Бейтс, смутена от проявената фамилиарност, бързо се извини. В присъствието на господарката тя никога не би си позволила да го помоли да свърши нещо, което беше нейно задължение.

— Не ми се извинявайте, госпожо Бейтс — каза Джон и прегърна милата жена, която познаваше още от дете. — За мен ще бъде удоволствие да ви услужа сега, когато ръцете ви са толкова къси.

Госпожа Бейтс се усмихна и притисна Джон към едрото си тяло. После каза вежливо:

— Много мило от ваша страна, господин Джон. Вие сте добро момче!

Той се засмя и тръгна към вратата. Не обърна никакво внимание на Кати. Тя се засегна от явното му пренебрежение.

— Аз ще запала огъня — предложи младата жена. — Не е нужно вие да се товарите с това, сър.

Тя взе големия кибрит от камината.

— Не, Кати — възпротиви се госпожа Бейтс, — ти ми трябваш тук. Господинът ще се справи.

Джон не каза нищо. Просто се пресегна, издърпа кутията от ръцете на Кати и изчезна в тъмния коридор между крилото на прислугата и своята стая. Върна се бързо, тъкмо когато Кати зареждаше масата за него в трапезарията.

— Остави това, Кати — каза той и помете покривката с рязко движение. — Нямам намерение да се храня тук съвсем сам. Тази вечер ще вечерям с дамите. Кажи на госпожа Бейтс да постави още един прибор в кухнята и ела в малкия салон. Имам нещо за теб.

Откакто се беше върнал от Англия, Джон не беше разговарял с нея, освен когато ѝ даваше нареждания. Струваше ѝ се, че от известно време нарочно я избягва и не можеше да разбере защо.

Кати уведоми госпожа Бейтс за желанието му да вечеря в кухнята, изми лицето и ръцете си и отиде направо в малкия салон зад дневната. Когато почука на вратата, усети, че не ѝ достига въздух.

— Влез, Кати — обади се Джон отвътре.

Тя влезе и забеляза, че в голямата камина гори огън. Джон се беше настанил в едно от големите синьо-бели кресла до камината и протягаше крака към огъня.

— Много е студено тук — каза Джон и се усмихна. — Ще трябва време, за да се затопли. Седни тук.

Джон посочи другото кресло и Кати нервно седна до него. Няколко минути той остана мълчалив, загледан в огъня, след това се наведе и извади от джоба си малка бяла кутийка.

— Вземи, това е за теб.

Никога през живота си Кати не беше получавала подарък. Тя недоумяваше защо господарят на къщата ѝ подарява нещо. Изражението на лицето ѝ се промени. Тя силно се изчерви.

— Аз, аз... какво е това? — попита го плахо.

— Ами отвори кутийката и ще разбереш — окуражи я Джон.

Кати отвори кутийката и извади две прекрасни шнолички от черупка на костенурка.

— О! — възкликна тя, изненадана от изяществото им. — За мен ли са?

Тя вдигна очи и срещна погледа му.

— Със сигурност не са за мен — ухили се Джон.

Кати не знаеше какво да каже. Беше я поставил в неловко положение. Сърцето ѝ лудо затупа. Как трябваше да постъпи?

Тя се изправи и леко се усмихна.

— Благодаря ви за чудесния подарък, сър. Това ли е всичко?

Усети, че трепери и поиска да побегне.

— Не, това не е всичко — отговори той и се надигна. — Преди време попилях всичките ти шноли на плажа. Съжалявам за небрежността си. Бих искал да носиш тези.

Това бе толкова отдавна, че Кати беше забравила. Тя извади шнолите от кутийката и внимателно ги разгледа.

— Разкошни са — каза тя и се усмихна топло. — Не биваше да го правите. Нямах нужда от тях.

Усети, че се отпуска.

— Аз пожелах да ти ги купя — отговори Джон. — Радвам се, че ти харесват. Свали шнолите, които са в косата ти, и ми позволи да видя как ще изглеждат тези.

Кати не помръдна. Джон се пресегна нетърпеливо и започна сам да ги сваля. Косата ѝ падна тежко върху раменете, когато и последната шнола беше свалена, и преди тя да успее да вдигне ръце, Джон вече беше издърпал новите от пръстите ѝ и ги поставяше от двете страни на главата ѝ.

Завладяващата му близост я смути. Дълго време той дори не я бе заговарял. Тя даже си мислеше, че сигурно е забравил времето, когато бяха заедно.

— Така е много по-добре! — каза Джон. — Ела по-близо.

Кати се подчини. Той хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. Сърцето ѝ заби в очакване какво ще направи.

— Много си хубава — прошепна Джон, — а косата ти е прекрасна. Предпочитам да я гледам пусната свободно вместо така строго прибрана назад.

Той взе ръката ѝ, измъкна от нея кутийката и я захвърли на масичката до него.

— Защо трепериш?

Плахостта ѝ го забавляваше. Кати се изчерви отново и отмести очи от настойчивия му поглед.

— Не знам — беше искрена. — Редно ли е да приема този подарък?

Тя го погледна пак. Джон отметна глава и гръмко се разсмя.

— Колко си невинна — каза той и поднесе ръката ѝ към устните си. — Няма да те тревожа повече и очаквам да ми благодариш, както е редно, макар да имах други намерения. Хайде да вървим да вечеряме! А отговорът на въпроса ти е: Да, можеш да приемеш подаръка.

Той стана сериозен. После духна газената лампа и Кати се усмихна на себе си в тъмното. Ако не бе толкова нервна, помисли си тя, Джон вероятно щеше да я целуне. Когато я хвана за ръката и я поведе към кухнята, стана ѝ топло и приятно.

Кати лежеше на леглото, загледана в познатата синьо-бяла драперия. Не можеше да заспи. В главата ѝ се въртяха хиляди мисли. Вечерята беше преминала много приятно.

Сади, готвачката, беше приготвила заешко задушено със сушени моркови, целина и едро нарязани картофи. Това бе любимото ядене на Кати, но от вълнение не можа да му се наслади.

Госпожа Бейтс беше направила сладкиш с тиква и всички много се смяха, когато тя го покри с толкова сметана, че парчето се загуби под нея.

Когато Кати и Джон влязоха в кухнята — тя с пуснати коси и с нови шноли — госпожа Бейтс ги изгледа. Кати бе сигурна, че ако не бяха заедно с Джон, възрастната жена щеше дълго да я напътства. При това положение обаче, тя само поклати неодобрително глава и промърмори нещо неразбрано, докато се настаняваше на стола до огнището в очакване на вечерта. Кати сервира толкова неумело, сякаш го правеше за първи път.

Мястото ѝ бе до Джон, но тя не можа да седне. Първо трябваше да поднесе задушеното после хляба напитките и всичко останало, и седна, когато другите почти се бяха нахранили.

Госпожа Бейтс я покани няколко пъти, но Кати клатеше мълчаливо глава и мънкаше, че не е гладна.

След вечеря раздигнаха масата и се преместиха в дневната, за да погледат навън през големите прозорци. Валеше силен сняг, а вятърът блъскаше вратите толкова яростно, сякаш искаше да влезе вътре.

Джон беше доволен, че прислугата е отпътувала толкова рано. Досега те трябва да бяха пристигнали. Не беше виждал подобна буря от детството си, когато с мъка съдържахше желанието си да изтича навън и да хвърля снежни топки. В такива моменти той си спомняше за Ричард и усещаше силно липсата му. Детството му бе отлетяло прекалено бързо.

След около час госпожа Бейтс изпрати всички да си лягат.

Джон се усмихна и нежно я прегърна. Атмосферата на вечерта бе толкова приятна, че на Кати ѝ се прииска да останат заедно цялата

нощ.

Кати се обърна настрани да погледне през прозореца и едва тогава забеляза писмото на Джойс Камерън, което трябваше да даде на Джон. „Господи — простена тя, скочи от леглото и започна бързо да се облича, — забравих писмото!“. Тя грабна една стара черна рокля, принадлежала някога на майка ѝ, и я надяна моментално. Нямаше домашна роба, но дори и да имаше, не би я облякла. Избра черната рокля, защото бе широка и нямаше копчета които да я забавят.

Кати премина през крилото на прислугата и стигна до вратата на Джон. Движеше се много бързо по тъмните коридори и нагоре по стълбите, където цареше пълен мрак. Когато вдигна ръка да почука на вратата, внезапно ѝ хрумна дали няма да бъде по-добре просто да пхне писмото под вратата. После се сети, че в него може да има нещо важно и тихо почука.

Вратата веднага се отвори и тя си отдъхна, като видя, че не го е събудила. Той беше облечен, само ризата му бе разкопчана до кръста. Виждаше се златистият му тен с проблясващи върху кожата светли косъмчета.

— Надявам се да не ви безпокоя, сър — промълви Кати срамежливо, опитвайки се да сдържа тежкото си дишане.

— Не си бях легнал. Влез — каза Джон и леко я побутна навътре.

Кати не помръдна от мястото си и продължи:

— Има писмо от майка ви. Трябваше да ви го предам, когато се приберете, но забравих. Съжалявам — допълни тя притеснено.

— Добре, влез — Джон повиши глас и се усмихна.

Кати плахо пристъпи напред и той моментално затръшна вратата след нея, за да не влиза студа от коридора в стаята. Кръвта нахлу в лицето на момичето. Дланите ѝ се овлажниха. Тя не беше хапнала нищо на вечеря и сега почувства слабост и замайване. Пое дълбок дъх, подаде му писмото и прошепна:

— Ето го, сър.

Надяваше се Джон да не забележи, че ръката ѝ трепери.

Джон пое писмото и Кати незабавно се запъти към вратата.

— Лека нощ, сър — пожела му тя, без да се обръща.

— Къде отиваш? — попита Джон леко раздразнен. — Никога ли не питаш дали си свободна?

Кати се обърна и се извини. Бузите ѝ пламтяха. Джон кимна в отговор на извинението и с жест я покани да дойде по-близо до него.

— Така и така си тук — започна той меко, — нека да поговорим по един въпрос.

Кати го погледна, за да разбере наистина ли го беше ядосала.

— Не знаех, че искате да разговаряме, сър — отговори тя.

Джон хвърли писмото на майка си върху нощното шкафче, без да го отвори и се приближи. Той не продума, просто я гледаше. Според нея — цяла вечност. Кати бе убедена, че ако той продължава, тя ще припадне. Вдигна глава и го погледна в очите.

— Желаете ли нещо специално? — без всякакъв умисъл попита тя.

Той сложи ръце на раменете ѝ и се усмихна. После заяви:

— Да, ако искаш да знаеш.

И я заведе, хванал ръката ѝ, до малкото диванче в средата на стаята.

— Седни, скъпа. Трябва да ти задам няколко въпроса.

Кати недоумяваше за какво ще я разпитва сега и какво иска да узнае от нея точно тази вечер. Не можеше ли да почака до сутринта? Би могъл да направи това и по-рано, когато бяха в салона.

Той седна до нея и я погледна в очите.

— На колко си години? — и пристъпи близо до нея.

— През пролетта ще стана на осемнадесет — отговори Кати бързо. Не смееше да повдигне очи. Беше забила поглед в скута си.

— Погледни ме — заповяда ѝ той.

Тя вдигна глава и очите им се срещнаха.

— Имала ли си интимни отношения с мъж? — попита я нежно.

Все едно ѝ удари шамар. Дали бе разбрала правилно думите му. Защо ѝ задаваше толкова личен въпрос?

Тя заекна и силно стисна пръстите си, но продължи да го гледа. Чувстваше по някакъв необясним начин, че отговорът е изключително важен за него. Овладея се бързо и отговори колкото може по-спокойно:

— Не, сър.

Джон сведе поглед и се облегна назад. Развърза обувките си.

Кати се надигна. Беше решила, че повече въпроси няма да има. Но Джон я задържа за ръката и отново я накара да седне на дивана. Пръстите му се стегнаха и тя пак се изчерви.

— Кати, ще ми позволиш ли да те любя? — попита той нежно. — Много ми се иска да те имам в ръцете си.

Кати скочи на крака и се втурна към вратата. Не можеше да повярва на ушите си. Когато го беше попитала дали желае нещо специално, той бе казал „Да!“. Тя изпадна в паника. Веднага разбра, че специалното нещо бе самата тя.

Той я застигна и малко грубо я върна обратно в стаята.

— Не обичам да губя време, когато си наумя нещо — каза рязко. — Нали не мислиш, че съм решил това ей сега? Повярвай ми, обмислях го много внимателно. Това, което желая, си ти, скъпа моя.

Кати едва си поемаше дъх. Ушите ѝ бяха чули, но съзнанието ѝ отказваше да приеме. „Това е невъзможно!“ — простена тя и се дърпаше към вратата.

Но той не я пусна. Тя искаше да извика, но си спомни, че тази част на къщата е празна. Крилото на прислугата беше толкова отдалечено и вратите плътно затворени поради студа, че никой нямаше да я чуе.

Кати се втурна към междинната врата за съседната стая и трескаво се опита да я отвори. Беше заключена и тя застина на място. Вдигна глава и дълбоко пое дъх. „Сигурно сънувам — помисли си тя, почти не на себе си. — Това не може да бъде истина!“.

Джон я гледаше и погледът му омекна. Изражението му бе тъй странно, че я накара да потрепери.

— Ти ще ми принадлежиш много пъти преди нощта да свърши — прошепна той и тръгна към нея.

Първо свали ризата си и я захвърли на пода. Кати наблюдаваше движенията му, докато той бавно разкопча панталона си и го изрита от краката си. Очите му се стесниха като на котарак, който бавно се приближава към жертвата си. Беше останал по бельо. Хвана треперещото ѝ тяло и го придърпа към огъня.

— Не можете да направите това! — изплака Кати. — Моля ви, не го правете!

Той сякаш не я чуваше. Когато гърбът ѝ се опря плътно о стената, той я обви с ръце и силно я притисна към себе си. Тя се задърпа с всички сили, но прегръдката му се затегна. Кати мятеше глава като обезумяла. Все още вярваше, че той ще я пусне да си отиде.

Джон я хана за косата, опъна я жестоко назад и впи устни в нейните. Тя се бореше да се освободи, гърчеше се и го риташе по краката. Той вдигна за миг глава и после я заклеци до стената. Така тя не можеше да помръдне. Едрото му тяло прегради единствения ѝ път за бягство.

Изтощена, Кати спря да се съпротивлява. Почувства, че ще припадне, ако борбата им продължи. Сърцето ѝ лудо биеше, съзнанието ѝ се замъгли. Джон отново приближи лице към нейното и горещите му устни плътно притиснаха нейните.

Докато той я целуваше опитно и страстно, тя усети някаква непозната тръпка да разтърсва цялото ѝ тяло. Джон вдигна глава и я погледна в очите.

— Виждам, че за първи път те целуват истински — той се ухили. — Нищо, аз ще те науча.

Кати се бе вцепенила. Искаше да се бори, да се освободи от него, но не можеше да заповяда на тялото си да действа. Като че бе парализирана. Страхът ли бе направил това с нея? Не можеше да си отговори. Знаеше само, че Джон иска от нея нещо, за което не беше подготвена. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Още веднъж той вдигна глава и пусна косата ѝ. Не я остави да си тръгне, както тя си помисли, а прошепна дрезгаво в ухото ѝ:

— Не се съпротивлявай, Кати. Моля те!

Беше много силен. Този път направо я вдигна на ръце. Целуваше я страстно по устните, по шията и раменете, по раната, която сам бе превързал. Дишаше тежко. Заля я някаква топла вълна.

Той беше прав. Никога не беше целувана. Лекото докосване на неговите устни не можеше да се нарече целувка. Всъщност тя дори не беше виждала влюбени да се целуват. Вярно, виждала бе госпожа Даниълс да целува съпруга си, но никога така, както Джон я целуваше в този момент. Отново усети стегнатото му, мускулесто тяло върху своето. Силите ѝ внезапно се върнаха. Тя рязко отлепи устни от неговите и впи зъби в брадичката му.

Джон за втори път я хвана за косата и дръпна главата ѝ назад. Тя простена от болка. Заблъска го яростно и когато успя да се освободи, той избухна в смях. Държеше я здраво за косите, малко отдалечена от него и със свободната си ръка полипа раничката от острите ѝ зъби.

Погледът му беше трескав. „Той е луд! — помисли Кати съкрушена. — Не мога да избягам от него.“

Той я дръпна силно назад и с бързо движение разкъса черната ѝ рокля по цялата ѝ дължина. Кати беше толкова ужасена, че не можа да помръдне. Джон отново я сграбчи в силната си прегръдка.

— Имаш прекрасно тяло, скъпа моя — гласът му беше дрезгав и възглух. — Прекалено хубаво, за да го криеш под тази отвратителна рокля. Искам да те видя цялата.

Тя цялата трепереше. Досега Джон се бе държал нежно и почтено с нея. Какво го бе променило? Как бе възможно да прави с нея такива ужасяващи неща?

— Моля ви, умолявам ви — стенеше тя. — Пуснете му да си отида.

Обезумяла, тя протягаше ръка, опитвайки се да вдигне нагоре разкъсаната си рокля. Но той пак я притисна, този път така, че да не може въобще да помръдне. Единственото нещо, което усещаше от себе си, бяха очите. И от тях се стичаха едри сълзи, без тя да издава нито звук.

Джон изтръгна парчетата плат от ръцете ѝ и ги хвърли обратно на земята. После прокара ръка по гърба ѝ. Наслаждаваше се трепетно на нежната ѝ кожа. Тя го погледна в очите и той я целуна. Кати не отдръпна устните си. Ласките му отнемаха силите ѝ, а Джон бе толкова опитен, че тя дори разтвори устни. Той моментално ги облада, както смяташе да обладае и нея. Страстта му нарастваше и целувките му ставаха все по-настойчиви и властни. Желанието му започна да завладява и нейното недокосвано досега тяло.

— Умолявам ви — извика Кати за пореден път, когато той отново впи устни в нежното ѝ рамо. — Моля ви! Не можете да ме гледате и да се допирате до мен така, това може да прави само един съпруг.

Джон отстъпи леко назад и гръмко се разсмя.

— Боже, колко си наивна, мъничка моя — каза той. Опитваше се да спре смеха си. — Аз те искам и ще те имам. Ако е необходимо, ще се преобразя в твой съпруг, просто за момента.

Той не изчака да му отговори. Прегърна я, направи две крачки и с едно единствено бързо движение я хвърли върху леглото. Преди тя да успее да издаде звук, той легна върху нея, закри устата ѝ с ръка и зашепна в ухото ѝ:

— Не се опитвай да избягаш от мен, сладка моя. Аз съм господаря тук, а ти скъпа моя, си моя собственост. Няма кой да ти помогне, а аз няма да те пусна, докато не ми позволиш да те любя. Много те желая и само, ако се отпуснеш, ти също ще ме пожелаеш.

Джон махна ръка от устата ѝ, но преди тя да проговори, той отново я зацелува, този път тъй диво, че тя не можеше повече да мисли. Разтваряше устните ѝ и проникваше дълбоко навътре. На Кати ѝ се стори, че ще я погълне. Тежкото му тяло я притискаше към мекия, пухен дюшек и тя усещаше напрегнатите му мускули.

Той освободи ръцете ѝ под тялото си, но тя не го удари. Дори в състоянието, в което се намираше, Кати си даваше сметка, че не може да се бори с него. Не можеше да го отклони от намеренията му. Един поглед към лицето му я убеди в това. Връщане назад нямаше. Той изглеждаше безумен. Държеше я здраво, галеше гладката ѝ като сатен кожа, тя усещаше горещите му целувки по гърдите си и дразнещите движения на езика му.

Дишането му се учести. Той лекичко захапваше устните ѝ и нежно ги смучеше. Изведнъж някак си се изпъна и страстта му стана по-различна. Търсещите му ръце докопаха най-последното ѝ тяло.

Кати се вдърви. „Господи — ридаеше в себе си, — как да избягам от този демон?“. Нямаше изход. Той вдигна глава и издърпа нагоре ръцете ѝ. Тя го погледна умолително. Лицето му беше потно. Очите му потъмняха и плувнаха във влага. Той мълчаливо я прегърна, спря да се движи и се взря в изплашените ѝ очи. Тя мърмореше почти в несвяст:

— Това не може да ми се случи!

— Млъкни! — заповяда ѝ Джон. — И ме слушай!

Кати притихна. Промяната в гласа му я стресна. Той улови погледа ѝ и сега зашепна много нежно:

— Мога да те обладая веднага и ще се почувстваш много нещастна. Зная, че първия път може доста да те боли, ако не ми помогнеш. А сега, бъди добро момиче и ми помогни. Ще бъда много нежен, ако не се противиш.

Странният блясък в очите му гаснеше. Все още дишаше тежко, но вече по-равномерно и не беше така настойчив, както преди малко. Тя разбра, че е обречена.

Беше прикована към леглото от мъж, два пъти по-едър от нея, страстно възбуден и решен да я обладае. Можеше да се бори и тогава

той щеше да стане груб и да я нарани. Можеше да го остави да прави с нея, каквото си поиска, и тогава той бе обещал да бъде нежен. Можеше да избере едно от двете. Нямаше никаква надежда да я пожали и освободи — в това беше абсолютно сигурна.

Джон напрегнато я гледаше. Тя знаеше, че очаква отговор от нея.

— Ще опитам — прошепна Кати. — Но... — тя замълча.

Не можеше повече да разсъждава. Нямаше защо да се страхува да не ѝ се случи това. Беше дала съгласието си.

Джон се усмихна. Усмивката му бе ленива, топла и интимна. Тялото му се освободи от напрежението.

— Толкова те желая, Кати — шепнеше той страстно, — не искам да ти причиня болка.

Сега вече Кати не знаеше какво ще последва. Джон я галеше с любов и целувките му бяха ласкави и успокояващи. Нямаше защо да бърза. Тя бе приела условията му и той ще удържи на думата си. Колкото и силно да я желаше, щеше да бъде нежен и внимателен.

Шепнеше нещо в ухото ѝ. Тя се опита да го разбере, но не можа. Беше нещо безсмислено. Тя неволно се отпусна под нежните му ласки.

— Прегърни ме — промълви той.

Кати обви ръце около широкия му гръб, сякаш само бе чакала да я помоли. Целувките му предизвикваха непознати усещания. Тя се почувства слаба. Обземаше я някакво чувство, различно от страха. Усети, че го милва по гърба. Ръцете ѝ се спускаха надолу, докдето се осмеляваше. Чу го да се задъхва от удоволствие и това я насърчи. Главата ѝ се замаиваше. Забрави коя е и къде е. Опита се привидно да се бори със собственото си чувство, но не успя. Тя също го желаше!

Ръцете ѝ го притискаха. После осъзна, че отвърща на целувките му. Разтвори устни да поеме настойчивия му език. Той внимателно и умело проникна в нея. Заля я топла вълна. Джон се наслаждаваше на удоволствието ѝ. Той я милваше нежно като опитен любовник.

— Скъпа — стенеше той, — обичай ме!

И Кати бе увлечена от мощна вълна на страст.

ОСМА ГЛАВА

Кати тихо отвори вратата на стаята си. Влезе бързо и заключи след себе си. Носеше разкъсаната си рокля. Беше отпусната. Чувстваше се ужасно от случилото се. Най-лошото от всичко бе, че всъщност сама го беше пожелала.

„Как можа? Как можах? — безмълвно повтаряше тя. — Нима този болен човек предизвика у мен такива усещания? Наистина ли ми беше хубаво?“

Кати се изчерви от срам. И на двата въпроса отговорът беше положителен.

— Мразя го! — произнесе тя гласно. — Никога няма да му простя. Никога!

Помисли си отчаяно, че бе влязла в стаята му невинна, а бе излязла от там не по-добра от Голямата Джози. Вече не беше непорочна. Беше омърсена, използвана, никога нямаше да може да се омъжи. Нямаше да познае щастието да бъде съпруга. Надеждите ѝ да има някога съпруг и семейство умряха. Джон ги бе убил. Оставил ѝ бе само погнуса и самосъжаление.

Как щеше да погледне другите в очите? Госпожа Бейтс неминуемо щеше да се досети какво се е случило. Тя се бе опитала да я предупреди, но Кати бе пренебрегнала съветите ѝ. За нейна изненада обаче, скоро престана да се самосъжалява и започна да обмисля следващите си действия.

Трябваше да напусне тази къща, която веднага беше обикнала, без даже да се сбогува с госпожа Бейтс. Да, точно така, ще се измъкне колкото се може по-скоро и ще поеме на юг, може би към Ню Йорк, където да потъне във водовъртежа от хора и събития. Едно бе ясно — не можеше да остане повече тук и да продължи да върши това, което Джон със сигурност щеше да иска от нея.

Събирането на вещите ѝ донесе облекчение. Те не бяха много. Откакто пристигна тук, не си бе купувала нищо, а роклите, които бе донесла със себе си, вече бяха овехтели. Взе вълнената рокля, която

сама си бе ушила и двете униформи. Черната, носена твърде дълго, беше протрита на места, но бялата изглеждаше съвсем запазена. Освен черната пелерина с дебела вълнена подплата имаше още само една рокля, след като Джон бе разкъсал на парчета старата. Нямахме какво друго да облече.

Намъкна с паническа бързина дрехата, подреди нещата си и извади спестяванията си изпод дюшека. Беше скътала всичките си надници, откакто работеше в този дом, и сега имаше почти двеста долара. Чудеше се за колко време ще ѝ стигнат, докато си намери някаква работа. Знаеше, че няма да е лесно — особено без препоръки. Но нямаше избор. Нямахме къде да отиде, нито пък някой, който да ѝ помогне.

При мисълта, че си няма никого, очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше сама на света и това я потресе. „Защо си нямам семейство?“ — помисли си тъжно.

Не можеше да отиде дори при госпожа Даниълс. Само преди две седмици бе получила писмо от нея, единствената си приятелка, в което ѝ пишеше, че е затворила къщата си и е започнала работа като милосърдна сестра в друга част на града, за да се издържа в този труден момент, защото средствата ѝ се бяха стопли. Изпращаше ѝ новия си адрес, за да може Кати да ѝ пише, но тя не искаше да обременява отново тази мила жена.

Кати падна на колене и горещо помоли Бог за помощ, от която отчаяно се нуждаеше. След няколко минути събра нещата си, духна газената лампа и отвори вратата. Огледа се наоколо, за да се увери, че няма никой. Беше малко преди зазоряване и всички спяха. Тя събу обувките си и се запромъкна надолу по стълбите. Пред задната врата спря. Стори ѝ се, че оттам идва някакъв звук. Дали госпожа Бейтс не беше слязла вече в кухнята. Кати почака около минута, успокои се, че напразно се е изплашила и хвана дръжката на вратата.

Вятърът я блъсна в гърдите. Леденото течение я запокити обратно и тя изохка. Пред прага беше натрупан дълбок сняг. Тя се поколеба за миг и точно тогава усети една ръка върху рамото си. Кати тихо извика, обърна се и видя пред себе си съненото лице на Джон Камерън.

— Къде отиваш, скъпа моя? — попита той. — Не знаеш ли, че навън бушува снежна буря?

Джон стоеше пред нея по нощна риза и лукаво се усмихваше. Кати пое въздух и се отдръпна назад. Джон тресна вратата, сграбчи я за косата и я замъкна обратно през коридора и стълбите. Тя се извиваше в ръцете му, но той я държеше здраво.

— Не бъди толкова глупава да бягаш от мен, скъпа — каза той подигравателно. — Едва успях да ти се понася и нямам никакво намерение да те пусна, докато не ми омръзнеш. А това, смея да заявя, ще отнеме известно време. След като имах тялото ти и усетих, че споделяш страстта ми, имам нужда от нещо повече.

Катя изкрещя:

— Пусни ме, животно такова! Не можеш да ме задържиш тук насила!

Джон я пусна, но препречи пътя ѝ. Гласът му беше твърд, а усмивката изчезна от лицето му.

— Къде, за Бога, смяташ, че можеш да отидеш в това време? Не погледна ли през прозореца какво е навън? Има поне един фут сняг, а на места достига до четири-пет. Трябва наистина да се екипираш по-добре, скъпа моя — каза той иронично. — Погледни се, с тези дрехи няма да стигнеш далеч.

Той направи широко движение с ръка и посочи вехтите ѝ обувки и късичката пелерина.

— Както вече казах тази нощ, не съм го направил просто така. Мислил съм за по-сериозна връзка между нас за известно време. Сега, след като това се случи, не виждам причина да бягаш през глава Бог знае къде.

— Мразя те — изсъска Кати. — Ти трябва да ме пуснеш! Не ме е грижа дали ще умра навън в снега. По-добре това, отколкото да стоя тук с един луд човек.

Джон не отговори. Той поклати глава, сякаш не разбира какво му говори, и я задърпа нагоре по стълбите. Правеше се, че не чува протестите ѝ. Силата, с която я държеше, и внезапното сгърчване на лицето му, го преобрази сякаш в друг човек. Можеше да бъде много нежен, когато пожелае, но явно можеше да бъде и чудовищно свиреп.

Кати бе решила да напусне тази къща, станала нейна единствена подкрепа и подслон след смъртта на майка ѝ. Съзнаваше прекрасно, че никак няма да е лесно да започне нов живот. Но въпреки че не искаше да напуска къщата, нещо я подтикваше да бяга далеч от Джон.

Хрумна ѝ друга мисъл. Бягаше, но къде? Колко време щеше да мине, преди да утихне бурята или да срещне някого по пътя? Беше сама и беззащитна, а при този дълбок сняг и ураганен вятър щеше да има истински късмет, ако се добере до главния път. А след това?

Колкото повече обмисляше положението, толкова по-добре разбираше в каква безизходица се намира. Най-вероятно влаковете не пътуваха, а и едва ли би успяла да се добере пеша до гарата. Пътят до там беше дълъг дори в хубав ден.

Желанието ѝ за бягство премина и Кати изпита облекчение. Първоначалното ѝ безумно намерение да бяга се стопи. Тя усещаше, че така е по-добре. Беше опитала. Имаше и друга възможност. Щеше да си отиде от тук, но не сега, без предварително да се подготви, трескава и гневна. Трябваше ѝ време да организира напускането си. В сегашното си състояние сигурно щеше да припадне, преди да е стигнала до конюшните.

На стълбищната площадка Джон я пусна.

— Прибери се в стаята си, скъпа — каза меко той. — Ще се погрижа за теб по-късно. Ще направя всичко, за да те задържа тук. Може би ти е трудно да разбереш, затова съм длъжен да те убедя, че мога да те принудя да ми се подчиниш. Така ще бъде! Нямам намерение да ти позволя да хукваш всеки път, когато се обърна. Искам да останеш тук и да бъдеш моя любовница. Ти нямаш друг избор, независимо дали вярваш или не на това, което ти казвам.

Кати толкова се учуди и изплаши от заплахата в гласа му, че не продума. Не смееше да отвори уста и да му възрази.

Когато се прибра в стаята си, тя дълго лежа в леглото. Чуваше как долу останалите вършат ежедневната си работа. Чудеше се дали госпожа Бейтс щеше да ѝ помогне. Щеше ли да рискува мястото си? Обичаше ли я достатъчно, за да пренебрегне осигуреността си заради нея, след като я беше предупредила? Кати знаеше отговора. Нямахше нужда да ѝ го казват.

Госпожа Бейтс служеше в семейство Камерън повече от тридесет години. Преди всичко имаше ангажимент към тях, а после към нейната сигурност. Би било глупаво да се намеси и да загуби постигнатото с дълги години упорита работа. Беше прекалено възрастна да започне отначало. Освен това, Кати знаеше, че е достатъчно умна, за да стои

настрана от неща, които не я засягат пряко. Този съвет тя многократно бе давала и на Кати.

Младата жена се почувства за първи път толкова самотна. Нейното положение в този дом щеше да се промени, но госпожа Бейтс щеше да приеме това, както беше приемала много други промени, ставали през годините. Кати се притесни от мисълта, че цялата прислуга ще научи за нея. Тя незабавно се упрекна, че отдава такова значение на този незначителен факт. Трябваше най-напред да помисли за това, колко неморална е връзката ѝ с Джон Камерън. Почувства се виновна, че не бе направила това.

Изтощеният ѝ мозък отново прехвърляше събитията от последните няколко часа. Наистина ли бяха толкова ужасни? Трябваше да признае, че с изключение на първоначалния страх, случилото се ѝ хареса. Беше събудило у нея чувства и страсти, за които дори и не подозираше, че съществуват. Джон я привличаше от дълго време. При спомена за станалото между тях тя се усмихна.

Изминаха няколко часа, докато тя размишляваше как ще живее в тази къща докато успее да избяга. За известно време тя нямаше друга възможност освен да остане и от тази мисъл силно я заболя главата. Имаше чувството, че ще се пръсне.

Беше оставила огъня в стаята си да угасне и сега потрепери от студ. Нямаше сили да запали нов огън. Лежеше върху леглото неподвижна, заслушана в бушуващата навън буря и се опитваше да задуши бурята в душата си.

Кати се унасяше в сън, когато чу, че вратата се отваря. Повдигна глава и видя Джон да влиза. Той бързо затвори вратата след себе си и я заключи. Потръпна от студ, наведе се и сръчно разпали огъня. Хвърли няколко дебели цепеници, за да се разгори добре.

Кати скочи на крака с внезапно бликнала енергия. Не очакваше да го види толкова скоро, особено сега, когато прислугата сновеше навсякъде из къщата.

— Казах на госпожа Бейтс да не те очаква днес — каза Джон и се приближи. — Обясних ѝ нещата дотолкова, доколкото прецених за необходимо. Тя прекрасно разбра намеренията ми и ще съдейства за изпълнението на всичките ми желания. Тя винаги е била много проникателна и даже съм убеден, че в случая е разбрала намеренията ми преди самия мен.

Кати отстъпи назад, когато той тръгна към нея. Обикновено приятното му лице, сега изглеждаше особено, и това я държеше нащрек.

— Що се отнася до теб, Кати — прошепна Джон, — дойдох да се убедя, че ме разбираш и ще изпълниш докрай желанията ми.

Той вдигна едната си ръка и я сграбчи за косата. Завесите бяха спуснати и в полумрака на стаята тя мярна в другата му ръка ножици. Обзе я паника. Какво смяташе да прави?

Тя се опита да отблъсне ръката му, но той дръпна косата ѝ още по-силно и я стисна здраво. Остана за миг надвесен над нея. Наслаждаваше се почти садистично на страха, който изпитваше. После опъна кичура толкова силно, че тя се свлече на колене.

Кати извика. От очите ѝ потекоха сълзи. Веднага след това чу първото изщракване на ножиците и видя част от скъпоценната си коса да пада на пода. Изпищя и тръсна глава. Това ѝ причини още по-голяма болка, но не искаше да се предаде.

Джон остави ножиците, сграбчи я за раменете и я постави между колената си. Ръцете ѝ бяха долепени до тялото. Стискаше я толкова силно, че щеше да я смаже.

— Престани да се съпротивляваш! — извика Джон с нарастващ гняв в гласа. — В противен случай наистина ще те заболи.

Напрегнатото му изражение ѝ даде да разбере, че твърдо е решил да го направи и че ще я пусне едва когато извърши ужасното си дело, както си бе наумил. Веднъж вземеше ли някакво решение, нямаше начин да го отклониш от него.

Тя спря да се бори и го погледна умолително. Очите му бяха студени и безмилостни и тя с изплаши.

Само след няколко минути той приключи с отрязването на косата ѝ. Не го интересуваше дали липсата на дългите ѝ къдрици ще я направи нещастна. Със сигурност щеше да бъде единствената жена в къщата, а може би и в целия град, с къса коса. Без боне нямаше да може да излиза навън. Щеше да се срамува до смърт, че косата ѝ не е много по-дълга от тази на Джон. Защо бе направил това?

Когато свърши, Джон я освободи. Тя падна на пода и остана да лежи там. Ридаеше, заобиколена от златистите си кичури, захвърлени небрежно от него. Вече бе намразила силно този мъж, от когото се бе възхищавала доскоро.

Джон отиде до прозорците и дръпна завесите. Снопове дневна светлина нахлуха в стаята. Продължаваше да вали и вятърът виеше. Около къщата бяха натрупани огромни преспи. Продължаващата буря заплашваше да ги откъсне от света за няколко дни.

Кати лежеше на пода, без да помръдва. Стискаше кичури от косата си между пръстите, а тялото ѝ се тресеше от ридания. Усети, че я обгръща мрак, но не се опита да се отърси от него. Копнееше за утехата на безсъзнанието. Всичките ѝ сили я бяха напуснали.

Джон взе една купа с вода от мивката и я отнесе до нея. После я изля до дъно върху ѝ.

— Стани! — изрева той.

Кати бавно се изправи. Водата се стичаше по лицето ѝ заедно със сълзите. Стоеше и го гледаше, а някъде дълбоко в душата ѝ се надигаше протест. В момента, в който той се обърна с гръб към нея, тя грабна купата и я стовари с всички сили върху главата му. Порцелановият съд се строши и парчетата се пръснаха навсякъде.

Джон се извърна подивял и сграбчи китките ѝ, преди тя да успее да вдигне ръце да се защити.

За нейна голяма изненада той не я удари. Просто я дръпна трепереща в прегръдките си. Притискаше я и галеше мокрите ѝ, къси къдрици. Прошепна в ухото ѝ:

— Съжалявам. Прости ми.

После той я взе на ръце и я отнесе до малкото кресло пред огледалото. Отпусна се тежко върху него, продължавайки нежно да мълви и да я милва, докато хлипанията ѝ стихнаха.

Кати вдигна ръка от рамото му и го погледна в очите. Те бяха благи и бляскави. Преди тя да разбере израза им, той наведе глава и заговори с глас, в който нямаше и следа от гняв. Звучеше нежно и извинително:

— Съжалявам, трябваше да бъда жесток, за да ти покажа, че това, което казвам, не е случайно. Отношението ми към теб е по-специално и няма да успееш да ме убедиш да се откажа от теб. Надявах се да ми позволиш да те любя доброволно. Но нямах търпение да те притежавам.

Говореше ѝ, сякаш искаше да я утеши, сякаш искаше тя непременно да разбере какво го бе подтикнало към подобна крайна постъпка. И като че ли я молеше да го приеме.

— Трябва да знаеш, че страшно много те харесвам. Можех да си избира всяка от безброй светски дами, но желая само теб.

Кати не продума. Беше изтощена от толкова преживявания. Тялото ѝ бе отпуснато и изнурено. Хаос от мисли помрачаваше съзнанието ѝ и тя не можеше да разбере нищо от това, което той ѝ казваше. Какво всъщност искаше да ѝ каже? Защо я бе унижил така, като отрязал косата ѝ? Как можеше да я задържи тук против волята ѝ? Къде можеше да отиде, ако успееше да избяга? И най-последно — какво искаше да каже с това, че я харесва?

Тя го погледна непокорно, но не каза нищо. Трябваше ѝ време да подреди мислите си. Усещаше, че е напълно безпомощна. Как би могла да разреши този проблем? Какво трябваше да направи? Главата ѝ щеше да се пръсне от многото въпроси.

Джон се изправи, остави я внимателно върху леглото и започна да раздира всички дрехи, които тя грижливо бе опаковала. Кати го гледаше с недоумение. Отново я обзе страх. Когато свърши, той протегна ръка и свали обувките от краката ѝ. После тръгна към вратата. На прага спря, като че ли си беше спомнил нещо забравено.

— Стани! — нареди ѝ той.

Кати моментално скочи на крака и остана неподвижна. Той хвана якичката на вълнената ѝ рокля с едната си ръка и рязко я разкъса. Тя ахна и с неволен жест се опита да прикрие голата си шия.

Джон отново тръгна към вратата, отвори я тихо и се обърна да я погледне още веднъж.

— Сега, скъпа моя — каза спокойно той, — бягай, ако искаш. Но запомни. Ще те наблюдавам. Ако отново се опиташ да ме напуснеш, обещавам ти, че следващата ни среща няма да бъде никак приятна.

Кати го гледаше напрегнато, с надежда, че ще забележи омразата в очите ѝ. Но изражението му не се промени. Той излезе, затвори вратата след себе си и я заключи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кати остана в леглото през целия ден. Нямахше сили да стане. Не беше изморена, но при мисълта за среща с някого я побиваха тръпки и тя дръпваше завивката чак до брадичката си. Искаше ѝ се да стане невидима. Не можеше да се примири с факта, че сега е собственост на Джон. Той бе притежавал тялото ѝ и тя никога повече нямаше да бъде момичето, което беше едва вчера сутринта. Тогава беше чиста, чиста и невинна. Сега... е, за това, което бе сега, тя не смееше да мисли.

Смъртта на майка ѝ бе мъчително изпитание, но тя се бе опитала да забрави миналото, след като дойде да работи и живее в къщата на Камерън. В обърканото състояние, в което изпадна сега, паметта ѝ отново я върна назад и тя не само си спомни, а сякаш пак преживя минали събития, които я бяха довели до това положение.

Кати видя малката, бяла къща на границата на Седърруд, спокоен, с малко население градец на Лонг Айлънд, където бе отрасла заедно със сестрите си Джийн и Джоан. Като че ли беше вчера. Майка им обясняваше, че баща им е жив и ги обича, но не може да живее заедно с тях, защото вече бил женен, когато те се родили. Като всички малки деца и те задаваха въпроси и получаваха точно тези отговори, които ги караха да се чувстват толкова сигурни, сякаш имаха нормално семейство с двама родители. Хедър Маршъл никога не бе споменала думата „любовница“ пред някое от момичетата, отчасти поради това, че бяха прекалено малки да разберат връзката ѝ с мъжа, който ги издържаше и отчасти поради отвращението си към тази дума, която се опитваше да изхвърли от съзнанието си години наред.

Хедър беше красива жена. Бе изключително добра домакиня и всъщност бе принудена да бъде любовница, което считаше безнравствено, едва след като се бе убедила, че не може да се омъжи за мъжа, когото обича.

Кати беше най-голямата от дъщерите, родени от тази незаконна връзка. Беше руса и дребничка, а очите ѝ бяха сини като яйца на червеношийка. Беше мила и добра по природа и почти винаги в добро

настроение. Много малко ѝ трябваше, за да се разсмее и също толкова малко, за да се разплаче.

Като дете тя не обичаше мъжа, който обсебваше времето на майка ѝ. Всичките ѝ приятелки имаха по двама родители и тя непрекъснато се надяваше, че нещата ще се променят и всички те ще станат истинско семейство. Същевременно се опитваше да разбере причините за поведението на баща си.

Понякога, събрала достатъчно кураж, Кати се промъкваше и подслушваше на вратата на салона. Харесваше ѝ да слуша гласа на мъжа, който бе неин баща и винаги се опитваше да си го представи.

Всички в Седърууд мислеха, че Хедър е изоставена от съпруга си, когато децата ѝ са били още бебета. Тя живееше с надеждата, че тайната ѝ ще остане неразкрита. Хедър имаше само една приятелка, с която споделяше всичко — съседката Каролин Даниълс.

Нито едно от момичетата не ходеше на училище, нито пък имаха гувернантка. Хедър беше обяснила на Кати, че учението е за богатите, а те не бяха такива. И затова трябваше да са доволни, че са успели да овладеят в къщи други умения, много по-важни за една жена — бъдеща съпруга и майка.

Когато порасна, Кати започна да се пита, дали майка ѝ наистина считаше, че да умееш да четеш и пишеш е безполезно, че това е необходимо само на много богатите, или просто се страхуваше от въпросите, които щяха да задават на децата в училище. Но каквито и да бяха причините. Кати трябваше да се задоволи с уроците по варене на конфитюри и желета и умениято да шие изящно.

В онази последна нощ, когато баща ѝ посети майка ѝ, разговорът в салона беше различен. В гласа на бащата се усещаше напрежение, а майка ѝ очевидно бе уплашена. Тя ги слуша дълго време. Не можеше да разбере нищо от думите им, но се уплаши, защото не можеше да помогне с нищо. Те не споделяха с нея проблемите си, нито пък съвместния си живот. Това ѝ причиняваше болка, която не минаваше с напредването на годините.

На следващата сутрин Кати и сестрите ѝ узнаха неща, които щяха коренно да променят живота им.

— В страната се води война, момичета — започна Хедър с треперещ глас. — Баща ви заминава на фронта и ние ще трябва да се справим без помощта му за известно време. Баща ви ми обясни, че

президент Линкълн се е опитал да разреши противоречията между Севера и Юга, но военната намеса се оказва неизбежна.

Хедър ходеше напред-назад из кухнята и кършеше ръце. Кати разбра, че тя се опитва да скрие страха си пред възможността да остане съвсем сама. Момичето усещаше, че без този човек, когото ненавиждаше, те ще се чувстват по-добре. Майка им щеше да им принадлежи изцяло и нямаше да се налага да я делят с никого.

Кати веднага се упрекна, че е толкова себична и помоли господ да ѝ прости. Тя не знаеше защо майка ѝ толкова обича мъжа, който е станал техен баща, но по някакъв начин разбираше, че любовта им е много силна.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Хедър Маршъл беше горда и много религиозна жена. Тя работеше упорито, за да осигури на дъщерите си уютен дом и едновременно намираще сили да се усмихва и да изглежда щастлива, при все че истински страдаше от тайната си връзка. Животът на любовница вместо този на съпруга противоречеше изцяло на нейните разбирания и съвестта ѝ непрекъснато я терзаше.

Когато започна връзката си с Хенри Рамзи, тя бе едва шестнадесетгодишна. Беше дошла в Седърууд след смъртта на майка си и повторната женитба на баща си. Втората му жена беше стара мома, която живееше с мисълта, че не е красива. Затова беше настроена враждебно и се държеше жестоко с красивата си доведена дъщеря и не одобряваше нищо, което момичето вършеше. Често я унижаваше и само след шест месеца съвместен живот успя да убеди бащата, че не могат да бъдат щастливи, ако Хедър не напусне дома им.

Уилям Маршъл, уморен от споровете с новата си съпруга, реши да разреши временно въпроса като изпрати дъщеря си при своята сестра да се грижи за нея, докато той успее да успокои жена си и след това да я приберат отново у дома.

Първата зима, която Хедър прекара далеч от къщи, бе истинска катастрофа. Леля Хети се оказа себична и взискателна жена, която се отнасяше към нея като слугиня, а не като племенница. Хедър най-добросъвестно изпълняваше работата, която ѝ възлагаше — чистеше, переше, готвеше и се грижеше за градината, докато накрая се чувстваше толкова изтощена, че вечер падаше в леглото от умора, без да може да отдели минута време за себе си. За нещастие обаче, отнеха ѝ дори утехата на съня. Будеха я системно нощем, за да ѝ обясняват, че тя е само един товар и дори собственият ѝ баща не я иска. Започна да се чувства все по-несигурна. Нямахте си никой на този свят, който да я обича и една нощ тя избяга с надеждата, че Бог ще поеме съдбата ѝ в свои ръце и ще я насочи към някой, който да я обикне.

Беше тъй разстроена от думите на леля си, че тичаше по пътя до пълно изтощение, без да се замисли, че няма къде да отиде. Осъзна, че е сама, изплашена и безпомощна да се погрижи сама за себе си. Не беше взела нищо и само след три дни взе решение да сложи край на живота си.

Като знамение точно тогава срещна Хенри Рамзи. Не беше слагала залък в устата си от два дни, беше спала само в купи сено, а беше и мръсна от бурята предишната нощ. Вече не се надяваше на нищо, когато го видя да се носи към нея върху огромния си кон.

Беше се свила в една падинка в подножието на хълм. Избра си това място, защото пътят, който минаваше наблизо, бе доста пуст. Едва бе успяла да се измъкне от двама пияни фермери през нощта и бе решила по-скоро да умре, отколкото да рискува да потърси повторно помощ. Дали защото видя, че се отнася с внимание към коня си, или това просто беше намеса на съдбата, но тя реши да протегне ръка за подкрепа за сетен път. Оправи одрипавялата си рокля, приглади косата си и тръгна към него. Нещо ѝ подсказа, че не греши.

Хенри Рамзи изпита състрадание към безпомощното създание, застанало на пътя му. Той беше заможен и влиятелен човек и положението му не позволяваше да заведе момичето у дома си. Вместо това той я заведе в къщата на своя коняр. Там тя срещна Каролин Даниълс.

Каролин беше много по-възрастна от Хедър, омъжена, с двама сина. Тя не беше богата, но това не ѝ попречи да приеме бездомното момиче и в къщата, и в сърцето си.

Хенри я посещаваше всеки ден и никога не идваше с празни ръце. Той носеше храна и дрехи за Хедър. Беше ведър и добър човек и проявяваше истинска загриженост за съдбата ѝ. Той увеличи надницата на коняря си, за да поеме част от разходите и така подсигури на Хедър дом при семейството на Каролин за толкова дълго време, колкото пожелае.

Само две седмици по-късно Хедър вече знаеше, че ще обича Хенри Рамзи до края на живота си. Любовта ѝ към него ставаше по-силна с всяко негово посещение. Когато той най-накрая ѝ обясни, че вече е женен за момичето, което семейството му е избрало, тя се съгласи да му стане любовница.

Успя да запази връзката им в пълна тайна. Живееше за часовете, прекарани с него, без да се интересува от факта, че го дели с друга. Хенри купи къща в близост до дома на семейство Даниълс и Хедър се премести там за постоянно. Това сложи началото на новия ѝ живот, изпълнен с щастие и болка, роден от невежеството ѝ и от безрезервната ѝ любов към Хенри.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Войната се водеше от една година. Хедър и децата ѝ живееха спокойно в малката си къща. Животът им не се беше променил, само майката се тревожеше непрестанно за любимия си. Повечето мъже в града бяха мобилизирани и всеки ден пристигаха новини за нови жертви.

Когато пристигна съобщението за смъртта на съпруга ѝ, Каролин Даниълс седеше край камината и кърпеше. Нея също я потискаше страха да не изгуби съпруга и синовете си. До края на същата седмица тя научи, че е загубила цялото си семейство и страхът ѝ се превърна в мъка. Каролин жалеше, а Хедър я подкрепяше в скръбта ѝ. Кати, по това време на петнадесет години, разбираше какво се е случило. Тя трябваше внезапно да се раздели с безгрижието на детството и да поеме товара на възрастен човек. Страхуваше се, но не за себе си, а за майка си.

Кати безпомощно наблюдаваше как Каролин, обикновено силна и оправна, се приведе под тежестта на удара. Как би могла тогава собствената ѝ майка, която нямаше тези качества, да се справи с подобна ситуация? Оставаше ѝ само да се моли усърдно за живота на баща си. Тя не хранеше силни чувства към него, но знаеше добре, че майка ѝ го обича отчаяно и дори да живее зависи от него.

Кати нямаше представа, че къщата, в която те живееха, не им принадлежи. Точно това стана причина Хедър да узнае за смъртта на Хенри Рамзи.

Беше ясно, свежо утро. Бяха изминали само две седмици от смъртта на мъжете на госпожа Даниълс. Хедър и Каролин седяха около кухненската маса и пиеха кафе, когато на вратата силно се почука. Хедър видя през прозореца шерифа и вдигна ръка към гърлото си.

— Господи! — простена тя. Нарочно не бързаше да отвори. — Какво може да иска?

Шерифът влезе бързо и затръшна вратата след себе си.

— Добро утро, госпожо — каза той с дрезгав глас. — Страхувам се, че ви нося лоши новини.

— Какво има? — попита Хедър и краката ѝ омекнаха.

— Ами, изглежда че къщата, в която живеете, трябва да бъде освободена до края на месеца. Нали разбирате, господин Рамзи загина на бойното поле и съпругата му сега разпродава всички имоти, които са извън границите на имението.

Хедър не чу думите на шерифа до края, нито пък видя кога той си тръгна. Беше казал това, за което бе дошъл и бързаше да обиколи останалите арендатори. Тя остана права няколко минути, после се строполи на пода в безсъзнание. В първия миг Кати си помисли, че заедно с баща си, губи и майка си. Но Каролин моментално се погрижи за нея и не след дълго лицето ѝ възвърна цвета си. Не беше мъртва.

— Благодаря ти, господи! — прошепна Кати тихо, когато майка ѝ отвори очи. — Какво щях да правя бе нея?

Сестрите ѝ Джийн и Джоан заплакаха, когато майка ѝ припадна и Кати се зае да ги успокоява.

Всичко се променяше със страшна бързина. Седмиците, които последваха смъртта на човека, който ги покровителстваше, бяха твърде неясни в спомените на Кати. Всичките им ценни вещи бяха разпродадени и те се преместиха в града, където Хедър започна продължително и безрезултатно търсене на работа.

Каролин Даниълс предложи да вземе всички у дома си, но Хедър отказа. В техния малък град работа се намиреше много трудно, а Каролин все още нямаше никакви перспективи. Хедър прецени, че ще ѝ е много по-лесно да направи избора си, ако е сама, отколкото с три деца в дома си.

Бяха ѝ останали малко пари от тези, които Рамзи беше оставил преди да тръгне да воюва. Той си мислеше, че войната няма да продължи дълго. А беше изминала година, но краят ѝ още не се виждаше. Хедър продаде всичките си бижута, подарени от него, заедно с по-ценните неща, от които тя и дъщерите ѝ нямаше да се нуждаят. Нае две стаи в големия град, над някакъв железарски склад и семейство Маршъл се премести там през май на 1862 само с най-необходимите мебели.

С изключение на времето, прекарано при леля си Хети, Хедър никога не бе работила за прехраната си. Първо за нея се грижеше баща

й, след това Хенри. Имаше добри намерения, но освен домакинска работа, не умееше нищо друго. Не можеше да приеме нито едно от предложенията. Войната беше намалила повечето семейства — мъжете не си бяха у дома. Там, където преди се предлагаше заплата, сега даваха само стая и храна за прислужване.

Тя опита да получи работа и във военната фабрика, но там търсеха грамотни работници. Опита и в болницата, но нямаше нужната квалификация за там.

Докато майка й търсеше работа, Кати гледаше в къщи сестрите си. И трите момичета имаха домашна работа, която трябваше да свършат, докато майката отсъстваше. Когато привършеха, те сядаха заедно да бродират красивите гоблени, които Хенри бе донесъл на Хедър за занимание в самотните часове, когато не можеше да бъде с нея. Сега гоблените запълваха дългите часове в които дъщерите му нямаше какво да правят.

В железарския магазин под тях се продаваха всякакви стоки: от градинарски инструменти до обувки, хранителни продукти и газ. Кати обичаше да гледа от прозореца файтоните, които спираха пред магазина и красивите дами, които влизаха да направят поръчките си. Хедър й беше казала, че преди войната само най-бедните си пазарували сами. При настоящата ситуация обаче по-младите мъже воюваха, парите се пестяха, доколкото е възможно и дори богатите сами ходеха на пазар за провизии. По този начин дамите си осигуряваха някакво развлечение сред всеобщата скука поради замрелия светски живот и в същото време лично контролираха доставките, за да не бъдат измамани. В началото Кати се чувстваше осигурена, защото знаеше, че имат известна сума пари и очакваше майка й да си намери работа. Тя бе предложила също да потърси, но Хедър не искаше и да чуе за това. Някой трябваше да стои при по-малките момиченца.

Кати се трудеше неуморно у дома, за да бъде всичко наред и майка й да е доволна. Тя се опитваше да потиска страховете си, но те не й даваха покой. Много добре знаеше колко деликатна и стеснителна е майка й, затова си мислеше, че по-лесно би намерила работя тя. Беше живяла доста изолирано от заобикалящия свят и имаше бегли представи за него, но имаше силен дух, който да й помогне да се справи по-добре с проблемите на ежедневието.

Изминаха няколко седмици и Хедър започна да се поддава на напрежението. Всеки път, когато се опитваше да убеди момичетата, че нещата неминуемо ще се оправят, Кати страдаше за нея. Знаеше, че майка ѝ сама не си вярва. С всеки изминат ден надеждата все повече напускаше Хедър Маршъл. Тя често плачеше. От години не се бе сблъсквала с неразрешими проблеми. Беше живяла почти безметежно. В нейния малък свят на любов и закрила от нея не се изискваха особени усилия.

Ако не беше войната, Хедър може би щеше да осигури прехраната на децата си. За нещастие обаче, след като стигна до пълно изтощение, тя успя да намери само бельо за пране и гладене и малки магазинчета за чистене. Това надали бе по-добро, отколкото ако бяха останали при Каролин Даниълс. Тогава поне нямаше да харчат за наем.

Бъдещето им беше неясно. Колко ли щяха да издържат преди да свършат парите им? Към кого можеха да се обърнат? Какво можеха да направят?

Грижата сложи отпечатък и върху младото лице на Кати. Тя икономисваше от храната и доскоро закръглената ѝ фигура измършавя като тази на Хедър. Постепенно изразът на лицето ѝ стана измъчен. Опитваше се отчаяно да прикрива нещастията си. През тази зловеща година, 1862, единственото спокойствие, на което семейство Маршъл се радваше, бе по време на молитва. Хедър правеше всичко възможно да преодолява слабостта, която я обземаше, но нейната увереност бе разклатена. Системните тревоги прераснаха в отчаяние, а отчаянието в болест, която я довърши.

Хедър отслабваше с всеки изминат ден. Кати се мъчеше да ѝ помогне да преодолее треската, но нито знаеше как, нито можеше да се справи. Хедър не ѝ позволи да повика доктор. Уповаваше се само на Бога. Но Кати разбираше, че тя търсеше спасение в смъртта си. Виждаше, че майка ѝ е загубила всякакво желание за живот. Мъжът, когото обичаше всеотдайно, бе загинал, не можеше да помогне и на децата си. Нямаше да ѝ е трудно да се раздели с живота.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Мили Боже, какво ще стане с нас сега?“ — питаше се Кати и очите ѝ се пълнеха с горчиви сълзи.

До войната Хедър успяваше да подсигури на дъщерите си добър живот, доколкото ѝ бе възможно. Тя нежно ги обичаше и винаги се опитваше да им дава много от себе си, за да запълни липсата на баща. Беше си поставила за цел да ги направи дами и макар да не им бе оставила нищо, тя ги бе възпитала на добри обноски, гордост и достойнство, и бе насадила в душите им дълбоко религиозно чувство.

Майка ѝ нямаше да види плодовете от своите усилия, но Кати бе решена да продължи да живее като нея. Само на шестнадесет години тя се изправи пред отговорност, която би смутила и възрастен човек. Майка ѝ се бе опитала, но не бе успяла. Кати си даваше сметка за трудностите, но никога не бе усетила доколко голямо е отчаянието на Хедър. Отговорността да се грижи за себе си и за сестрите си изведнъж падна върху нея. Дали можеше да си позволи да бъде горда като майка си? След като размисли, Кати реши, че на този етап от живота си не бива да си разрешава лукса на удовлетворението, че не е молила никого за помощ. Напротив, тя съзнаваше, че сега ще ѝ бъде трудно даже да си потърси работа, защото нямаше на кого да остави сестрите си.

В деня, когато майка ѝ бе погребана, през януари 1863, Кати събра всички вещи, от които момиченцата щяха да имат нужда, продаде останалото на собственика на магазина и отведе сестрите си в Седърруд, единственото убежище, което ѝ бе останало. Бяха го напуснали едва преди осем месеца, а ѝ се струваха години.

— Миличките ми — изплака госпожа Даниълс, като ги видя на вратата. — Влизайте, влизайте! — тя разтвори широко и двете крила. — Къде е майка ви? — попита Каролин и надникна зад тях. Кати заплака, хвърли се в прегръдките на единствения човек, който можеше да я утеши и отговори едва доловимо:

— Мъртва е. Умря преди няколко дни.

— Господи! Как така? — извика възрастната жена.

Кати не отговори. Джийн и Джоан заплакаха и тя се обърна да ги прегърне. Когато малките се успокоиха, тя обясни на Каролин Даниълс за болестта, отнела живота на майка им.

Госпожата се опита да сдържи риданията си, но най-накрая чувствата ѝ се отприщиха. След отпътуването на семейство Маршъл тя беше много самотна. Жизнеността ѝ беше намаляла, защото нямаше никой, за когото да се грижи, а също и близка приятелка. Много искаше да ги види отново. Сега те отново бяха при нея. Приюти ги в дома си и смяташе да се грижи за тях, докато не свърши и последното си пени.

Беше страдала жестоко за съпруга и синовете си, но сега и Хедър ги бе напуснала. Просто не можеше да не се запита защо всички, които бе обичала, ѝ бяха отнети. Каролин наблюдаваше момичетата, докато закусваха. От сега нататък те щяха да бъдат смисъла на живота ѝ. Вече нямаше синове, но на тяхно място сега имаше три дъщери.

— Толкова ми липсваше! — каза Кати, след като разчисти масата и седна до госпожа Даниълс. — Просто не знаех как да ти благодаря, че ни прие. Нямах представа какво да правя след смъртта на мама. Нямаше къде другаде да отидем, освен тук.

Каролин взе ръката ѝ и я отведе в дневната.

— Седни, мила моя — каза тя на Кати. — И вие също — посочи към Джийн и Джоан. — Искам да говоря с вас. На колко години си, Джийн? — попита Каролин, като направи усилие да говори спокойно.

— На шест, госпожо — отговори Джийн.

— А ти, скъпа? — тя погледна Джоан в големите сини очи.

— На девет, госпожо — каза Джоан много сериозно.

— Добре, дечица. Всички вие сте красиви момичета. Сигурна съм, че ще ни е добре заедно. Майка ви беше моята най-близка приятелка. Толкова съжалявам, че не е сред нас. На всички страшно ще ни липсва. Голям удар е да загубите майка си, но трябва да знаете, че аз ви обичам и винаги ще ви помагам.

Кати огледа стаята. Всичко беше както преди заминаването им. Тук бе винаги приятно. Кати си спомни колко обичаше да ги канят на какао и вкусен ябълков сладкиш. Хедър им позволяваше да посещават само тези съседи. Сега Кати беше благодарна, че се бяха сблизили с тази мила жена.

Диванчето, на което седяха сега с госпожа Даниълс, бе от бащата на Кати, както и голяма част от останалите мебели в малката къща. Повечето вещи бяха принадлежали не само на бащата, но и на неговите родители. Беше странно, но много приятно за Кати да усеща чрез тях връзка, макар и бегла, с дедите си.

Денят отлетя бързо. Товарът на отговорността на Кати олекна. Беше прекрасно, че госпожа Даниълс ги прие. Щеше да ѝ бъде навеки благодарна. Малко след залез слънце Каролин отведе трите госпожички, капнали от умора, в спалните на починалите си синове. Стаите бяха безупречно почистени, макар и да не се използвана. Каролин не вярваше, че някой отново ще спи в тях.

— Запомнете, деца, ако желаете нещо, непременно да ми кажете — нареди мило тя. — Сега това е вашият дом и аз искам да бъдете щастливи в него.

Тя се наведе и целуна всяко от момичетата за „лека нощ“. Гледаше с любов сънливите личица на дъщерите на Хедър. Благодареше на съдбата, че са потърсили помощ при нея. Не се съмняваше, че няма да ѝ е лесно да отгледа три девойки, но все някак щеше да се справи.

— Благодаря, че бяхте така мила да ни приемете — започна Кати. — Знаем, че ще бъдем щастливи при вас. Оставих всичките наши пари на масата в дневната. Надявам се да успея да си намеря работа и да се отплатя за грижите.

Госпожа Даниълс се усмихна на най-голямата сестра.

— Да бъдем заедно е най-голямата отплата, която желая. Бях много самотна след заминаването ви от Седърууд и благодаря на Бога, че ви върна обратно.

Кати заспа със сълзи на очите.

По някаква зла съдба на Джийн и Джоан не бе писано да живеят без проблеми. Всъщност, не им бе писано изобщо да живеят. Когато бедата ги застигна, нямаше и седмица, откакто е бяха установили на новото място и бяха много доволни. Късно една нощ ги повали треска. Кати и госпожа Даниълс опитаха всички възможни лекарства в къщата да ги облекчат, но на сутринта положението им се влоши.

— Иди да доведеш лекар — каза госпожата на Кати с тревога в гласа. — Сестрите ти имат треска, а забелязах и обрив по гърба и гърдите им.

Кати тича през целия път. Разстоянието не беше малко и тя пристигна почти без дъх. Беше благодарна, че не седи безпомощно до постелите на сестрите си и гледа как болестта отнема силите им, както се бе случило с майка ѝ. Върна се с доктора възможно най-бързо.

Лекарят прегледа децата много внимателно. На излизане от стаята им лицето му беше посърнало. Кати забеляза тревогата в погледа му, но не каза нищо.

— Слезте долу с мен и двете — каза им той. — Ще разговарям с вас, докато пиша рецептата, която трябва да изпълните.

Кати и госпожа Даниълс го последваха по стълбите. В кухнята той седна на един стол до масата. Когато вдигна поглед от кочана с рецептите няколко минути по-късно, Кати разбра, че няма да им каже нищо добро.

— Сестрите ви са болни от скарлатина — обърна се той към Кати. — Вече е засегнала сливиците, ушите и синусите им. В остра форма е и не изключвам възможността да ги удари в сърцето и черния дроб.

Той погледна госпожа Даниълс, после Кати, за да види, дали го разбират. След като се убеди, че е така, продължи:

— Госпожа Даниълс ми каза, че неотдавна си загубила майка си, детето ми. Знаеш ли от какво почина?

Кати си спомни колко бързо болестта бе отнесла Хедър.

— Почувства слабост и имаше треска, която не премина — със запъване отговори тя.

— Разбирам — каза лекарят и прибра рецептите. — Може да е било скарлатина и сестрите ти са се заразили. Болестта е силно заразна и лесно се предава. Затова трябва да покривате носа и устата си с парче плат, когато влизате в стаята на болните. И обезателно я проветрявайте добре.

Той стана от стола и се отправи към вратата.

— И още нещо, трябва да изварявате всички предмети, които момичетата ползват. Опитайте се да не се тревожите. Няма да им помогнете, ако и вие се разболеете.

На път за аптеката Кати плака горчиво. Сестричките ѝ бяха сериозно болни. Тя не можеше да им помогне. Освен грижите на госпожа Даниълс, тя самата искаше да направи нещо. Винаги ли щеше да гледа обичните ѝ хора да се измъчват от тежки болести? Чувстваше

се достатъчно силна, за да се справи с живота? А смъртта? Нима Джийн и Джоан щяха скоро да умрат? Виждаше колко се тревожи госпожа Даниълс и съжали, че я бе натоварила с това нещастие. Самата тя вече бе страдала достатъчно.

Когато наближи аптеката, Кати изправи глава и се стегна. „Ако такава е волята ти, Господи — тихо промълви тя, — аз ще я приема.“

Тя влезе и подаде рецептата. Беше благодарна, че са ѝ останали още малко пари и не се наложи да иска от госпожа Даниълс за лекарствата.

Седем денонощия Кати и Каролин Даниълс се бориха неуморно за живота на момиченцата, но те отслабваха с всеки изминал ден. Треската не престана и косичките на Джийн и Джоан започнаха да окапват. Страдаха от непоносимо главоболие и повръщаха сиропите и лекарствата. Отслабналите им стомахчета не приемаха никаква храна. Лекарят намина няколко пъти, но повече с нищо не можеше да помогне. Можеха само да чакат.

Джийн и Джоан умряха една след друга в разстояние на час. Болката и внезапната пустота, които заляха Кати, бяха повече, отколкото би могла да понесе. Беше направила всичко, тя и госпожа Даниълс се бяха грижили за болните деца с цялата си енергия.

— Защо, защо? — като в унес питаше госпожа Даниълс. Тя страдаше от загубата не по-малко от Кати. — Защо аз съм още жива, а две прекрасни малки деца умряха?

Кати с питаше дали някога тази непоносима мъка ще намалее.

Седмиците минаваха, тъгата оставаше. За Кати бе мъчително дори да разговаря с госпожа Даниълс. Нямахше желание за нищо. Искаше само да лежи в леглото и да гледа в тавана. Нямахше сили да гледа нищо, което да ѝ напомня за сестрите ѝ. Не беше успяла да им помогне. Също и на майка си.

Госпожа Даниълс разбираше колко самотна се чувства Кати. Самата тя страдаше от самотата. Такава загуба за толкова кратко време бе непоносима. Изглежда, болестта, покосила майка ѝ и сестрите ѝ, бе пощадил Кати, но тя бе полумъртва от скръб. Добрата госпожа искаше да ѝ помогне.

— Животът продължава — говореше ѝ тя. Сърцето ѝ се късаше, когато виждаше как унинието поглъща това младо същество, толкова

изстрадало за крехката си възраст. — Майка ти би искала да живееш и да бъдеш щастлива, скъпа моя.

Кати оставяше да я успокояват, но знаеше, че няма да бъде никога щастлива, ако остане в тази къща, поне засега. Да можеше да отиде някъде и да започне друг живот без всичко около нея да ѝ напомня за жестоката ѝ участ. Не можеше да промени нещата, затова реши, че ще е най-добре да направи опит да спести на себе си и на госпожа Даниълс мъката занаяпред. Може би майка ѝ е била права да не потърси помощ от единствената си приятелка. Беше донесла със себе си само скръб и бе стоварила допълнителна мъка върху милата жена. Идването и престоят им тук бяха изтощили и отнели крехкия душевен мир на Каролин след продължителната скръб по собственото ѝ семейство. Кати получи урок и се помоли в бъдеще да бъде по-разумна в решенията си.

На госпожа Даниълс ѝ хрумна нещо. Преди известно време бе получила предложение от госпожа Камерън да прислужва в дома ѝ. Тя седна и ѝ написа писмо, в което препоръчваше Кати.

Каролин се бе запознала с Мелиса Камерън предната година на погребението на един от знатните жители на Седърруд. Бяха поканени всички граждани и макар двете жени да бяха от различни социални кръгове, те се харесаха от пръв поглед. Каролин можеше само да се надява, че мястото все още е свободно и че Мелиса ще приеме Кати на работа.

Сега тя стоеше пред момичето с писмото в ръка. Предлагаше ѝ възможност за нов живот, далеч от спомените, които знаеше, че не ѝ дават мира. Каролин спомена, че семейството има две малки момиченца. Това бе достатъчно да убеди Кати, че Сийл Харбър е подходящо място за нея.

— Наистина ли мислите, че бих могла? — попита тя, развълнувана от мисълта да пътува чак до Мейн.

Госпожа Даниълс я прегърна през раменете и я притисна към себе си с обич.

— Разбира се, че мисля. Не бих предложила да те изпратя, ако не бях сигурна, че тази работа е точно за теб.

Момичето се взря в милото ѝ лице. За първи път от пристигането си в Седърруд се почувства щастлива. Виждаше ѝ се странно, че заминаването ѝ от тук поражда у нея подобни чувства.

Дрехите на Кати бяха опаковани, всички приготовления бяха привършени и госпожа Даниълс се овладя, за да изпроводи момичето, което бе обикнала като свое, до железопътната станция. Знаеше, че Кати ще ѝ липсва, но не можеше да я гледа как пропилява живота си в града.

Стигнаха бързо до гарата. И двете бяха решили да избегнат мъчителното сбогуване. Но когато влакът навлезе в района на гарата, Кати забрави за решението си и се хвърли в протегнатите ръце на Каролин. Заплакаха, а Кати обеща, че един ден ще се върне тук и ще се отблагодари за топлите ѝ грижи към трите сирачета.

— Сега довиждане — каза Кати, сдържайки с мъка сълзите си.
— Един ден аз ще дойда да те видя отново.

Каролин Даниълс не продума.

Пътуването беше дълго и уморително. Когато слезе от влака в Сийл Харбър, на перона я чакаше покрит файтон. Беше навалял около фут сняг. Почувства се притеснена и изплашена, но твърдо реши да използва тази нова възможност по най-добрия начин.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кати се събуди от шум пред вратата ѝ. Огледа се наоколо: не знаеше къде се намира. Трепереше, но въпреки студа тялото ѝ беше изпотено.

Изведнъж си спомни какво се бе случило и ѝ се доплака. Дръпна едно одеяло от леглото, наметна се и отиде да види какво става. Пред вратата беше оставена топла вода. Зачуди се дали госпожа Бейтс и Джесика коментират положението и дали ѝ съчувстват. Всъщност, нямаше значение. Истината беше една — животът ѝ отново бе взел драматичен обрат.

Реши да се възползва по най-добрия начин от създалата се ситуация. Смяташе да оцелее, дори ако трябва да стане любовница на Джон и да понася прикрития присмех и упреците на госпожа Бейтс и останалите от прислугата. Нямаше да е за дълго, със сигурност щеше да намери начин да избяга и да състави план за бъдещето си. А дотогава щеше да се подчинява.

Мисълта за гореща вана я оживи и тя бързичко я издърпа иззад паравана. Отключената врата я изненада. Взе кофите, напълни ваната и се отпусна в нея. Водата я освежи и поуспокои. Лежеше и се наслаждаваше на топлината. Така се бе замислила, че не чу кога вратата се е отворила. Още преди да осъзнае, че не е сама, тя се потопи колкото можеше по-надолу в изстиналата вода и погледна към натрапника.

Пред нея стоеше Джон. Беше напълно облечен и спокоен.

Кати долови свежата миризма на одеколона му за бръснене. Беше специфично мъжка миризма и някак си му подходеше. Той пъхна ключовете си в джоба и ѝ се усмихна.

— Надявам се, че нямаш намерение да останеш там по-дълго — и посочи ваната. — Имам други планове за вечерта.

Кати отбягваше погледа му. Тя се вторачи във водата и започна да се търка усилено. Джон продължи да я гледа.

Започна да мръзне и се надяваше Джон да си тръгне, за да може да се облече или поне да се загърне в пухеното одеяло. Но той не помръдваше. Кати затрака със зъби от студ.

Джон отиде до огъня и хвърли две цепеници. После го разръчка с ръжена, да се разгори. Обърна се и се вгледа в нея, като че ли я виждаше за първи път. Бе измила отрязаната си коса преди да влезе във ваната и я бе подсушила с кърпата. Сега тя падаше на меки къдри около главата ѝ.

— Свърши ли? — попита Кати смело. — Току-що видя как се къпя. А сега, сър — продължи тя гневно и уверено, — ако нямаш нищо против, бих искала да изляза от ваната и да се облека. Разбира се, ако ми дадеш нещо за обличане. Или трябва да стоя само в леглото?

За нейна изненада Джон се ухили и се запъти към вратата. Открехна я и отново се обърна назад.

— Чакам те долу в трапезарията след десет минути, в противен случай ще се кача тук и Бог знае кога ще можем да вечеряме. Ясен ли съм?

— Да — отговори Кати бързо. — Ще сляза колкото мога по-бързо. Но какво да облека?

Джон внесе някакъв пакет, остави го върху леглото и излезе от стаята.

Кати бързичко се измъкна от ваната и приближи до огъня да се изсуши. Стопли се и се почувства по-добре. Почти се радваше, че ще вечеря долу с Джон, както той желаше. Не беше яла цял ден и умираше от глад. Емоционалното напрежение от изминалата нощ и сутринта се бе стопило. Следобедният сън ѝ бе възвърнал силите и решителността. Беше преживяла една трагедия, но беше останала жива. Да бъде любовница и затворничка на Джон в тази къща едва ли щеше да бъде толкова болезнено, както до сега.

Разкъса пакета, оставен от него. Вътре имаше всичко необходимо — от дантеленото сатенено бельо до красивата синя копринена рокля с малка якичка от кадифе. За първи път имаше толкова красиви дрехи. Докато разглеждаше нещата с възхищение, тя се питаше кога Джон е намерил време да ѝ ги купи. Стояха ѝ като излети. Не би могло да е през деня — вратите бяха затрупани от сняг и още няколко дни нямаше да могат да се отворят. Нима всичко е било предварително планирано?

Наистина ли дълго бе обмислял перспективата тя да му стане любовница?

Единственото обяснение бе, че той е решил съдбата ѝ отдавна и нейното невинно, но много глупаво посещение в стаята му миналата нощ само бе ускорило нещата.

Кати се облече бързо. С нетърпение усети допира на скъпите дрехи. Синята рокля чудесно се съчетаваше с цвета на очите ѝ. Корсетът ѝ стоеше като излят. Роклята беше силно вталена, а от кръста надолу падаше на меки гънки. Очевидно бе шита за много женствена фигура. Кати застана пред огледалото и започна да ѝ се любува.

Погледна лицето си. Косата ѝ ситно се къдреше покрай ушите и омекотяваше чертите на лицето ѝ. Изглеждаше много женствена. Винаги бе обичала дългите си, копринени букли, но като прислужница беше длъжна да ги прибира на тила и така тяхната златиста красота се губеше до голяма степен. Късата прическа бе оживила лицето ѝ. Естествената ѝ руменина изпъкваше още повече, а очите ѝ блестяха.

В пакета нямаше обувки. Кати се учуди защо. Джон беше взел единствения ѝ чифт. Провери отново. Наистина нямаше и тя тръгна без обувки към трапезарията.

Въпреки студа навън, в къщата беше топло. Кати забеляза, че всички камини са запалени, горяха и двата полилея в дневната и трапезарията. Изпита леко вълнение при мисълта, че Джон е положил усилия да направи двете помещения уютни и приятни.

Масата беше сервирана за двама. Приборите бяха поставени в началото на трапезата и на мястото в дясно от него.

Дали Джон възнамеряваше да се храни всеки път с нея? Рязката смяна на положението ѝ я обърка. Как ли щеше да се чувства, когато ѝ сервираше някой, който до вчера ѝ е бил равен или дори повисокопоставен, някой, с когото заедно са сервирали същата тази маса? Бузите ѝ пламнаха. Усети, че смелостта я напуска и забърза обратно към стаята си.

— Един момент, млада госпожице — извика Джон, появявайки се иззад завесите на големите прозорци, откъдето бе гледал снега. — Къде възнамерявате да отидете?

Кати се обърна и срещна пронизателните му сини очи. Тя просто прие предложената ѝ ръка и се остави да я заведе до мястото, определено за нея. Седна със сведен поглед и замълча. Джон я

съзерцаваше няколко минути, после я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ.

— Толкова си красива, любима — каза той. — По-красива от всякога — той погали меките къдрици. — Косата ти е прекрасна, а ти, ти си най-обичната ми собственост.

Кати се разгневи, но не продума. Сърцето ѝ тупаше лудо, но по-скоро от комплиментите на Джон, отколкото от страх. Тя позволи на една едва забележима усмивка да се появи върху устните ѝ и отговори.

— Благодаря... сър.

Вечерята сервира госпожа Бейтс. Тя се справи бързо и с умение, като нито веднъж не си позволи да погледне Кати в очите. Когато постави върху масата всичко необходимо, тя дискретно се оттегли.

Кати усети, че отново се изчервява. Докато Джон я отвеждаше на мястото ѝ, странна топлина плъзна по тялото ѝ. В началото бе решила да се държи като дама, поканена от Джон на вечеря, а не като прислужница. Той бе постъпил така и предната вечер, въпреки че тя бе сервирала. Единствената разлика сега бе, че бяха сами, тя беше облечена като дама, а не като прислужница, и не бяха в кухнята. Но се чувстваше нервна, ръцете ѝ трепереха и като че не бе на мястото си.

На два пъти се опита да обслужи Джон, но той само се усмихна и ѝ поднесе сребърните съдове да си сипе. Беше ѝ неловко в новата си роля. Струваше ѝ се невъзможно да преодолее свенливостта си и присъщата си несигурност. Трябваше ѝ дълго време. Просто не бе родена за любовница, особено на Джон.

Същата вечер Кати реши, че ще остане в дома на този мъж до момента, в който би могла да се измъкне, но само ако има нещо сигурно пред себе си. Разбираше, че няма да е лесно да играе убедително ролята си в тези предрешени от него отношения. Дори мисълта за това я караше да потреперва.

Неволната ѝ реакция не убягна от погледна на Джон. Той се радваше вътрешно на неочакваното съкровище, което бе открил в нейно лице. Тя беше красива и невинна, а той копнееше да намери точно това в една жена. След любовната им нощ той бе открил, че тя притежава повече, отколкото бе очаквал. С нея можеше да забрави всичките си неволи. Отчаяно се нуждаеше от нея, не само защото страстно желаше тялото ѝ. Беше му необходимо присъствието ѝ. Колкото и да се опитваше да се убеждава в обратното, Джон беше

самотен. Той бе млад и здрав мъж и имаше нужда от нещо повече от редките посещения на пристанището.

Той истински се упрекуваше за начина, по който бе постъпил с Кати, но нямаше друг избор. Тя никога не би му се отдала доброволно, а той не би могъл да ѝ предложи повече от това да му стане любовница.

Не беше прав наистина, но какво друго можеше да направи? Само така можеше да бъде сигурен, че ще бъде негова. Нарочно отрязва косите ѝ и разкъса дрехите ѝ, за да я изплаши дотолкова, че тя да остане при него, докато премине първоначалното ѝ смущение — всъщност до момента, когато нямаше да иска сама да го напусне.

Вечеряха мълчаливо. Когато привършиха, Джон ѝ помогна да стане от масата, хвана я под ръка и я отведе в малкия салон до трапезарията.

— Можеш да седнеш там — предложи ѝ той, като посочи единия от двата еднакви фотьойла.

Когато се настани, Кати си припомни предишния път, когато седеше на същия фотьойл — вечерта, когато той ѝ бе подарил шнолите. „Не беше ли едва вчера?“ — помисли си тя тъжно. Толкова неща се бяха случили, които изместиха изпитаната тогава радост. Никога нямаше да ѝ олекне. Всичко се бе променило.

Мислите се бяха изписали на лицето ѝ. Тя погледна Джон и видя тъга и в неговите очи. Прокара ръка през косата си.

— Пак ще порасте — каза той нежно. — Освен това мисля, че така си много хубава. Съжалявам за всичко.

Той седна на другия фотьойл срещу нея. Замълча за момент. Кати се втренчи в огъня. Когато долови гласа му, той идваше от толкова далеч, като че ли не говореше на нея. Тя гледаше надолу, докато Джон ѝ обясняваше нещо. Гласът му бе решителен и спокоен, но Кати не се интересуваше от това, което той ѝ говореше. За нея то нямаше значение. Каквото и да се случеше, тя нямаше да се примири с такъв безнравствен живот. Единствената ѝ грешка бе, че бе позволила на тялото си да откликне на увеличащите му, опитни ласки. Беше изненадана от усещанията си, но не можа да сдържи настойчивото си желание. Като че ли в този момент бе изгубила контрола над себе си. Джон беше едновременно нежен и настойчив, а неговото умение бе стопило страха ѝ.

— Ще ти хареса да бъдеш моя.

Тонът му на собственик беше дразнещ.

— Ако успееш да се отпуснеш, ще ти доставя истинско удоволствие. Мога да бъда безкрайно щедър, когато съм удовлетворен.

Той повдигна лицето ѝ, за да я вижда, но тя се отдръпна. Не искаше да срещне погледа му.

— Какво ти става? — попита Камерън. — Мисля, че съм напълно честен спрямо теб. Какво повече можеш да искаш от мен?

Той се изправи на крака и придърпа Кати към себе си. Сега тя бързо го погледна, след което го удари с цялата си сила през лицето.

— Това е мнението ми за теб и твоето предложение!

Тя плю на пода и изтича навън от стаята. Искеше да му изкрещи, да го прокълне, да го принуди да разбере, че тя е свободен човек и не може да я задържи затворена под ключ. Не беше негова вещ, която да употребява и после да захвърли. Беше човешко същество, с чувства и желаниа. Как си позволяваше да я насилва, да ѝ налага презрян и безчестен начин на живот? Майка ѝ вече беше преживяла това. Кати си бе обещала да не го повтаря. Не желаше да приема предложението му. Нито пък него самия. Искеше само да се махне от кошмара, който бе преживяла, да намери закрила и след време да го забрави.

Джон остана втрещен. Успя само да потърка зашлебената си буза.

— Тя е само една прислужница — мърмореше си той. — Предложих ѝ неща, които никога не би имала. Защо, по дяволите, се дърпа така?

Ядосан, че не може да си отговори, той хукна след нея и я застигна до стълбите при крилото за прислугата. Хвана я за рамото и рязко я обърна към себе си.

— Ти, скъпа моя, имаш много да се учиш. Мислиш си, че ще те пусна да си отидеш? Е добре, трябва да те уверя, че съм те избирал дълго да запълниш празнотата в живота ми, а веднъж реша ли нещо, Господ ми е свидетел, то става.

Беше стиснал косата ѝ и болезнено я опъваше.

— Имаш само един избор — да живееш с мен, докато ми омръзнеш. Ясно ли ти е? Отговори! — той изкрещя. — Погледни ме, дявол да го вземе!

Кати вдигна очи, сдържайки сълзите си. Беше го чула да ѝ заповядва. Да, да ѝ заповядва да стане негова любовница. Замълча. Наум го проклинаше за жестокостта му. Но нямаше да му позволи да я удари. О, не, не би му позволила.

Джон прие мълчанието ѝ за съгласие. Хвана я за ръка и я отведе обратно в салона, където наля бренди в две чаши и ѝ подаде едната. Кати я пие. Беше прекалено разстроена и несигурна, за да му откаже.

— За нашето споразумение — каза Джон с усмивка и вдигна чашката като при тост.

— Няма за какво да се споразумявам с вас, сър — отговори му Кати. — Ще остана тук с вас, понеже нямам друг избор. Но можете да бъдете сигурен, че при първа възможност ще избягам. Вие сте жесток и постъпвате непочтено. Искан ми се да ви затворят за това, което ми сторихте. Тогава може би ще разберете какво означава да бъдеш затворник. Не е приятно, повярвайте ми.

Кати отпи от силната напитка и дъхът ѝ спря.

— Де да беше отрова — промълви тя достатъчно високо, за да може той да я чуе.

Джон се пресегна и грабна чашата от ръката ѝ. Запокити я в стената. Думите ѝ го вбесиха, но го увериха, че няма пред себе си марионетка, която да дърпа за конците според волята си. Тя щеше да се бори с него, но нямаше да спечели.

Той допи питието си, хвана я за лакътя и я отведе в хола.

— Тъй като аз заповядвам тук, бих искал да се оттегля, скъпа. Уморен съм и освен това копнея да те взема в прегръдките си.

Думите му ѝ напомниха какво я очаква. Кати примигна. Беше му се отдала от неопитност, но втори път нямаше да загуби контрол върху сетивата си. Щеше да се подчини, но нямаше да отговори на страстта му, както предишната нощ. Щеше да бъде негова партньорка, но не и любима.

Джон я поведе мълчаливо по стълбите. Едва на последното стъпало той забеляза сълзите в очите ѝ. Погледите им се срещнаха.

— Сълзите никога не помагат — каза той меко. — И освен това, ако помислиш малко ще разбереш, че всичко може да бъде както много хубаво, така и много неприятно. От теб зависи.

Той я прегърна и леко я целуна.

— Е, избра ли?

Кати преглътна сълзите си и мълчаливо влезе в спалнята му.

На следващия ден я преместиха от крилото на прислугата в стая, съседна на тази на Джон. Новото ѝ положение не се оказа толкова смущаващо, колкото очакваше. Освен това бе открила, че може да се люби с Джон, без да отдава страстта си. А засега от това най-много се страхуваше.

Ако Джон отново я бе увлякъл в страстта си против намеренията ѝ, щеше да се чувства унижена. Но тя достатъчно тежко бе изживяла слабостта си и си бе обещава, че никога повече няма да се остави да я увлече. Можеше да използва тялото ѝ, но нямаше да позволи това да ѝ доставя удоволствие.

Джон беше вложил цялото си умение да пречупи студенината ѝ. Ако тя не бе споделила страстното му желание онази първа нощ, той моментално щеше да се откаже. Но реши, че с търпение и внимание ще успее да преодолее нейната резервираност. Знаеше, че ако не я беше предизвикал с действията си да се държи така, тя щеше да се поддаде на опитните му ласки. Запаси се с търпение. Положението, в което я бе поставил, нараняваше дълбоко изтънчената ѝ чувствителност. Той трябваше да спечели доверието ѝ, за да може тя да му прости обидата. А това можеше да стане, само ако не изгубеше търпение. Ако изобщо бе възможно, Джон реши, че именно той можеше да го направи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

април, 1865

Вестта за края на войната не развълнува особено Кати. След почти четиригодишни военни действия тя завърши с подписване на капитулацията от генералите Лий и Грант в една ферма край Апоматокс Корт, Вирджиния, на 9 април 1865 година.

Тя често мислеше за брата на Джон, Ричард. Питаше се какво ли ще почувства Мелиса, когато научи, че войната е свършила. Кати няколко пъти бе питала Джон защо не се е присъединил към армията, но той отклоняваше въпросите ѝ с беглото обяснение, че тогава е бил в Англия и се е върнал малко преди Ричард да загине.

Джон нито веднъж не спомена какво е правил в Англия, след като цялото му семейство живееше в Америка, но Кати не настояваше да узнае. Усещаше, че той има някаква причина да премълчава. Бяха вече доста близки и тя знаеше много за него, без обаче да споделя всичките му тайни.

В началото на връзката им Кати бе мрачна и рязка. Опитваше се да го разочарова, за да му омръзне по-скоро. Но промяната в тактиката ѝ промени Джон. Той я ухажваше, опитваше се да я спечели и се държеше толкова нежно с нея, сякаш тя бе най-скъпото нещо в живота му.

Шон и Джойс все още бяха в Ню Йорк, но Джон бе получил от тях писмо, с което го уведомяваха, че ще пристигнат в имението край океана през май, за да прекарат лятото далеч от горещината и шума на големия град.

Този ден Джон и Кати щяха да ходят на празненство по случай победата в дома на най-видния жител на Сийл Харбър, Джордж Т. Макендрю. Джордж бе получил значително наследство от баща си, а след това се бе оженил за още по-богата наследница. Двамата с жена му диктуваха светския живот в града и тези, които не бяха получили покани за техните приеми, умираха от завист.

Джон бе канен на всички светски прояви по време на войната. Той имаше навика да не ги посещава, но в случая бе помолил Кати да го придружи. Тя прие, но с приближаването на празника бе обхваната от притеснение.

Косата ѝ не беше пораснала много, откакто Джон я бе отрязал. Беше си направила чудесна прическа и бе избрала ленена рокля в жълто и бяло според последната мода, с дълбоко деколте, съвсем семпла, но много елегантна и с богат набор отзад на кръста.

Когато предната седмица Джон ѝ донесе няколко тоалета, за да си избере един за празника, тя се изуми от безсрамния им вид. Но след като прегледа най-новите модни списания и рекламни каталози, разбра, че той ѝ бе донесъл тоалети, които бяха последна мода, и че щеше да изглежда смешна в старомодните си кринолини.

Джон почука на вратата, която свързваше стаите им. Тя беше почти готова. Напоследък се опитваше да бъде много учтив и чукаше преди да влезе при нея, което безспорно показваше, че това не бяха само опити. Той ѝ хвърли бърз поглед и се усмихна.

— Ще бъдеш най-красивата дама тази вечер, скъпа моя — прошепна ѝ мило. После взе ръката ѝ и целуна малката длан. Погледите им се срещнаха. Той я гледаше изпитателно, като че ли търсеше нещо в израза на лицето ѝ, но явно не го намери, защото рязко се обърна и отиде до нощното шкафче да вземе ръкавиците ѝ.

Беше ранна пролет, но Джон реши да рискува, когато видя яркото утринно слънце и нареди да приготвят открития фойтон. Кати се наметна в дълга бяла пелерина от кадифе с кожена качулка и подплата. За пръв път в живота си тя виждаше толкова разкошна дреха и направо бе изумена, когато Джон я бе донесъл преди няколко вечери. Беше почукал дискретно преди да влезе. Кати беше във ваната. Беше насапунисала косата си и се наслаждаваше на топлата вода. Ваната бе поставена пред камината, за да се запази топлината по-дълго време. Кати се чувстваше сънлива.

— Извини ме, че те безпокоя — каза тихо Джон, когато Кати отвори очи. — Имаш ли нужда от помощ?

Тя се усмихна и го отпъди с жест.

— Полежах малко във ваната. Не искам да свикна да ме гледят, защото един ден това ще ми липсва.

Тя отново затвори очи. Беше видяла, че Джон разбира какво иска да му каже.

— Донесох ти нещо — каза той. — Надявам се да ти хареса.

Той остави голямата кутия върху леглото и се прибра в стаята си. Кати се изсуши, после облече тънка, мека роба и отвори кутията. Джон ѝ беше купил много неща и макар в началото това да я смущаваше, сега очакваше с любопитство малките му подаръци. След като веднъж се бяха разбрали, той не пророни груба дума, нито пък се бе държал лошо с нея. Дори се стараеше да ѝ се хареса. Въпреки че имаше желание да му отвърне със същото, Кати чувстваше същата горчивина, както и в началото.

При вида на луксозната пелерина тя се изчерви. Явно бе, че е много скъпа. Независимо от това тя я извади и наметна около раменете си. Застана пред огледалото да види как нежно-бялото кадифе ще отива на светлите ѝ коси и розовата кожа. Беше направо изумително. Отиде до междинната врата, за да му благодари.

Джон лежеше на леглото, изкъпан и избръснат, но все още не беше облечен за вечеря. Когато тя се появи на прага, той ѝ хвърли бърз поглед, стана и отиде до нея.

— Харесва ли ти?

По устните му играеше широка, топла и заразяваща усмивка. Кати не можа да се сдържи и също му се усмихна. Разгърна пелерината, за да се види красивата кожена подплата.

— Джон — започна тя, — това е най-прекрасната пелерина, която някога съм виждала. Но твоите многобройни подаръци ме смущават.

Тя сведе засрамено поглед. „Защо трябва да се торозя за неща, които засягат предимно него? — питаше се Кати. — Всеки би си помислил, че по-скоро сме се срещнали току-що, отколкото че живеем съвместно от няколко месеца.“

Джон я прегърна и покри бузите, ушите и косите ѝ с леки целувки.

— Искам да те разглезя, Кати — мълвеше той нежно. — Ти ме правиш истински щастлив. За мен е удоволствие да ти подарявам разни неща, които подчертават красотата ти. Не съм избрал случайно белия цвят. Той е точно като теб — чист и невинен. Освен това се надявам да свикнеш със скъпи неща и да останеш завинаги мен.

Кати го погледна. Опита се да разбере дали той не се досеща, че в действителност не ѝ се иска да го напуска. Скъпите подаръци нямаха значение. Те просто ѝ харесваха. Имаше нужда от него и все отлагаше бягството си. Надяваше се да намери някакъв друг изход.

— Благодаря ти, Джон — прошепна тя. — Много си мил. Искам да знаеш, че искрено съм ти благодарна.

Той се изчерви от удоволствие. Наведе се да я целуне. Отначало целувките му бяха леки и мили, сякаш целуваше обично същество, но после започнаха да стават все по-настойчиви и страстни. Той я притисна към себе си. Устните му жадно и властно търсеха нейните. Кати трябваше да си повтаря, че е решила само да приема любовта му, но не и да я сподели. Все по-трудно ѝ беше да го прави. Той бе станал за нея като истински съпруг, само да имаше неговото обществено положение. При тези обстоятелства обаче тя просто правеше кокетно усилие да приеме съдбата си и да потисне копнежа никога повече да не се връща към предишния си живот.

Кати усети как новата пелерина пада на земята заедно с робата ѝ. Измина доста време, преди да слязат в трапезарията...

Пътуваха към къщата на Макендрю. Слънцето се издигаше високо в небето, а нежният бриз носеше аромата на напъпили дръвчета и цветя. Кати обичаше пролетта, а днешният ден ѝ се струваше похубав от всякога. Пътуваха мълчаливо, спокойни и задоволени.

Едва когато минаваха по мостчето към частния път за имението на Макендрю, Кати проговори. Беше мярнала някакво кафяво патенце, заклещено в лозовите пръчки покрай брега.

— Спри файтона, Джон — каза тя решително и протегна ръка да хване юздите.

Джон спря рязко. Тя скочи на земята и изтича надолу към реката преди той да успее да проговори. Джон я последва в пълно недоумение. Кати намери патето, освободи крачето му и го пусна да плува по водата. Проследи го с поглед, докато то се скри зад високите треви, които растяха на няколко ярда навътре в реката. Обърна се и видя, че Джон стои до нея.

— Защо го направи? — попита я той. — Можеше да повредиш тоалета си и щеше да се наложи да се връщаме обратно. Заради някакво си пате, което може само да се погрижи за себе си.

— Ти не можеш да ме разбереш, Джон — прошепна тя и се приближи до него. — Ти никога не си бил държан някъде против волята си.

Джон я притегли към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Толкова ли си нещастна с мен, че виждаш прилика с това пате? — попита той, очевидно развълнуван. Кати долови тъгата в гласа му. Той повтори. — Толкова ли си нещастна?

Кати не отговори. Самата тя не знаеше отговора.

Джон Камерън и Кати Маршъл бяха приети тъкмо навреме, за да привлекат всеобщото внимание. Всички поканени бяха пристигнали навреме, само малка групичка бе подранила. Дума не можеше да става да не почетат домакините с точността си. „Е — мислеше си Кати, — ние сме, меко казано, нетрадиционна двойка и май всички вече забелязаха това.“

Когато я представиха като негова гостенка, тя дари всички присъстващи с ослепителна усмивка. Вътрешно се радваше на шегата му. Любезната домакиня лично я поздрави и не след дълго Кати се почувства напълно свободно в компанията ѝ. Прекара следобеда с останалите дами. Беше удивена, че това не ѝ достави удоволствието, което очакваше. Всъщност, просто се забавляваше.

Добре разбираше, че хората шушукат зад гърба ѝ. Никак не изглеждаше невинно да гостува сама в дома на Джон в отсъствието на родителите му, но дори това не я притесни. Говореше се, че идва от Ню Йорк и че произхожда от много заможно семейство. Смятаха я за негова бъдеща съпруга. Откъде изникна тази клюка, Кати нямаше представа. По-късно същия ден тя попита Джон.

— Аз сам я пуснах — каза той през смях. — Ядосана ли си? Естествено, не исках да се притесняваш от недомлъвките зад гърба ни, затова реших сам да пусна тази клюка.

„Той го прави заради мен“ — каза си тя. Беше щастлива, че брани чувствителността ѝ. За първи път от началото на връзката им тя беше сред хора.

Кати танцува с няколко възрастни господа, но когато някой от младите се запътеше към нея, Джон моментално я отвеждаше настрана. Побъбри си с всички дами, а прическата ѝ предизвика такава

възбуда, че бе убедена как още на другия ден в околността ще се появят поне няколко подстригани глави.

Задаваха ѝ доста нетактични въпроси, но тя запази самообладание. Просто обясни, че е отседнала у семейство Камерън и че Джон е бил достатъчно любезен да не я оставя да скучае.

Това, че Шон и Джойс още не се бяха върнали от Ню Йорк не стана повод да се усъмнят, защото всички бяха убедени в почтеността и чистотата на Кати. Приеха, че гостува в чужд дом в отсъствието на домакинята поради затрудненията, причинени от войната.

В действителност Кати никого не бе излъгала, че е гост на Камерънови. Но тя се забавляваше да ги подвежда, като на практика не им казваше истината.

Останаха до късно. После, по пътя за дома, тя гледаше как пролетните пъпчици блестят на лунната светлина и се чувстваше щастлива. Беше един прекрасен ден.

— Джон, ще спреш ли на моста за минута? — попита Кати, когато приближиха реката.

Джон се усмихна.

— Искаш да потърсиш малкото си приятелче, нали?

Кати кимна. Прочете по лицето му, че няма нищо против.

Джон спря файтона и ѝ помогна да слезе. Беше необичайно топло, затова тя остави пелерината си на седалката, за да не я изцапа с кал по речния бряг. В тази част на страната времето обикновено се задържаше студено почти до средата на юни, но тази година беше различна. Започна да се затопля толкова рано, че дърветата и тревите се раззелениха, сякаш беше лято.

Кати се спусна до водата и се огледа наоколо. Беше толкова тихо и свежо, че тя въздъхна от удоволствие. Имаше усещането, че нещо се е променило. Като че ли и тя, също като патето, бе освободена.

— Отишло си е, Джон — прошепна тя, когато той застана зад гърба ѝ. — Сигурно се е върнало при семейството си.

Кати въздъхна отново. Случката с патето я натъжи. „Сигурно е от времето“ — помисли си тя и отдаде усещането си на ласкавия полъх на вятъра. Радваше се, че бе приела да отиде на приема.

Останалия път до дома изминаха в мълчание. Кати нарочно се притискаше към Джон, за да усети напрежението на мускулестото му

тяло, докато управляваше конете. Близостта му я успокояваше, а топлината на тялото му я радваше.

Джон влезе в стаята тъкмо когато се канеше да си легне. Той пригответи камината за през нощта и духна газените лампи, както правеше всяка вечер. На светлината на огъня Кати забеляза, че се усмихва.

— Денят беше изключително приятен — прошепна тя, когато той се приближи. — Благодаря ти, че ме взе със себе си.

Наведе се и го целуна по бузата. Направи го спонтанно. Никога дотогава не го бе правила. Джон нежно я прегърна и притисна към себе си.

— Ти означаваш много за мен, Кати. Не мисля, че някога бих могъл да те пусна да си идеш, макар да знам, че ти се иска да го направиш.

Тя отвърна с усмивка на целувките му. Силен трепет премина през тялото ѝ. Това накара Джон да се притисне още по-силно към нея и да я покрие с жадни целувки. Допирът му до лудост възбуждаше сетивата ѝ. Преди да осъзнае какво върши, Кати го прегърна и се отдаде на страстното си желание така, както през онази първа нощ.

Джон се разтрепери, усетил внезапната ѝ страст. Тя споделяше леглото му, носеше дрехите, които той ѝ купуваше, разговаряше мило с него и той се радваше на всичко това. Но нито веднъж след първата нощ тя не бе направила и един-единствен любовен жест.

Кати усети странното му вълнение, което също я накара да потрепери. Джон беше страстна натура, но умееше да се контролира. Но сега тя усети напрежение в ръцете му. Те силно трепереха, а това бе ново за нея. Той изпитателно я погледна.

— Какво има, Джон? Искаш ли нещо от мен?

— Ти вече ми го даде, скъпа — отговори той с такава жажда, която я увлече като порой и всичко останало сякаш изчезна.

Ръцете му трескаво развързваха панделките на нощницата ѝ. Тя се свлече на земята и Кати се надигна на пръсти, за да бъде по-близо до него.

— Люби ме, Джон — шепнеше тя в страстния си унес, понесена от завладелите я усещания.

— Любима моя — простена Джон.

Той внимателно я отпусна върху леглото. Обви я с тялото си. Устните му се впиха в нейните с непозната досега жар. Този път любовта им беше взаимна.

Лежаха мълчаливо дълго време и поглъщаха с всичките си сетива безценния миг, отлетял така бързо. Пръв се размърда Джон. Той стана и започна да се облича. Още усещаше пръстите на Кати, които го разсъбличаха, за да усетят допира на тялото му. Тази нощ тя го бе пожелала. Бяха се изгубили в свят, където нямаше нищо друго освен желанието им да се слоят. Кати не бе подозирала, че това може да ѝ се случи. Спомни си странното усещане при думите му, че никога няма да я остави да си отиде. Надигна се, за да го задържи, но то бе изчезнало.

Джон ѝ облече нощницата, като я галеше леко по ръцете. Кати се усмихна на проявената от нея дързост. Срамът и вината, които изпитваше след всяка любовна нощ, този път не се появиха. Беше прекрачила една стена в съзнанието си и това ѝ бе донесло ново усещане за освободеност. Никога повече нямаше да се чувства затворничка. Освен това долови нещо ново и у Джон. Не знаеше какво точно, но беше толкова изразено, че тя почти физически го усети. За една нощ тя стана зряла жена. Беше се сляла с човека, когото мислеше, че мрази.

Джон я отведе до леглото и придърпа завивката до брадичката ѝ. Леко я целуна по устните и прошепна „Лека нощ, мила“ преди да се оттегли.

Кати се почувства разочарована, че той не остана при нея през нощта, както правеше понякога. Искаше ѝ се да е близо до нея. Почувства се странно самотна. Неприятният факт, че само е спомогнала на един себичен човек да се облекчи, ѝ причини болка. Разбираше, че не е и няма да бъде нищо повече за него, независимо от нежността, която ѝ засвидетелстваше. Беше я използвал и я бе променил. Тя никога нямаше да бъде това, което бе преди. За кратко се бе радвала на близост, внимание и желаниа, за които не подозираше, че съществуват. Той отново я беше накарал да се изгуби в дълбините на любовта. Бе живяла самотно толкова дълго време. Лежеше в леглото по-объркана от всякога. Когато най-после потъна в тежък унес, започна да се мята в съня си, докато не се събуди от собствените си писъци. Цялото ѝ тяло се гърчеше. Когато отвори очи, облени в сълзи, Джон се навеждаше над нея.

— Какво има? — попита той тревожно.

Кати притеснено му обясни, че е сънувала кошмар.

— Иди да спиш — каза му тя. — Ще се оправя.

Джон отметна завивката и я взе на ръце, въпреки че тя протестира. Понесе я към стаята си, спря до леглото и я положи върху него. Това стана толкова бързо, че Кати се разтревожи, но си замълча. Той заобиколи от другата страна и се намести тежко до нея под завивките. Привлече я към себе си. Погледите им се срещнаха.

— От сега нататък — каза той категорично, — ще спиш тук, при мен. Не виждам защо да не споделяме нощно време топлината на телата си и спокойствието от близостта си. През деня можеш да имаш свое лично време, но нощите са мои. Позволих ти достатъчно свобода и след като съм убеден, че физически не съм ти неприятен, бих искал да спиш в леглото ми. Така ще съм сигурен, че си добре, още щом отворя очи.

Кати не отговори. Като че ли той бе прочел собствените ѝ мисли и сънища. Възможно ли бе да е усетил чувствата ѝ?

— Е? — попита той. — Ще ми се подчиниш ли този път или пак ще се разправяме?

— Ще спя при теб — отвърна тя покорно.

— Не смяташ ли, че така е по-добре?

Очевидно примирението не го задоволи.

— Да — каза Кати убедено, — така е.

— Добре, тогава се разбрахме — и той се усмихна. — А сега — притегли я по-близо до себе си, — ела насам да усещам копринената ти кожа докато спя.

Кати се сгуши в него и само след минути дълбоко заспа.

Когато се събуди, беше сама. Помисли си, че това бе най-хубавата ѝ нощ, откакто се бе преместила тук от крилото за прислугата. Големите ръце на Джон я бяха галили, докато заспи. Кожата ѝ още тръпнеше от спомена за допира му.

Кати се изкъпа, облече се и слезе в кухнята тъкмо на време, за да каже „добро утро“ на госпожа Бейтс която си поспиваше до късно, откакто в къщата бяха останали само Джон и тя. Новата прислуга щеше да пристигне днес и госпожа Бейтс бе помолила Кати да ѝ помогне при разпределението на задълженията им. Положението ѝ в къщата не следваше да се изяснява. Джон бе наредил на възрастната

госпожа да посъветва новодошлите да се обръщат към Кати с „госпожице“. Как щеше да реагира на това Джойс Камерън при завръщането си, никой не знаеше.

Джон беше писал няколко пъти до родителите си в Ню Йорк и те вероятно знаеха за промените, касаещи Кати. Тя щеше да се чувства неловко в присъствието на Джойс, но понеже госпожата не се бъркаше в домакинството и оставяше дори съставянето на менюто на госпожа Бейтс, Кати смяташе, че няма да има проблеми с прислугата.

Те пристигнаха малко преди пладне. Бяха деветима, по-малко от предишните. Но, според опитното око на госпожа Бейтс, те щяха да бъдат достатъчни, а и Джон имаше нужда от помощ за къщата в града.

Имаше доста за вършене, тъй като къщата не бе почиствана основно от снежната буря, когато предишната прислуга беше преместена. Трябваше незабавно да се погрижат за градините. Конете имаха нужда от наглеждане, а кухнята и спалните трябваше да бъдат изцяло почистени.

След представянето отведоха слугите в техните помещения и им дадоха на разположение следобед да се настанят. Госпожа Бейтс и помощник-готвачката приготвиха вечерята, която бе поднесена веднага след като Джон се върна от града. Кати беше цял ден на крак. Въпреки че не я помолиха за помощ, тя искаше да облекчи възрастната жена, но без да се натрапва. На следващия ден тя щеше да се върне към задължението си да надзирава прислугата.

Когато видя Кати в кухнята с престилка, Джон се засмя. Той я хвана за ръката и почти я завлече нагоре по стълбите до стаята си.

— Ти, скъпа моя, не трябва да прислужваш. Вече не се изисква от теб да помагаш на госпожа Бейтс. Ти трябва да бъдеш в услуга само на един човек от тази къща — подразни я той, — и това съм аз.

Отведе я до едно кресло и внимателно я настани.

— А сега ще ти обясня какво да правиш, когато ме няма вкъщи.

Кати вдигна глава и го погледна. Изненада я значението, което той отдаваше на този въпрос. До този момент ѝ разрешаваше да прави както си иска и тя редовно бе помагала на госпожа Бейтс.

— Първо — започна Джон, — прислугата ще те уважава, само ако не се мотаеш сред тях.

Той се усмихна на недоверието ѝ.

— Не искам да те излагам на клюки, затова си направих труда да освободя почти всички и да ги заменя с хора, които не познават произхода ти и предишното ти положение тук. А госпожа Бейтс ще се погрижи да пусне слуха, че сме женени, както я помолих.

Кати затаи дъх и закри уста с ръка от изненада. Нима той наистина си мислеше, че подобна измама може да остане неразкрита? Не знаеше какви планове крои, но се усмихна на мисълта, която изведнъж ѝ хрумна.

Дали пък не таеше намерението да се ожени тайно за нея? При тази възможност сърцето ѝ подскочи.

— Родителите ми ще се върнат след десет дни.

Джон започна да се съблича за банята си.

— Те трябва да те приемат като моя избраница. Разменихме няколко писма — те напълно приемат желанията ми. Можеш да правиш каквото си пожелаеш и да ходиш където искаш, но се надявам да спазваш етикета.

Кати изчака той да продължи, но след като не го направи, тя се изправи и застана пред него.

— И какъв е, би ли ми обяснил, този етикет? — изсъска тя, раздразнена от пълното пренебрежение към собственото ѝ мнение по въпроса. Цял живот ли смяташе да ѝ нарежда и да очаква тя да изпълнява безапелационно заповедите му? Беше я направил своя любовница против волята ѝ и я беше надзиравал съвсем до скоро, докато тя му беше казала да я люби. Или приемаше желанието ѝ за съгласие завинаги да остане в това положение?

Когато срещна огнените му сини очи, изражението ѝ се смекчи. Беше податлива поради липса на опит, но иначе беше интелигентна и волева натура. Реши да го успокои само толкова, колкото намери за добре.

— Един момент, скъпа — помоли Джон. — Не исках да те обиждам със слуха, че сме женени и с предупреждението да се държиш като дама. Може би трябваше да намеря по-подходящи думи, но... предполагам, че съм твърде недодялан, за да разбера, че ти вече си дама и винаги си спазвала етикета. Исках само да те помоля да не вършиш слугинска работа, това е всичко.

Той се пресегна и я придърпа към себе си. Прегърна я.

— Искам само да си щастлива — прошепна в ухото ѝ. — Желая те и се надявам след време и ти да ме желаеш. Ще направя всичко възможно по-лесно да свикнеш с това положение, но трябва и ти да ми помогнеш.

— Обичаш ли ме, Джон? — попита тя, сама изненадана от смелостта на въпроса си.

Тя в мига съжали, че е изрекла тези думи. Всъщност невинността ѝ не стигаше до там. Даваше си сметка, че физически привлича Джон и поради това той я бе направил своя любовница. Но когато ставаше въпрос за любов и семейство, Кати знаеше, че изобщо не влизаше в сметките. Не беше със съответното социално положение и, дори по-важно от това, мъжете никога не се женеха за любовниците си. Просто нямаше защо.

Джон я прегърна и я притисна до себе си. Няколко минути той я задържа мълчаливо в прегръдката си. Кати усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. Опита се да ги задържи. Не биваше да плаче и да показва на Джон колко е уязвима.

Когато отвори уста да ѝ отговори, гласът му едва се долавяше.

— Много ми се иска да съм свободен да ти кажа, че те обичам, Кати — започна той. — Но любовта е свързване за цял живот. Страхувам се, че никога няма да мога да ти го предложа.

Той я пусна и започна да пълни ваната с горещата вода, оставена пред вратата.

— Сама си го потърсих — упрекна се Кати, докато той приготвяше нейната вана. — Зная защо съществува нашата връзка. Защо ми трябваше да те питам?

Усети как сълзите ѝ напират, а напрежението в гърдите ѝ става непоносимо.

„Не го обичам“ — помисли си тя. — „Защо трябва да страдам от това, че той не ме обича?“

Не можа да се сдържи повече, хвърли се на леглото и се разрида. Мислеше, че това ще облекчи болката, която я бе сграбчила неочаквано. Не беше чула кога Джон е излязъл от стаята. Дори не разбра, че тази нощ той не се прибра вкъщи.

На следващата сутрин ѝ донесоха закуската в леглото. Когато на вратата се почука, тя се стресна. Беше заспала напълно облечена, а краката ѝ бяха изтръпнали от висенето през нощта. Помоли новата

камериерка да остави подноса пред вратата и да донесе гореща вода за ваната. Малко по-късно Кати лежеше отпусната, а горещата вода постепенно облекчаваше болката в мускулите ѝ.

— Жалко, че водата не може да помогне на болката, която разяжда гърдите ми — промърмори на себе си тя.

Нямаше представа къде е Джон, но се зарадва, че не е свидетел на потиснатото състояние, в което се намираше.

Стаята ѝ бе огряна от слънчева светлина и Кати реши, че една дълга разходка по плажа може да ѝ се отрази добре. Тя се облече бързо, мина да се обади на госпожа Бейтс къде отива и се отправи към дюните.

Когато наближи дюните, тя с изненада откри, че Джон също е там и търка лодката си с пясък. Изглеждаше така, като че и той също бе спал с дрехи. Беше брадясал и мърляв. Ръкавите на ризата му бяха навити нагоре, а краката му боси. Когато го видя, Кати изпита неволно желание да изтича обратно въщи. Но преди да успее да се скрие, Джон извика сърдечно „добро утро“. Направи ѝ знак да се приближи. Дали щеше да се престори, че между тях нищо не се бе случило?

Доброто му настроение показваше, че не е забелязал колко дълбоко я бе наранил предишната нощ. При това положение тя реши също да забрави. Зарадва се, че го вижда, а още повече се зарадва на това, че той не се е ядосал от въпроса ѝ.

Дълбоко в себе си бе предчувствала какъв ще бъде отговорът. Защо ли се бе изпуснала да зададе на глас въпроса, който сама си задаваше толкова често напоследък? Вероятно защото тя самата се опитваше да направи връзката им по-различна от сега съществуващата. Не знаеше отговора. Приятно бе, че той се усмихва. Доброто му настроение я стопли. Беше самотна и желаше присъствието му.

— Добро утро — отвърна Кати и бързо приближи. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Времето беше необичайно топло за сезона. Слънцето грееше тъй силно, че Кати трябваше да примижа срещу отражението му във водата. Изглеждаше млада и красива и това явно достави удоволствие на Джон.

Кати си мислеше за потока от сълзи, който бе проляла миналата нощ. Какво разхищение! Още преди време бе взела решение да се примири за връзката си с него и да не ѝ придава особено значение. В

края на краищата не беше обвързана. Ако действително ѝ беше неприятно, можеше да си отиде веднага щом времето се оправи. Но тя беше останала. Продължаваше да живее с него, от съдбовната бурна нощ бяха минали повече от три месеца.

Интимните им отношения не промениха отношението ѝ към Джон като личност. Той като че ли се пазеше от чужди погледи и не допускаше въпроси за начина му на живот, особено преди да се върне при семейството си, когато бе живял в Англия. Няколко пъти Кати бе правила опити да узнае какво е правил преди да се заеме с управлението на имението и рибните предприятия, но Джон тактично отклоняваше темата и не отговаряше.

Той я целуна леко, докато опъваше някаква тел.

— Изстържи я отвътре — каза той. — Трябва да се свали олющената боя.

Кати събу обувките си, взе телта от ръката му и се зае с работата. Джон продължи да стърже външната страна. Сутринта отлетя незабелязано. Те почти не разговаряха и Кати бе доволна. Не желаше да обсъжда случилото се предишната нощ, а и бе сигурна, че той е забравил за това.

По пладне Джон спря и се тръшна върху пясъка.

— Засега стига, Кати — каза той и я дръпна до себе си. — Ще довършим след обяд и после аз ще я боядисам. Утре можем да излезем в океана. Искаш ли?

Кати кимна утвърдително. Спомни си колко приятно бе първото им излизане в океана. Тогава сърцето ѝ ликуваше. Сега отново се развълнува, но причините бяха други.

Известно време лежаха на пясъка, без да се докосват и без да разговарят. Когато понечи да се изправи, Кати усети странна слабост в стомаха си.

— От слънцето е — каза Джон загрижено. — Още не си свикнала с него. Хайде да се прибираме.

Замайването ѝ изчезна тъй внезапно, както се бе появило. По средата на пътя лицето ѝ възвърна цвета си.

— Вече се чувствам много по-добре, Джон — обясни тя. — Но, ако не възразяваш, предпочитам да не обядвам. Иска ми се само да полежа малко.

Преди вечеря Кати умираше от глад. По принцип не беше много ящна, но си похапна стабилно количество хубава храна. Беше решила да пази известно време диета, след като забеляза, че напоследък дрехите ѝ я стягат в кръста и гърдите. Не беше тревожно, но тя реши, че е по-добре да намали яденето.

Фигурата ѝ беше точно като тази на майка ѝ в момичешките ѝ години, само че Кати бе по-висока от нея с няколко инча. Беше слаба, но закръглена в гърдите и бедрата, а тънката ѝ талия придаваше на цялата ѝ фигура нежна закръгленост и мекота на формите.

Джон и Кати решиха да вечерят сами в стаята, затова бяха изненадани от разнообразието на изискани блюда, които новата готвачка Лоти бе приготвила. Ако тазвечерното ѝ представяне станеше традиция, Кати бе убедена, че скоро съвсем ще си развали линията.

Джон я наблюдаваше как лакомо поглъща храната от чинията си и разказва шеги и забавни истории от детството си. Обстановката беше весела и уютна, а той ѝ угаждаше повече от всякога.

След като масата бе разчистена, Джон излезе да нагледа конюшните и да се разпореди за следващия ден. Кати реши да използва отсъствието му, за да се изкъпе и поръча гореща вода. Добави няколко цепеници в огъня и докато влачеше ваната иззад паравана, отново почувства сутрешното замайване. Отпусна се на колене докато попремине обзелата я слабост и точно тогава Джон влезе в стаята.

— Какво има? — попита той, прекосявайки стаята с три крачки.
— Какво се случи? Добре ли си?

Кати му позволи да я отведе до леглото, но когато я положи върху покривката и откопча копчетата на роклята ѝ, тя вече се чувстваше добре.

— Не зная — отговори му притеснено. Стори ѝ се глупаво, че бе предизвикала тревога за нищо и никакво. — Сигурно съм хапнала повече на вечеря — промърмори извинително. — Няма да правя повече така.

Водата беше изстинала, но въпреки това Кати влезе във ваната. Беше отпускащо и освежаващо, освен това искаше да измие пясъка от тялото си.

Когато влезе в стаята на Джон, той беше вече в леглото. Косата ѝ бе още леко влажна и разрошена от банята. Той ѝ се усмихна и повдигна одеялото да се пъхне до него.

Моментално я прегърна. Въпреки горчивината от отдръпването му предната вечер, Кати го прегърна с желание, когато усети, че той я повдига и обръща върху себе си. Целуваше я много и нежно, но и със страст. Притискаше я леко към себе си и масажираше гърба и ръцете ѝ със силните си ръце. Когато обаче зарови пръсти в косата ѝ и впи устни в нейните, тя усети как възбудата се надига у нея.

Отговаряше на целувките и на растящата му страст. Той повдигна влажното ѝ тяло с едната си ръка и без да откъсва устни от нейните, съблече нощницата ѝ и я захвърли на земята. Телата им се сляха като два пламъка. Само с едно движение той я обърна и се озова върху нея. Започна да възбужда страстта ѝ с хаотични влажни целувки по цялото ѝ тяло, като при всяка правеше малки кръгчета с език. Кати лежеше отпуснато, без да помръдва. Обзе я слабост. Тръпките в стомаха ѝ и топлината, която я заливаше, станаха непоносими. Задъха се и осъзна, че не може да чака повече. Протегна ръце към него и го придърпа нагоре. Влажното му потно тяло се плъзна по нейното и я покри. Той хвърли поглед към лицето ѝ, което беше напрегнато от желание, и попита:

— Искаш ли ме, Кати?

Тя не отговори. Не можеше. Само придърпа главата му надолу и устните ѝ му отговориха вместо нея.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

юни, 1865

Шон и Джойс се върнаха. Пристигнаха преди пладне, следвани от няколко каруци, натоварени с мебели и нови тоалети, купени от Джойс в Ню Йорк за предстоящия сезон в Мейн.

Госпожа Камерън бе убедена, че човек може да купи всичко, което пожелае, от Ню Йорк Сити и затова почти не пазаруваше от другаде. Съгласяваше се да прекара лятото тук само заради съпруга си, защото знаеше, че той обича фамилното имение.

Шон също се забавляваше от суетнята и гъмжилото на големия град, а още повече го радваше удоволствието на жена му. Той жертваше време и безропотно понасяше посещенията при разни шивачи. Понеже чувстваше, че никога не ще може да ѝ дари любовта си, той съзнателно се стремеше да компенсира това по други начини.

Джойс го бе направила щастлив, или поне много по-щастлив, отколкото би бил, ако нея я нямаше. А освен това го бе дарила и с двама чудесни сина. Странно колко различни бяха и същевременно колко си приличаха. Ричард беше горд и привързан към семейството си, а Джон — доста затворен, но с чувство за отговорност към дома и родителите си, която съперничеше с тази на бащата на Шон.

Джон беше почти копие на Патрик. Острият ум, който се криеше зад кротката външност на дядото, явно му бе донесъл такъв голям успех в бизнеса.

Тази година в Ню Йорк светският сезон се отличаваше с особена активност и тъй като краят на войната не се виждаше, хората се забавляваха неудържимо. Бяха посетили много соарета, които рязко се прекратяваха при вестта за смъртта на близък човек. Но вместо това да сложи край на приемите, те се превърнаха във всеобщо безумие.

Шон и Джойс споделяха веселието без лични страхове. Вече бяха загубили единия си син и тъй като оставаше само още един Камерън, който да носи името на рода, не им се наложи да го пратят в

съюзническите войски. Дейността му в Англия бе повече от достатъчна в изпълнение на дълга му към родината.

Забавите приключиха внезапно с убийството на президента Линкълн. Шон и Джойс останаха още известно време в Ню Йорк, за да приключат с всичко и да се сбогуват с приятелите си.

За щастие след завръщането на Джон от „европейската катастрофа“ — както Джойс наричаше престоя му далеч от семейството — той се подчини на родителската воля да заеме мястото си на наследник в предприятията „Камерън“. Шон подробно бе обяснил, че ако убият и него, всичко щеше да пропадне, а Джойс проля потоци от сълзи, така че Джон нямаше друг избор, освен да се съгласи. Шон не се съмняваше, че ако синът му бе отишъл да воюва в състоянието, в което се бе завърнал при тях, нямаше да преживее и един месец. Всъщност той бе успял да превъзмогне съсипващите го преживявания и да си позволи да заживее отново с тези, които го обичаха само благодарение на търпеливите грижи от страна на майка му и баща му. Джон се опита да забрави грешките си. Шон прекара много часове с него, много повече, отколкото бе отделял за сина си преди тази негова криза. Той се поставяше на мястото на момчето и споменът за това какво бе изживял сам му помогна да смекчи сърдечната болка, с която — той беше сигурен — синът му се бори.

Когато научиха новината, че Джон е направил камериерката Кати своя любовница, Джойс пожела незабавно да заминат за имението. Беше сигурна, че ще успее да убеди сина си да се откаже от тази авантюра, толкова неподходяща за мъж с неговото положение. Фамилията Камерън се ползваше с много добро име и тя не искаше близки и познати да им се присмиват заради долния произход на момичето. Ако си беше взел актриса или дори професионална компаньонка, обществото щеше да го приеме. Но камериерка? Това бе нечувано и съвсем неприемливо. Това просто нараняваше изисканата, чувствителност на Джойс.

Шон попречи на жена си. Той също не одобри действията на сина си, но не можеше да го упреква за това, че си е избрал жена от по-долно потекло. Самият той бе постъпил по същия начин в младостта си. Бе изживял неповторимо щастие с Нел и сега не можеше да лиши сина си от подобно преживяване. Ако Кати му бе необходима и той я желаше, кои бяха те, за да пречат на решението му. Шон харесваше

Кати. Тя беше красива, стеснителна и много жизнена. Красотата ѝ правеше избора на Джон напълно обясним.

Шон спори със съпругата си близо две седмици и накрая наложи волята си. Единствено това бе попречило на Джойс моментално да се върне в Сийл Харбър. Колкото по-дълго отсъстваха, толкова повече научаваше тя за връзката му с Кати от неговите писма. И в крайна сметка отказа да се намеси.

Безспорно Джон бе достатъчно зрял, за да прави това, което намери за добре. След опустошителната му връзка в Европа тя дори се радваше, че е решил да даде шанс на друга жена, независимо коя е тя.

Колкото повече мислеше върху това, толкова повече се убеждаваше, че Джон е избрал Кати не само заради нейната красота. Тя не можеше да представлява заплаха за него — той винаги щеше да си остане неин господар. След като премина през тези дълги месеци през най-различни чувства, Джойс разбра, че той би се чувствал най-добре с жена, която винаги да помни мястото си и никога да не прекрочва границата. И тя реши да приеме Катрин Маршъл така, както би приела всяка друга жена, с която той би имал интимна връзка. Естествено си даваше сметка за мъжката природа на сина си. В това отношение ѝ бе все едно дали ще бъде Кати или някоя друга.

Когато най-после имаше възможност да разговаря и с двамата, Джойс се оказа съвсем неподготвена за ситуацията, в която попадна. Опита се да прикрие своето чувство за превъзходство с фамилиарност, но не успя нито за миг да заблуди Кати. Момичето веднага разбра, че я търпят единствено заради категоричността на Джон по отношение на собствения му избор. Шон не бе казал почти нищо по време на срещата им и Кати не беше сигурна дали той я приема. Беше се държал любезно и на няколко пъти се опита да я защити от хапливите забележки на съпругата си. Кати реши, че поне той ще бъде сърдечен с нея, а не защото държи на сина си, както Джойс. Тя остана потресена, когато ги видя прегърнати пред всички да вървят към конюшните, когато те с Шон приближаваха имението. Не можеше да разбере сина си. Според нея момичето трябваше да стои далеч от него, освен през нощта. Тази демонстративна близост и убеждението на прислугата, че двамата са женени, надхвърляше разбиранията ѝ.

Веднага щом родителите му пристигнаха, Джон нахлу в дневната, влачейки Кати след себе си. Той я представи първо на Шон.

Тя направи елегантен реверанс. После той се обърна към майка си:

— Нали познаваш Катрин Маршъл, майко — каза той. — Новата господарка на къщата.

Всъщност Джон не се шегуваше, но Джойс не пропусна случая да се разсмее неудържимо. Кати избяга от стаята разплакана.

Младият Камерън съжали, че не се бе изразил по-точно, но смехът на майка му го вбеси и той я заля с поток от думи. Никога преди не ѝ бе говорил с неуважение, но сега крещеше срещу нея като че ли тя беше някаква безмозъчна идиотка. Думите му я разплакаха и само благодарение намесата на Шон случката не прерасна в трагедия.

Когато Джон влезе в стаята, Кати почти беше опаковала вещите си. Той плъзна поглед от чантата към мокрото ѝ от сълзи лице и веднага разбра какво е намислила. Моментално я грабна в прегръдките си.

— Не можеш да направиш това! Няма да ти позволя! — избухна той с надеждата да я изплаши и тя да се откаже от намерението си. — Вече поговорих с майка си относно нетактичността си и веднага бих я изпратил обратно в Ню Йорк, ако пожелаеш. Но не мога да ти позволя да ме напуснеш. Тази къща е моя, така ще изгоня от тук всеки, който не те уважава.

Той повдигна главата ѝ и видя, че сълзите ѝ са пресъхнали.

— Моля те, Кати! Прости ми, че те представих толкова несръчно. Не исках да те нараня.

Кати го погледна и преглътна с мъка.

— Ти си готов да отпратиш родителите си заради мен? — попита тя и избърса една сълзица от бузата си.

— Да — отвърна Джон искрено. — И всеки друг, който може да попречи на нашето щастие. Вече съм ти казвал, че искам да си с мен, но досега не съм имал възможност да ти покажа колко сериозни са чувствата ми. Моля те, позволи ми да ти докажа колко си ми необходима. Каж ми какво искаш да направя за теб и аз ще го направя. Моля те, Кати!

Заля я мощна вълна от чувства. Сълзите ѝ рiekнаха отново, но този път не от отчаяние. Напротив, почувства се по-щастлива от всякога. Наистина не му беше безразлична. Щом бе готов дори да изгони родителите си заради нейното щастие... Колената ѝ омекнаха и

тя щеше да се свлече на пода, ако Джон не я държеше здраво. Той я вдигна без усилие на ръце и седна край огъня с Кати в скута си.

— Е — каза той и я обърна към себе си, за да може да я гледа в очите, — какво искаш да направя за теб?

Тя обви ръце около врата му и допря лицето си до неговото.

— Моля те, Джон — прошепна тя, — не искам между теб и родителите ти да има враждебност. Сигурна съм, че майка ти не беше нарочно груба. Не е нужно да пропъждаш от този дом тези, които не уважават избора ти. Убедена съм, че госпожа Камерън нямаше за цел да нарани чувствата ми. На нейно място аз сигурно също бих се присмяла на думите ти.

Тя лекичко се усмихна, а Джон я притисна още по-плътнo до себе си. Дали поради бурните чувства, които току-що бе преживял или от мисълта, че Джон държи на нея повече, отколкото бе показвал до този момент, Кати не разбра, но го пожела отчаяно. Копнееше болезнено за допира на тялото му, за онова безпаметно и всепоглъщащо състояние, до което само той можеше да я доведе — нежната и същевременно мъжествена любовна страст, която бе събудила всичките ѝ женски инстинкти. Не можеше да овладее желанието си. Беше прескочила бариерата, която чувството за вина ѝ поставяше. Искаше интимните му ласки и беше уверена, че ще се погрижи да ги има по-често.

Лежаха прекалено изтощени да говорят, но пламъкът, който ги изгаряше, нямаше да загасне още дълго време. Джон беше дал всичко от себе си, а Кати го бе приела с неподозирана алчност. В бурята на страстта си тя дори не бе усетила конвулсиите в корема си и обилното изпотяване. Тези неща я разтревожиха едва по-късно.

До този момент не беше сигурна, че е бременна. Внезапно надвисналата опасност да го загуби обаче, бе просветлила по някакъв начин съзнанието ѝ. Тя се обърна, за да скрие тревогата си от Джон.

— Много съм уморена — прошепна тя едва чуто. — Моля те, иди при родителите си и ме остави да си почина малко. Иначе ще изляза от строя поне за няколко дена.

Джон се усмихна при спомена за дивната им страст. Той се наведе и нежно я целуна по бузата преди да се облече и да я остави да поспи.

В момента, в който той излезе от стаята, тя се опъна на леглото и постави възглавницата под себе си. Отпускането на мускулите я облекчи веднага. Взе от нощното шкафче влажна кърпа и я сложи на челото си. Затвори очи. Единственото нещо, за което знаеше, че помага в тежки моменти, бе молитвата.

Кати остана на легло почти три седмици. Когато Джон се върна в стаята, намери я в безсъзнание. Той се метна на коня и като вихър препусна да доведе лекар. Когато пристигнаха, тя бавно започваше да идва на себе си. До леглото ѝ седеше госпожа Бейтс. Възрастната жена бе използвала цялото си умение да предотврати спонтанния аборт, чиито признаци бе разпознала веднага.

Когато двамата мъже влязоха, Кати тъкмо ѝ обясняваше на колко месеца предполага, че е бебето. За щастие тя успя да прогони Джон от стаята и двете с госпожа Бейтс убедиха лекаря да прояви разбиране към състоянието на Кати. Казаха му, че тя няма съпруг и го помолиха да прецени много внимателно каква диагноза да постави. След доста дълъг разговор лекарят най-накрая се съгласи да се съобрази с желанието им и да представи болестта ѝ пред Джон и родителите му в по-различна светлина.

Доктор Фостър беше порядъчен човек. Той се съгласи с двете жени, само защото се опасяваше, че най-вероятно Кати ще загуби детето си. Защо тогава трябваше да плъзват излишни клюки?

Кати му беше безкрайно благодарна за обяснението пред Джон, че страда от женско заболяване, малко комплицирано от нервни стомах. Клиничните симптоми съвпадаха, а назначенията за лечение включваха почивка на легло, тишина и добра храна.

В края на първата седмица Кати почувства, че няма да загуби бебето. Но тя остана в леглото още две седмици, за да бъде абсолютно сигурна. През цялото това време мозъкът ѝ усилено работеше за сметка на тялото, което беше длъжно да бъде в покой. Как щеше да съобщи на Джон? Дали той щеше да се зарадва на новината? Дотолкова ли я обичаше, че да я направи своя жена въпреки разликата в социалното им положение?

Зададе си много пъти въпроса, каква би била реакцията му, и все повече се страхуваше, че ще откаже да се ожени за нея.

Хедър Маршъл бе отгледала три деца като любовница на виден мъж. Вярно бе, че той ги издържаше, но Кати за нищо на света не

искаше детето ѝ да живее нейния и на сестрите ѝ живот. Не, не и собственото ѝ дете!

Майка ѝ ги бе дарила с любов и внимание, но клеймото на незаконороденото дете беше такъв тежък товар, че Кати още не можеше да го преодолее. Не знаеше дали изобщо някога ще може. Просто го бе забутала дълбоко в съзнанието си, там, където нямаше да ѝ причинява постоянно болка. Но самият факт, че не бе споделила с никого това, дори и с госпожа Бейтс, говореше недвусмислено колко се срамува, че нейният баща не беше съпруг на майка ѝ.

Джон я бе разпитвал много малко за нейните родители и за детството ѝ. Беше му отговорила само на няколко въпроса. Каза му, че знае много малко за баща си, който бил доста затворен човек. Но с радост му беше разказвала за майка си, сестрите си и съвместния им живот.

Все повече губеше надежда, че Джон ще постъпи правилно и ще узакони детето. Беше ѝ признал откровено, че между тях не може да се говори за брак и че на практика подобно нещо е неосъществимо. Беше ѝ казал, че я е избрал, за да запълни някаква празнина в живота му. За нещастие, сигурно тя не включваше бащинството.

Седмица след като се надигна от постелята Кати реши, че е чакала достатъчно момента, за да сподели новината с бащата на детето, което очакваше. Тя хапна доста на вечеря и Джон я остави да си почива, както бе постъпвал през цялото време на боледуването ѝ. Той се грижеше за нея, не позволяваше никой друг да я къпе и обслужва. Любовта му прозираше във всичките му действия. Беше мил косата ѝ, разтриваше я с гореща мазнина, а вечер ѝ четеше, докато заспи.

Не бе лягал при нея от началото на заболяването ѝ. Усещаше по някакъв начин, че е допринесъл за състоянието ѝ, за което се досещаше въпреки старанието ѝ да се прикрива.

Той отвори междинната врата едва след полунощ.

— Не спиш ли, съкровище мое? — попита я меко като видя, че още не е угасила лампата.

— Не — отговори Кати. — Мога ли да поговоря с теб за малко?

— Разбира се. Какво има?

Кати стана от леглото и притеснена се приближи. Изведнъж се оказа, че тя не знае как да му съобщи, че ще става баща. Страхът от

отказ залепваше устата ѝ. Усети, че заеква и не е в състояние да контролира чувствата си. На два пъти започна, без да може да довърши. Накрая забеляза, че му предава нервността си и събра кураж.

— Джон, бременна съм!

Последва дълго мълчание, след това изражението му се промени. Изглеждаше ѝ абсолютно чужд. Милото лице изчезна и на негово място се появи злобна маска. Кати нямаше представа какво се бе случило. Какво толкова бе казала, та той изведнъж се превърна в звяр.

Той пристъпи към нея. Кати се отдръпна. Лицето му бе застинало в грозна гримаса, а в очите му блестяха зли пламъчета. Кати за първи път го виждаше такъв.

Той я рязко я сграбчи със стоманени пръсти. Тя сподавено проплака. Сърцето ѝ подскочи в гърдите.

— Чие дете носиш? — изрева Джон. — Чие е? — повтори той и я блъсна на леглото с единствено движение на ръката си. — Ще го убия! — изсъска той и се надвеси над нея.

Кати не можеше да отговори. Тя само го гледаше със страх и недоумение.

— Зададох ти въпрос и искам незабавно да ми отговориш! — изкрещя Джон.

Кати се усъмни дали го е чула правилно. Защо ѝ задаваше такъв въпрос? От къде можеше да му дойде на ум, че нейното дете не е и негово?

— Джон — запъна се тя, — знаеш, че е твое.

— Така ли? И откъде? Само защото ти казваш, така ли? Слушай, скъпа, случайно знам, че не е възможно да бъде мое, така че най-добре ми кажи кой е бащата, защото — Бог ми е свидетел — в противен случай ще те убия!

Кати се разплака от гняв. Тя се изправи срещу него. Нямаше да се остави. Какво можеше да стори, ако той не искаше да ѝ повярва? Защо изобщо се съмняваше в нещо толкова очевидно?

— Джон — каза тя умолително, — никога не съм била с друг мъж, освен с теб.

Тя се приближи към него, а той стисна юмруци сякаш се канеше да се нахвърли върху ѝ. Но тя продължи.

— Знаеш, че не съм напускала къщата без теб, че не бих... Как можеш изобщо да ми задаваш такъв въпрос? Мислех, че ме обичаш...

поне малко.

Не можеше да говори повече. Тялото ѝ трепереше, тя не можеше да го контролира. Той не ѝ вярваше, но тя нямаше представа защо. Нима не допускаше, че след нощите, прекарани в любов, може да се появи дете? Да не би пък да смяташе, че не е способен да направи дете?

Кати стоеше вече смело пред него. Нямаше да успее да я принуди да се извинява за състоянието си. Как си позволяваше дори да предположи, че бащата е друг? Гневът ѝ растеше, а с него гласът ѝ стана твърд и рязък.

— Не ти дължа никакви обяснения, Джон Камерън — започна тя горчиво, — но за сметка на това имам какво да те питам. Ако това дете, което нося, не е твое, може би се е появило от само себе си? Така ли? Когато ме направи своя любовница, бях на седемнадесет години — макар да беше неотдавна, изглежда ми цяла вечност. Тогава бях невинна и до мен не се е докосвал никой друг мъж, освен ти. Ако ти не си бащата, това ще е първото дете на тази земя, родено без зачатие.

Тя отстъпи назад. Лицето на Джон отново се промени. Гневът му бе заменен от пълно недоумение. После се разсмя с буен, налудничав смях, който я накара да отстъпи още една крачка. Той започна да се разхожда напред-назад, разтърсван от смях, че тя се уплаши, че е обезумял.

— Джон! — изкрещя Кати. — Престани!

Той спря да се разхожда и я погледна. Очите му бяха овлажнели, сякаш с мъка сдържаше сълзите си. Протегна ръка и я притегли към себе си. За момент я задържа в прегръдките си, без да продума, а после отхлаби прегръдката си само толкова, че да я погледне в очите.

— Бяха ми казали, че никога няма да имам деца. Мислех, че съм повреден. Виждаш ли, наложи се да се подложя на една операция. Тогава съм бил само на шест години... и... е, нормално е да не съм разбирал — той отпусна ръцете си и отиде до огъня.

— Сега няма да ти обяснявам с подробности — каза той спокойно. — Но можеш да бъдеш сигурна, че ако тази бременност е изненадваща за теб, за мен тя е истински шок! Просто не мога да повярвам!

Джон остана неподвижен няколко минути, опитвайки се да осмисли проведения разговор. Тя му е съобщила, че ще става баща, а

той бе отрекъл. Спомни си за болестта ѝ и разбра какво я бе причинило. Беше се разминала на косъм от помятането. Би било много по-лесно, ако това се бе случило, помисли си Джон, защото просто не можеше да я остави да роди детето, в никакъв случай. Най-накрая се обърна и срещна въпросителния ѝ поглед.

— Съжалявам Кати. Прости ми, че се държах отвратително — измърмори той. — Просто не бях наясно, че притежавам подобна мъжка способност. Бяха ми казали, че никога няма да стана баща и до този момент не съм имал причини да се съмнявам в това. Съжалявам за реакцията си. Трябваше да съобразя.

Кати почти не го чуваше. А тя единствено се тревожеше, че той може да не се ожени за нея. И през ум не бе ѝ минавало, че ще се усъмни в бащинството си.

Усети слабост. Преживяното беше твърде болезнено за нея и тя беше длъжна да го изхвърли за известно време от съзнанието си, ако искаше да запази бебето, което вече я беше измъчило достатъчно.

Тя бавно се приближи до стола пред камината и се отпусна върху него. Джон веднага застана до нея и притегли другия стол да седне.

— Кати — захвана той колебливо. Не знаеше как да подходи към темата, която щеше да причини болка и на двама им. — Не бива да раждаш това дете. Сега не мога да ти обясня защо, знам, че ще ме помислиш за луд, но трябва да ми се довериш.

Кати бе убедена, че не е чула правилно.

— Какво каза? — попита тя ужасена.

Скочи на крака. Джон също скочи, хвана я за раменете и я накара отново да седне.

— Стой там и ме слушай! — заповяда той. — Има много сериозна причина да не раждаш това дете, повярвай ми. Трябва да знаеш, че не бих те помолил за това, ако не се налагаше.

Джон се втренчи в очите ѝ. В тях имаше страх, нещо повече — ужас.

— Мислиш ме за луд за това, което казах и сигурно съм. Но, повярвай ми, това дете ще ни донесе само мъка.

Джон ѝ се молеше да го разбере. Говореше за операция, за заминаване за известно време като разрешение на проблема им. Използва цялото си красноречие да я убеди, че това което иска от нея,

е необходимо, но Кати само го гледаше с празен поглед. Как се осмеляваше да ѝ предлага подобни неща? Луд ли беше?

— Не искам да те слушам! — изкрещя тя и отново скочи на крака.

Втурна се край него към вратата. Не можеше да го понася. Но се върна.

— Ти ми говори, но нищо не ми каза. Кажи ми защо не мога да родя това дете? Дай ми една основателна причина да убия едно невинно бебе.

Стоеше пред него непокорна и усещаше прилив на сили, които не подозираше, че притежава.

— Страхуваш се да не ти се присмиват заради незаконното ти дете ли? — наивно попита тя.

Не му даде време да отговори, а продължи да го напада така, че Джон не знаеше какво да каже.

— Не е това...

Кати не го остави да продължи.

— Не искам никаква операция, Джон, и няма да го направя — тя крещеше срещу него. — Не можеш да ме принудиш да се откажа от детето си. Да, моето дете! — продължи тя по-спокойно и уверено. — Искам го и ще го родя. Няма нещо, което да ми кажеш за да промениш намеренията ми. Как можеш да бъдеш толкова студен и безчувствен към детето, което е частица от теб и мен? Какъв човек си, да убиеш едно бебе, без дори да му дадеш възможност да се роди?

И двамата мълчаха известно време, за да подредят хаотичните си мисли. Явно бе, че Джон се бори със себе си. Тя трябваше да му покаже колко е чудовищно предложението, което бе направил. Ако не за нея самата, тя трябваше а му покаже какво щеше да причини на самия себе си.

Когато най-после проговори, гласът ѝ беше успокояващ и убедителен.

— Не би ли могъл да се ожениш за мен, Джон? — попита го плахо. — Ако се оженим, няма да има значение дали ще имам едно дете или дузина. Знам, че не ме обичаш — каза тя и сведе глава, за да не го гледа в очите. — Знам също, че нямаме еднакво социално положение. Но какво значение има това сега? Детето ни ще има име, а ако не искаш да остана с теб, аз мога да си отида. Ние никога няма да

ти пречим. Е! Не е ли това по-добра идея? Не е ли, Джон? — попита тя с молба.

След дълга пауза той проговори с мек и спокоен глас. Сложи ръце на раменете ѝ и се взря в насълзените ѝ очи.

— Не мога да се ожения а теб, Кати — каза той шепнешком. — Аз вече съм женен.

Кати усети как стаята се завъртя. Прилоша ѝ, главата ѝ се замая. Отдръпна се от него и седна на стола. Не беше очаквала той да се зарадва на новината за детето така, както се радваше тя, но това, че той е женен, я потресе. Не бе имало и намек за някаква предишна връзка, нито веднъж, през цялото им съжителство.

Тя дори забрави как стана така, че той ѝ го каза. Почувства се измамена, жестоко излъгана. Сякаш я беше пребил и после изоставил. Съдбата на нероденото ѝ дете беше вече решена. Тя не можеше да се промени. Този проблем, който не бе само неин, сега мина на заден план. Знаеше, че ще намери сили да постъпи правилно. Не можеше да погуби едно невинно бебе. Но защо той бе крил, че е женен? Защо никога не бе споменавал съпругата си? В нея се надигна възмущение, което ѝ даде кураж.

— Не си ми споменавал, че имаш съпруга, Джон — каза Кати хладно. — Къде е тя?

Чакаше отговора му. Виждаше, че се опитва да преодолее някаква задръжка. Щеше ли да ѝ каже? Дали щеше да реши, че тя заслужава да ѝ обясни?

Знаеше, че няма да е трудно мястото ѝ да бъде заето от някоя друга. Просто не ѝ се искаше да го повярва. Задуши я непоносима болка. Джон отиде до огнището и се вгледа в огъня.

— Веднага не мога да отговоря на въпросите ти — почти се даваше от усилието, което правеше. — Достатъчно е да знаеш, че имам съпруга и поради това брак между нас е изключен. Но още по-страшното е, че аз дори не съм Камерън!

Тя не повярва на думите му.

— Какво означава „не съм Камерън“? Кой си ти тогава? Какво ми говориш?

— Аз съм син на луд човек, Кати, на първия братовчед на майка ми, Джонатан. Ако родиш нашето дете, то вероятно ще има мозъчно увреждане. Не мога да позволя това да се случи. Това ще нарани

твърде много хора, които обичам. Просто не мога — повтори той и потрепери.

След миг Джон продължи, но сякаш говореше на себе си.

— Толкова го обичам, а той дори не знае, че не съм му роден син. Не бих могъл да го нараня. Не и сега. Преживял е толкова неща. Майка ми никога не би ми казала, ако не... О, какъв е смисълът — простена той, отметна глава и се отпусна на стола край камината.

После прокара пръсти през косата си, като че ли това можеше да му помогне да намери точните думи.

— Аз целият съм фалшив, Кати — поде той наново. — Върнах се само, защото Ричард ме помоли преди смъртта си. Нали разбираш, баща ми е твърде болен, за да ръководи предприятията, а Ричард трябваше да отиде на война. Шон никога не е бил силна личност, трябва да разбереш това. И ако научи, че майка ми го е предала... че аз не съм негов син... може да реши, че не си струва да живее. Това може да го убие. Как да поема такъв риск?

Кати не знаеше какво да мисли за неговата история. Не разбираше нищо. Как би могло раждането на детето ѝ да унищожи баща му? Какво значение имаше фактът, че Шон не му е роден баща? Тя го гледаше, опитвайки се да вникне в страданието му. Като че ли цялата му увереност и логичност се бяха изпарили и оставили след себе си само черупката на онзи интелигентен мъж, който тя познаваше. Съчувстваше му. Винаги бе смятала, е силният е той, а тя слабата. Сега, при тази внезапна смяна на ролите, можеше да изпитва само съжаление към човешката развалина, която се гърчеше пред очите ѝ. Изпитваше ли наистина някакви чувства към него? Обичаше ли го? Не беше сигурна. Разбираше само, че страда заедно с него и че по някакъв начин тя има вина за сегашното му страдание. Искаше да му помогне, ако е възможно, но как?

Беше си представяла, че разрешението на проблема ѝ е лесно. Сега разбра, че съществуват много повече неща, за които не бе подозирала. Погледна го с надеждата, че ще съумее да облекчи болката му.

— Моля те, Джон — прошепна Кати. — Няма нужда да ми казваш нищо повече. Аз ще се оправя сама. Не се чувствай задължен да ми помогнеш. Моя е грешката, че забременях. Бях твоя любовница по собствено желание, имах много възможности да избягам от тук.

Знаех, че появата на детето е въпрос на време, но ми беше толкова хубаво с теб, че не исках да те напусна. Стъпках гордостта си и пренебрегнах убежденията си, за да живея живота, който ти направи толкова привлекателен за мен. Когато ти ме взе, аз бях само една прислужница, но ти ме промени. Научи ме на радостта да бъдеш желан. Ти ме завладя с всички тези красиви неща, които никога не бих могла да си позволя. Бях изправена пред най-простата дилема на света — тежък труд и бедност, от една страна, и животът на дама, от друга. Ти ми даде много и сега аз съм много привързана към теб.

Джон я придърпа в скута си и зарови лице в косите ѝ.

— Много си мила да поемаш вината върху себе си, но аз знам, че ти нямаш нищо общо с всичко това. Аз съм изцяло виновен за всичко. Не те моля да ми простиш, но искам да знаеш какво ме накара да постъпя така. Поне това ти дължа!

Джон се облегна назад с мрачно изражение.

— Майка ми е била влюбена в своя братовчед Джонатан от детинство. За нещастие семейното състояние било проиграно на комар от себичния ѝ баща. Не е могла да се ожени за Джонатан. Неговото семейство е било бедно, въпреки че не винаги е било така. Принудили Джонатан да се ожени за друга жена, независимо че той също обичал майка ми. Джойс не можела да донесе нито пари, нито имущество като зестра, а и двете неща липсвали на братовчедата. Нито един от тях не е могъл да се възпротиви и Джойс само гледала как любимият ѝ си отива завинаги от нея.

Джонатан имал слаба психика, но тъй като двамата му братя умрели още невръстни деца, той останал единствената надежда на родителите си. Важно било да се ожени за богата жена, за да не умрат от глад или пък да бъдат принудени да се унижат, като потърсят работа.

Кати слушаше внимателно. Когато той се поколеба дали да продължи, тя стана и сипа две големи чаши бренди. Предложи едната на Джон и той я пое с благодарност. Тя седна на пода пред него в очакване да продължи.

— По онова време Джойс била само на шестнадесет години — той отпи от чашата си. — Дълго време тя отказвала всички предложения, но щом Патрик ѝ предложил да стане съпруга на единствения му син, богатството и осигуреността, които фамилията

Камерън носели, се оказали решаващото изкушение. Състоянието на Шон, което изисквало внимание и търпеливи грижи, облекчило до голяма степен душевните ѝ терзания. Тя била твърде млада, но уверена в себе си и притежавала по природа житейски опит. Успяла да помогне на баща ми и го върнала към живота със своята жизненост, вероятно наследена от дедите ѝ.

Джон за миг замълча. После продължи:

— Въпреки че винаги е била любяща и грижовна съпруга, сърцето ѝ не било свободно — тя вече го била дала на Джонатан и щяла да го обича до смъртта му... Шон не страдал от това, че жена му не го обича, понеже той самият не можел да ѝ отдаде цялото си сърце. Част от него било разбито от първата му женитба и последвалата я трагедия. След раждането на Ричард Джойс изпаднала в депресия. Лекарите отдавали състоянието ѝ на раждането, но тя помолила Шон да я пусне да погостува на семейството си. Точно тогава той бил в разгара на крупна сделка. Ричард останал при него, а Патрик завел Джойс у дома ѝ и я оставил там почти четири месеца. През това време тя подновила връзката си с Джонатан. Все още била много влюбена в него и не могла да устои на мъжките му желания. След като бил изгубен за нея като съпруг и при мисълта, че може би няма да има друг път възможност да бъде с него, тя му позволила да я люби. А аз, скъпа моя, съм плод на тази връзка.

Джон се изправи, наля си още бренди и седна отново.

— Баща ми не знае, че аз всъщност не съм негов син — в гласа му се усети напрежение. — Майка ми се прибрала у дома веднага щом се усъмнила, че може да е бременна. Тя признала всичко пред дядо ми и той я посъветвал да остави нещата така. Била в самото начало на бременността си и не било трудно да се представи всичко за напълно естествено след месец-два.

Кати улови презрение в гласа му, което измести предишната болка. Той замълча и тя трябваше да го насърчи.

— Продължавай, Джон — прошепна му едва чуто.

— Когато съм се родил, посъветвали майка ми — не зная точно кой, било докато пак била в дома на родителите си — да ме обяви за стерилен. Заминала за Англия като използвала претекста, че майка ѝ е на смъртно легло, а всъщност искала да види възлюбения си Джонатан, който междувременно бил настанен в психиатрична

клиника. Но той се обесил преди нейното пристигане. Тогава аз съм бил на една година. Джонатан живял цели пет години в някакъв свой, измислен свят и накрая не издържал. Колкото и странно да изглежда, той оставил писмо за Джойс, което тя веднъж ми даде да прочета. Беше зле написано, но без съмнение бе писано от човек, който е напълно с разума си. Самоубил се е едва след като нестабилната му психика взела връх над желанието за живот. Бракът му се оказал пълен провал и той станал толкова нетърпим, че накрая баща му предпочел да го затвори в лудница, за да не петни фамилието име. Дали се е самоубил, за да се спаси от ужаса на това място, или — както майка ми очевидно вярва — поради действително мозъчно разстройство, това никой никога няма да узнае.

Той въздъхна.

— Каква точно е била болестта му, наистина не знам. Но Джойс смята, че е достатъчно сериозна, за да не ми позволява да я предавам на бъдещо поколение. Вярно или не, съзнанието ѝ не може да приеме, че тя ще допусне раждането на внучета с умствени дефекти. Тя прекалено много ме обича и не ще разреши да страдам заради собствената ѝ слабост. Възможно е дори само роднинската връзка между двамата ми родители да допринесе за психическата нестабилност на евентуалното ми поколение. Джойс е скрила изневярата си от Шон и след смъртта на Джонатан не вижда никаква основателна причина да създавам поколение и да правя всички около себе си нещастни. В случай на някакъв психически дефект в детето, Шон би могъл да се досети. Той е разбрал, че съм се родил не съвсем в определеното време и освен това е знаел за любовта на Джойс към Джонатан, знаел е и за неговото заболяване въпреки усилията ѝ да го скрие.

Джон спря за малко, за да прегърне Кати.

— Виждаш, че не можеш да родиш това дете, нали, Кати? То не само ще бъде незаконородено, но най-вероятно психически нездраво. Ще ти донесе само мъка.

Кати изпита истинско състрадание към този мъж, постепенно завладял тялото и душата ѝ. Изглеждаше смазан и състарен. Не можеше да увеличава мъките му.

Искаше да го успокои поне за известно време. Щеше да се наложи да състави някакъв план. Не можеше да остане в тази къща.

Вече бе решила да остави бебето, така че трябваше да намери подходящо място, за да го роди, без да навреди на Джон и родителите му. Нямахше да бъде трудно да обясни заминаването ѝ. В края на краищата, тяхното съжителство не беше благословено.

Да го загуби сигурно щеше да ѝ причини страдания, но не биваше никога да се връща обратно. Самата тя беше живяла като незаконно дете и не можеше да позволи дори едно слабо психически създание да живее по този начин.

Върна се назад към детството си. Стори ѝ се, че би било много по-добре, ако тяхната майка им беше казала, че баща им е умрял. Тогава поне биха могли да си представят, че някога са били желани и обичани, а не че са плод на забранена любов.

Джон реши да се разходи на плажа. Кати отказа да го придружи и си легна, за да обмисли всички въпроси, които трябваше да реши преди да предприеме нещо.

Лежа будна почти през цялата нощ. Прехвърляше вариант след вариант, но се отказваше от всички. Само за едно беше сигурна: Джон нямахше да ѝ позволи да роди детето, ако останеше при него. Щеше да намери някакъв начин да я убеди и да я подчини на желанието си, както бе успял да промени отношението ѝ към безнравствената им връзка. Имаше силна воля и знаеше как да се справя с нея. Ако останеше с него, щеше да постъпи според волята му. Трябваше някак да го заблуди, за да може да му се изплъзне. Нямахше да бъде лесно, но беше длъжна да го направи. Трябваше!

Когато Джон се прибра, тя вече спеше и не го усети. Съзнанието ѝ беше измъчено от мислите, затова сънят не я отмори. Тя се събуди като пребита. Чувстваше се зле. Слънцето вече изгряваше и тя заключи, че е около шест. Изми се на мивката в стаята си, сложи си чиста ленена роба и тихичко влезе в стаята на Джон.

Беше заспал в голямото кресло до леглото. Тя отиде до него, седна върху леглото и се загледа в лицето му. Нервното напрежение сковаваше красивите му черти дори и в съня и Кати реши да го събуди. Трябваше да действа колкото може по-бързо. Имаше да върши толкова много неща!

— Джон — каза тя нежно. — Джон, събуди се. Искам да говоря с теб.

Той моментално отвори очи и сънено я погледна.

— Какво има? — попита той.

— Нищо, просто исках да знаеш, че ще постъпя както пожелаеш — тя полегна върху леглото, за да скрие сълзите си. — Ако не искаш да раждам това дете, аз ще направя каквото е необходимо.

Надяваше се, че думите ѝ звучат убедително. Ако той само за миг се усъмнеше, всичките ѝ планове щяха да пропаднат.

— Моля те, погрижи се да уредиш нещата. Аз ще се подчиня — шепотът ѝ заглъхна и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Джон скочи на крака и застана до леглото. Падна на колене пред нея, обгърна я с ръце и сложи глава в скута ѝ.

— Любима мой — простена той. — Съжалявам, че трябва да позволя това да ти се случи. Знам, че никак не ти беше лесно да свикнеш с този начин на живот. Толкова съжалявам, но не можех да ти предложа нищо по-добро, а така отчаяно те желяех.

Той я притискаше силно към себе си и Кати усети колко е напрегнат.

— Майка ми разказа всичко това малко след женитбата на Ричард... Когато Мелиса забременя, бяхме очаровани, че ще има кой да продължи фамилията и да поеме имението някой ден. Защо тя ми довери истината, защо ми разкри, че Шон не ми е роден баща, и досега не мога да разбера. Дядо ми завеща всичко на Ричард, но той и без това имаше това право като първороден. Не се обидих — винаги е било така. Но когато той ни съобщи за очакваното дете, Джойс почувства вина. Аз винаги съм обичал децата и тя знаеше, че искам да имам свои деца. Но не искаше да храня напразни надежди, че това може да се осъществи, затова ми разказа всичко, аз поне си мисля, че беше за това.

Джон за миг се замисли.

— Може би е сгрешила, но вече е твърде късно да обмислям какво бих направил със себе си, ако не знаех. И тъй, след завършване на колежа аз заминах за Европа, за да си почина, както смятаха всички. Бях тъй дълбоко засегнат от признанието на майка ми, че исках да се махна далеч от всички. За мен беше твърде болезнено да живея сред хората, с които бях прекарал целия си живот, след като така изненадващо бях разбрал, че моето място не е сред тях. Бях решен да си създам собствен живот, да се свържа с друго семейство, да си намеря съпруга и да започна нов живот. Не исках да се връщам повече,

не исках и да виждам отново роднините си, които всъщност не ми бяха такива. Знам, че е било глупаво, но това за мен беше единственият начин да облекча болката и гнева, които ме тормозеха. В Англия срещнах Елизабет Баристър... Беше много млада, красива и ужасно разглежена. Баща ѝ любезно ме покани у тях на вечеря същата вечер. Тогава се запознах с момичето, което по-късно стана моя съпруга. Елизабет се държа мило, изискано и много естествено, без изобщо да се натрапва. Сигурно само една жена би могла да прозре намеренията ѝ. Наблюдавах я строго, не ѝ позволявах никакви волности. Тогава аз не знаех, но тя през цялото време е търсела подходяща партия да се ожени, за да се освободи от постоянния надзор. Беше общителна и страстна натура. Изглежда, че семейството ѝ трудно е овладявало темперамента ѝ в очакване на подходящ кандидат, който да я поеме в ръцете си. И аз като последен глупак веднага се хванах на въдицата.

Джон се размърда, но не пусна Кати и нито веднъж не я погледна. Явно бе, че още преживява този период от живота си и не иска Кати да забележи болката му.

— След като сервираха вечерята, всички гости бяха поканени в салона. Имаше организиран бал. Докато се хранехме, Елизабет се наведе към мен и ми каза, че иска да поговорим насаме. Няколко минути по-късно тя се извини и излезе.

Аз я последвах, като изчаках достатъчно време да не събудя подозренията на останалите. Минах през предверието и се озовах точно зад дневната. Когато се приближих, тя ме повика и без да каже нито дума, ме прегърна и ме целуна изненадващо опитно за възрастта си. През цялото време си мислех, че се държи странно. Беше вълнуваща, а на мен ми бе забавно и приятно, че ме намира привлекателен толкова, че да рискува да я хванат и строго да я накажат за непристойното ѝ поведение.

Бях лесна плячка за мрежите на Елизабет. Никога дотогава не ми се бе случвало подобно нещо. Тя ме беше примамила да ѝ направя предложение за женитба и аз не я разочаровах. Тогава просто не можех да повярвам, че съдбата е толкова благосклонна към мен и съм намерил разрешението на проблема, с който бях пристигнал отвъд океана.

Семейство Баристър знаеше малко за мен, всъщност само това, че принадлежа към небезизвестната „империя Камерън“. Бях приет

незабавно и сватбата бе уредена тъй бързо, че дори нямах време да се убедя, че Елизабет е жената, която търсех.

Аз знаех много малко за жените. Елизабет ме караше да мисля, че съм най-желания мъж на света и че едва ли не през целия си живот ме е чакала да я открия. Не я обичах, но тя ме уверяваше, че любовта ще дойде с времето. Бях се превърнал в самото очакване за промяна в живота ми, а тя бе завладяла изцяло сетивата ми. Изобщо не се усъмних в прибързаната женитба.

Джон въздъхна така, сякаш се упрекуваше за наивността си. Хвърли бегъл поглед към Кати, после сведе очи и продължи:

— След сравнително кратък меден месец ние се установихме и аз се захванах с едно предприятие за дървообработване. Наблизо имаше обширни гори и пълноводна река. Купих земята много евтино. Наех работници, за кратко време научих всичко, свързано с тази дейност. Получи се истински обещаващ концерн и аз се гордеех с постижението си.

Не разбирах защо Елизабет се сърди на отсъствията ми, след като работех толкова упорито за нашето общо бъдеще. Тя започна да предизвиква скандали, не ми говореше дни наред. Потънал в грижите по предприятието, аз я оставих да прави каквото пожелае. Тя започна да прекарва времето си извън компанията на други жени. Къде ходеше и какво правеше, аз не я питах. Задоволяваше ме това, че тя е щастлива и скандалите свършиха. Елизабет не се опитваше да бъде добра съпруга и да се грижи за домакинството, но аз отстъпих и в това отношение. Знаех, че не мога да я даря с дете и затова ѝ предоставих свободата да си намери други занимания.

Всичко започна да се разпада преди още да е изминала година от женитбата ни. Съпругата ми изглежда беше срещнала някой, който харесваше повече от мен. Не ѝ беше трудно да се оправя с моя благ нрав и започна да си урежда срещите под собствения ми покрив.

Всички освен мен знаеха за измамата, а когато и аз най-накрая научих, не можех да направя нищо. Елизабет си бе събрала багажа и ме бе напуснала, оставяйки след себе си само една бележка, с която ми съобщаваше адреса, на който да изпращам издръжката ѝ. Тя не ми позволи да се разведа, като ме заплаши, че само ако опитам, ще направи такъв скандал, че ще се чуе и отвъд океана. За нещастие, аз

сам ѝ бях дал оръжие в ръцете — бях ѝ казал, че съм неспособен да стана баща.

Статутът ѝ на омъжена жена ѝ даваше свободата, за която тя винаги бе мечтала. За нея това беше щит срещу общественото неодобрение. За по-малко от година аз успях да скъсам връзките си и с двете си семейства. За едното сам бях решил, считайки че нямам право, а другото бях избрал прекалено бързо, за да очаквам лоялност. Елизабет изискваше от мен да не се развеждаме и аз не възразих. Можех да я принудя да се върне при мен, но вече не я желяех.

Не бях подготвен за драматичните промени. Когато в крайна сметка предприятието ми се провали, почувствах се почти облекчен. Сега нямах нищо, което да ме свързва с тях. Искях да бъда оставен на мира.

Оказа се, че отново съм ерген, но вече без свободата да с оженя. Изненада ме факта, че и нейните, и моите родители приеха новината за раздялата ни, без дори да проявят любопитство за причините. Семейство Баристър оставиха дъщеря си да отиде където си пожелае. Бяха доволни, че тя вече не е тяхна, а моя грижа. А Шон и Джойс, макар и да пишеха загрижени писма, даже не намекваха, че имат желание да се върна при тях.

Джон вдигна глава и Кати забеляза блясъка в очите му. Това бяха отдавна минали събития, но болката и огорчението не бяха го напуснали и досега. Кати седеше неподвижно, не искаше да го прекъсва. Надяваше се поделените чувства да облекчат поне малко страданието му. Промяната в гласа му показа, че се е поуспокоил.

— Три месеца изпращах пари на Елизабет и на четвъртия ми върнаха чека. От тогава не съм чувал нищо за нея. По това време войната в Америка беше започнала и Ричард ме натовари да снабдявам корабите му с така необходимите хранителни припаси и амуниции за съюзническата армия. Самият той не можеше да ръководи операциите, защото воюваше. Печалбата беше голяма и аз не можех да откажа на моя полубрат. Реших да приема предложението.

През двете години, докато Ричард беше във войската, аз допринесох не малко за успеха на армията и едновременно реализирах огромни печалби. Върнах се у дома, едва когато практически повече беше невъзможно за корабите да прекосяват океана. Скоро след това Ричард загина и аз трябваше да поема отговорността за предприятията

„Камерън“. Нямах кой друг. Не можех да ги изоставя. Преглътнах гордостта си и се завърнах в имението, за да заживея живота, който никога не се бе променял в действителност, освен в собственото ми въображение и то единствено поради криво разбраното ми чувство за достойнство.

Шон беше единственият баща, когото познавах и аз го обичам истински. Обстоятелството, че не съм заченат с неговото семе, изведнъж ми се стори съвсем незначително. Той ме беше отгледал като собствен син и вярваше, че съм такъв. Аз узрях до голяма степен след завръщането си от Англия. Напуснах дома си като разглезено, самодоволно момче, а се върнах зрял и полезен мъж. Или поне се надявам, че е така.

Джон вдигна глава. Кати видя с облекчение избистрените му очи. Беше го слушала напрегнато и не бе пропуснала нито една промяна в интонацията му, която следваше хода на чувствата. Той беше силен човек, но беше преминал през много голямо изпитание.

Джон я беше обладал против волята ѝ, беше я принудил да живее с него по начин, от който тя се отвращаваше в началото. Но с течение на времето се научи да го разбира. Все още не беше сигурна, че това, което изпитва към него, действително е любов, но при сложилите се обстоятелства това вече нямаше значение.

— Хубаво е, че ми разказа за Елизабет — каза тихо Кати и докосна косите му. — Щеше ли да се ожениш за мен, ако беше свободен?

Джон не отговори. Вместо това той я притегли към себе си и започна да я целува неистово, с някаква дива страст, която го доведе до непоносима възбуда. „Обича ли ме? — питаше се Кати, докато го прегръщаше. — Или е само това?“

Мислите ѝ бяха погълнати от желанието. Джон имаше нужда от нея и тя искаше да му достави удоволствие, без да се интересува от причините.

Той я галеше ласкаво, целувките му сякаш трябваше да я възмездят за тежката неправда, която бе извършил спрямо нея. Страстта му се беше смесила с болката и Кати усети как при мисълта, че това е последната им близост, сърцето ѝ изтръпна. Никога повече нямаше да изпита това омагьосващо усещане. Отдаде му се жадно. Искеше едновременно да се отдръпне и завинаги да го задържи в

обятията си. Лежеше на пода до него и тръпнеше от допира му. Телата им се сляха бързо, нямаше време за предварителни ласки. Състоянието и на двамата изискваше незабавно удовлетворение. Той я галеше с обич, от която сърдечната ѝ болка се стопи. Всяка част от него излъчваше мъжественост. Независимо от това, че бе изпитвала върху себе си бързата му избухливост и грубостта му, Кати знаеше, че е много любвеобилен. Зад редките гневни избухвания се спотайваше добро и отзивчиво сърце. В потока на желанието Кати не можа да се въздържи и да не му прошепне:

— Обичам те!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Кати се събуди на другата сутрин, Джон беше заминал. Беше я предупредил, че ще отсъства, а тя се запита колко ли време ще му отнеме уреждането на аборта. Не бе споменал на родителите си, че заминава, не се интересуваше какво могат да си помислят. Беше обещал да не се бави дълго, не повече от два-три дни. Кати реши, че ако изобщо някога избяга, това трябва да стане веднага, преди той да се завърне.

Почувства се по-самотна от всякога. Нямахше никакво семейство, на което да разчита. Идеята за бягството, дори преди да забременее и да се сблъска с толкова тежък проблем, всеки път я бе плашила. В момента обаче нямаше и най-малка представа как би могла да се справи.

„Защо си нямам някого, с когото да мога да поговоря, някой, който да знае какво може да се направи и който да ми помогне — мислеше си Кати. — Трябва да има някакво място, където неомъжените момичета да могат да раждат децата си. Едва ли аз съм единствената, която някога е забременявала, без да има съпруг.“

Беше чула слугите да си шушукат, но тя вече не принадлежеше към техния кръг и в никакъв случай не би поискала съвет от тях за каквото и да било. Никой не биваше да узнае.

Кати падна на колене. Изглежда единственият, към когото можеше да се обърне, не беше на този свят. Благодареше горещо на майка си за вярата, която ѝ бе предала:

— Господи, помогни ми — молеше се тя. — Искам да запазя това дете.

Обикновено молитвите не дават мигновен резултат, но когато се надигна от пода, Кати неочаквано си припомни Джози. Едрата жена работеше в единствения публичен дом в града. Кати я беше срещала един-единствен път на брега и сега се чудеше дали Джози ще си спомни за нея. Трябваше да пробва шанса си. Би могла да ѝ помогне. С

оглед професията, която си бе избрала, тя сигурно разполагаше с информация, точно от каквата Кати се нуждаеше.

Облече се бързо и каза на госпожа Бейтс, че отива в града да си купи нещо Поръча малък екипаж, който да може да управлява сама, и се подкара към града.

Кати спря пред аптеката и измина пеша разстоянието до сградата, където знаеше, че Джози работи. Застана пред малката бяла постройка и погледна нагоре. Обзе я съмнение, дали постъпва правилно, като се кани да посвети един напълно непознат човек в тайната си. Голяма част от решителността ѝ се бе изпарила по пътя.

Но нямаше друг освен Джози. Кати пое дълбоко въздух и почука на вратата. Веднага ѝ отвориха и я поканиха да влезе в просторна дневна вдясно от преддверието. Стаята беше обзаведена твърде помпозно и тя се огледа с любопитство преди Джози да се появи, извикана от каква невзрачна, близо шестдесетгодишна, жена.

В първия миг Джози я изгледа учудено, но после позна Кати и приветливо ѝ протегна ръка за поздрав.

— Здравсти — каза тя високо. — Да не би да си решила да сменяш работата си.

Кати отвърна с принудена усмивка на смеха ѝ.

— Какво те води насам, миличка? — попита Джози, като се приближи.

— Дойдох да те попитам за нещо — каза Кати неуверено. — Необходим ми е твоят съвет.

Джози беше по нощница и Кати се надяваше, че не я е измъкнала от леглото, докато е била с някой клиент.

— Това ли е всичко? Добре, ама аз какво да направя за теб?

Кати се разрида. Джози дойде до нея, хвана я за раменете и лекичко я раздруса.

— Хей, хей, това пък защо е?

Кати се поуспокои малко и направи усилие да и разкаже защо бе дошла, като спести само желанието на Джон да абортира детето. Изглежда че всичко това се стори забавно на Джози, но когато заговори, гласът ѝ звучеше утешително.

— Слушай, мила моя — започна тя, — аз мога да ти помогна. Сега ще престанеш ли да плачеш?

Тя настани Кати на един стол и седна до нея.

— Знам едно място. То се намира в Ню Йорк, някои от нашите момичета са ходили там. Чувала съм, че е много хубаво. Успокой се сега, а аз ще отида да потърся адреса и името.

На път към вратата Джози изведнъж се обърна и отново заговори:

— Знаеш ли, че ще е много по-лесно, ако изобщо не се занимаваш с тези неща. Няма да има нужда да ходиш далече, пък и абортите вече не са толкова опасни, както преди — тя се върна към Кати. — Какво ще кажеш? Искаш ли да питам за името на доктора? Знаем един много добър, от нашия град е.

Кати не я погледна, но очите и отново се напълниха със сълзи.

— Добре де, добре, забрави това. Само ми хрумна — и тя излезе от стаята.

Джози удържа на думата си. След по-малко от пет минути тя се върна с някакво листче в ръка.

— Ето, душичке — каза тя благо. — Ето и името, и адреса. Мисля, че това е религиозно място, ама няма значение каква си. Те приемат всякакви.

Кати внимателно сгъна листчето и го мушна в джоба си.

— Необходим е малък бакшиш — продължи Джози. — Имаш ли някакви пари.

— О, да, да — отговори бързо Кати.

Джози изглеждаше облекчена, че няма да я помолят да заплати пътуването до Ню Йорк.

— Виж какво, малката, много момичета посещават това място — тя прегърна Кати през рамото. — Казвали са ми, е не е никак лошо.

Кати се изправи и Джози я изпрати до вратата. Внезапно момичето се обърна, прегърна я и прошепна гореща благодарност в ухото ѝ. Джози усети буца в гърлото си.

— О, наистина няма за какво — Джози се опита да сдържи сълзите си. — По всяко време — тя отвори вратата и Кати пристъпи навън, — ако имаш нужда от нещо, което бих могла да направя за теб, непременно се обади, нали? От сърце ти желая успех. А сега хич не се тревожи, не си първата, която забременява, нито пък ще си последната.

След като бе изрекла всичко, което смяташе за необходимо, Джози тръгна нагоре по стълбите и извика:

— Ида, ида де!

Кати затръшна вратата след себе си и си тръгна с облекчено сърце. Мислите ѝ шеметно се въртяха. Вече знаеше какво да прави. Трябваше да се измъкне, без да възбужда подозрение. Щяха да изминат месеци преди раждането на бебето. Ако оставеше каквито и да било следи, Джон щеше да я открие и тогава — край на свободата ѝ.

Щом се прибра у дома, Кати намери в преддверието писмо от госпожа Даниълс. В главата ѝ бързо се зароди план. Никой до момента не я бе разпитвал за семейството ѝ, а госпожа Бейтс и Джон бяха единствените, които знаеха, че майка ѝ и сестрите ѝ са починали в същата година, когато бе постъпила на работа в къщата. Понеже не беше споменавала баща си, даже и Джон не знаеше със сигурност дали той е още жив.

Кати побърза да почука на вратата на библиотеката, където знаеше, че ще намери Шон и Джойс да четат кореспонденцията си.

— Моля да ме извините, госпожо — поде нервно тя. — Току-що получих писмо от дома — тя лекичко размаха писмото на госпожа Даниълс. — Трябва веднага да замина за Седърруд. Баща ми е тежко болен и може да умре всеки момент. Писала ми е наша близка приятелка, която ме вика да тръгна веднага.

От очите ѝ капеха едри сълзи. Не можеше да повярва, че ги е предизвикала съзнателно с чувството, че само така може да се измъкне веднага, без да ѝ се налага да отговаря на многобройни въпроси.

— Тя ме моли да тръгна незабавно — повтори Кати. — О, надявам се, че няма да е твърде късно — продължи тя през сълзи, загледана в лицата им. Надяваше се да ги е убедила, но не можеше да бъде сигурна.

Джойс бе разбрала, че Джон е отпътувал същата сутрин и макар да нямаше и идея какво се беше случило между сина ѝ и любовницата му, тя бе недоволна, че той не беше сметнал за необходимо да я уведоми. Наложиха се да научи за отсъствието му от госпожа Бейтс, която го бе видяла да излиза почти без багаж.

— Знаеш ли къде е заминал Джон и кога ще се върне? — попита Джойс.

— Не — излъга Кати. — Той не винаги ми се доверява.

— Естествено — каза майка му пренебрежително. — Не разбирам какво го е накарало да замине така внезапно.

В мълчаливата война между двете жени бе настъпило примирие. Кати гледаше да не ѝ се мярка пред очите, доколкото бе възможно, и въпреки че Джойс продължаваше да се отнася с нея като с прислужница, тя знаеше, че Джон е разговарял с нея. Поне в негово присъствие Джойс се опитваше да се държи добре.

Шон се изправи на крака точно когато Кати сгъна писмото и го скри в джоба си.

— Ще се върнеш ли тук, драга? — попита той учтиво.

Кати не беше говорила с него, но чувстваше, че на него му е ясно, че тя е станала любовница на Джон против волята си. Не, че Джон му бе казал това, той го беше усетил по някакъв начин. Погледите им се срещнаха и Кати бързо отвърна очи, опитвайки се да контролира гласа си.

— Веднага щом премине кризата — излъга тя.

Шон се усмихна, а на нея ѝ се стори, че той знае, че тя си отива завинаги.

— Е, мога ли да тръгвам? — попита тя и се втренчи в добрите му очи.

— Разбира се, скъпа — каза той бързо. — Естествено ще заминеш при баща си. Аз самият бих пожелал синът ми да дойде при мен, ако съм болен — добави той под раздражения поглед на съпругата си, която стоеше с отворена уста. — Тръгвай бързо. Вземи някой да те закара до гарата. Имаш ли достатъчно пари? — сети се да я попита.

— Да, да, благодаря — отговори Кати. — Имам всичко необходимо.

Катрин Маршъл отпътува за Ню Йорк. Не можеше да повярва, че всичко се бе наредило толкова лесно и че беше напуснала къщата в такъв кратък срок. Джози ѝ бе изпратена от бога. Разбираше добре, че никога не би могла да напусне Джон без помощта на тази чудесна жена. Много се безпокоеше да не би нещо да се обърка и тя да не успее да се измъкне достатъчно бързо. Все още леко потрепваше. Беше напуснала къщата, но още бе далеч от всякаква сигурност. Предстоеше ѝ да намери болничното заведение, препоръчано от Джози, а изобщо не бе сигурна, че престоят ѝ там ще се запази в тайна. Ако Джон

решеше да я последва, той със сигурност би проверил всички подобни места.

„Моля те, Господи, не позволявай на Джон да ме открие — молеше се Кати на Този, който винаги ѝ бе помагал. — Поне докато се роди детето ми. Ако не мога да го отгледам сама, с радост бих го дала за осиновяване, но то ще живее. Не мога да го убия.“

Както обикновено молитвата понамали страха ѝ от неизвестното.

Докато сваляше багажа си от горната полица, Кати забеляза в дъното на вагона две млади момичета, които плачеха. Водеше ги по-възрастна жена, цялата облечена в черно и с каменно изражение на лицето. Тя се учуди каква би могла да бъде причината за плача им. Но още докато слизаше на гарата в Ню Йорк, те изхвъркнаха от ума ѝ. Денят беше ясен и хубав, а лекият хлад беше приятен след топлия влажен вагон. Беше средата на юни и навсякъде цъфтяха цветя. Въздухът носеше непознати аромати и Кати го подуши на няколко пъти, за да разбере на какво точно мирише.

На гарата стояха няколко файтона. Кати си избра един и подаде листчето на кочияша. Беше възрастен мъж с дълги, побелели кичури коса, развети от ветреца. Сбръчканото му лице кимна разбиращо, когато тя се настани. Той се вгледа в лицето ѝ, като клатеше глава и си мърмореше нещо под нос.

Самарянският приют се намираше само на миля и половина от гарата. Кати за първи път идваше в Ню Йорк, а и в който и да е друг град по такъв повод и това, което видя, много я учуди. Редиците от сгради изглеждаха безкрайни, навсякъде бе пълно с хора. Кати знаеше, че предприятията „Камерън“ притежават голям търговски център за тяхната продукция в Ню Йорк, а също че Шон и Джойс имат тук къща, за която се говореше, че е дори по-разкошна от имението им в Сийл Харбър. Не знаеше къде точно се намира, но се надяваше да е далеч.

Кати слезе от файтона угрижена и притеснена, плати на кочияша и се сбогува. Плъзна поглед по постройката, която щеше да стане новия ѝ дом и каза молитвата си наум.

Приютът беше на три етажа, изцяло изграден от червени тухли. Единственият знак, който ѝ подсказа, че не е сбъркала, бе малък надпис върху големите остъклени порти, който гласеше: „Самарянски приют“. Тя постоя за малко на пътеката, докато коленете ѝ спрат да треперят. После отвори вратата и влезе.

Всичко във фоайето беше снежнобяло. Завесите на прозорците, дървените столове с прави облегалки, стените и даже бюрото, зад което седеше дребничка, симпатична жена, която ровеше из книжката и явно търсеше нещо. Кати се приближи и тя ѝ се усмихна.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо? — попита жената сърдечно.

— Да, госпожо — отвърна момичето. — Бих искала да разбера дали... дали мога да се регистрирам при вас?

Жената хвърли бърз поглед на Кати, излезе иззад бюрото и протегна ръка за поздрав.

— Разбира се, че можете, мила — каза тя любезно. — Моля, последвайте ме за попълване на необходимите формуляри.

Кати беше взела много малко дрехи със себе си. Тя носеше морскосиня памучна рокля с бели маншети и якичка, а през рамо беше метнала пелерина в подходящ цвят. Това бе единственото облекло, което ѝ се стори подходящо за пътуване, и макар че ѝ стоеше много добре, строгата кройка я правеше да изглежда по-възрастна, отколкото беше.

— Аз съм госпожа Мириам Колинс — каза служителката, докато отиваха към малка стаичка вляво от входа. — Как е вашето име, скъпа?

— Катрин Камерън — каза бързо Кати.

Самата тя не осъзна какво я бе накарало да каже името на Джон. В известен смисъл искаше така да подсигури името на детето за кръщелното свидетелство, но когато размисли добре, сети се, че това правеше толкова лесно откриването ѝ, колкото ако беше казала името Маршъл.

— Седнете, госпожице Камерън — каза жената топло.

— Бременна съм — обясни Кати, — и ме насочиха към вас за помощ. Виждате ли, нямам къде другаде да отида. Нямам нито семейство, нито приятели, които да се погрижат за мен.

Доплака ѝ се и трябваше да преглътне, за да овладее напирещите сълзи. До този момент не беше изричала тези думи на глас. Сега обаче разкри положението си и се почувства несигурна.

Госпожа Колинс обясни:

— Необходимо ни е да знаем някои подробности, преди да можем да ви приемем.

Кати се зае да попълва данните от формуляра, който ѝ дадоха. Беше преценила, че бебето трябва да се роди някъде около Коледа, затова не се поколеба да впише това в съответната графа.

Попълни формуляра и го върна обратно на госпожа Колинс. Тя го пое мълчаливо и помоли Кати да я последва.

— Само още няколко минути, госпожице — каза тя усмихнато. — Веднага след това ще ви запишат, ако се окаже, че трябва да останете при нас.

Всичко се оказа точно така. Заведоха Кати в стаята, в която щеше да живее до края на бременността. Макар и не много голяма, тя беше уютна. Имаше всичко необходимо и за нейна изненада беше изцяло в бяло. Това не беше истинска болница, но Кати си представяше една болница точно толкова чиста и бяла. В малката квадратна стаичка имаше само едно легло, шкаф с чекмеджета, кана и леген за миене, закачалка за дрехи и стол. Беше просторно, а Кати забеляза, че прозорците гледат към просторна, поддържана градина.

Долу се разхождаха няколко млади дами в различно напреднала бременност. В средата на градината имаше малък фонтан, около който бяха насядали момичета.

Висок ред дървета ограждаше парка. Нямаше изход направо към улицата. За да влезе през входа на сградата, човек трябваше да заобиколи отпред, при централните порти.

„Тук ще съм добре“ — помисли си Кати, докато изваждаше вещите от пътната си чанта. Не бяха много — само три скромни рокли, две от които бяха за топло време, а третата бе от дебел вълнен плат. Нямаше да се нуждае от нищо повече. Не предвиждаше срещи с никого, а и нямаше намерение да излиза извън оградата. Беше си взела и няколко парчета плат, за да си ушие рокля, когато наедрее.

Тъкмо свърши с подреждането на багажа и на вратата се почука. Тя леко я откряхна. В коридора стоеше жена в сиво-бяла униформа. Лицето ѝ беше бледо почти колкото облеклото.

— Извинете ме, госпожице Камерън — продума тя с тих, възглух глас. — Налага се да ви прегледа лекар. Той ви очаква, аз ще ви заведа при него.

Кати тръгна след нея и не след дълго се озова пред висок, доста внушителен мъж, около четиридесетгодишен. Той ѝ зададе няколко въпроса за здравословното ѝ състояние, както и за здравето на

родителите ѝ. Интересуваше се главно дали някой в семейството е страдал от туберкулоза или някаква друга неизлечима болест. След щателен преглед лекарят каза на Кати да очаква детето към края на декември. После я отведеха в канцеларията.

— Добър ден, госпожице Камерън. Аз съм Елизабет Хопкинс. Наричат ме Бети, надявам се, че вие също ще се обръщате към мен така. Моля, седнете.

Кати зае мястото пред бюрото и скръсти ръце в скута си. Бети Хопкинс беше малко след четиридесетте, с румено лице и топла усмивка. Беше доста пълничка, но явно този факт не я смущаваше ни най-малко. Носеше рокля, която би ѝ стояла чудесно, ако беше по-слаба.

— Трябва да ви задам няколко лични въпроса, Катрин — започна тя свойски. — Моля, не се смущавайте. Просто такъв е редът.

— Да, госпожо — отговори Кати срамежливо.

— Ще трябва да ми кажете името на бащата за нашата документация — нареди тя делово.

Кати усети, че се изчервява и сведе глава да избегне погледа ѝ.

— Първо, приемам, че не сте женена и фамилното ви име е Камерън. Така ли е?

— Да, госпожо.

— Хайде, скъпа, това е само формалност. Информацията ни е поверителна.

— Трябва ли обезателно да отговоря на въпроса ви, госпожо — попита плахо Кати.

— Е, не мога да ви принуждавам, но това ще ни е от помощ — каза тя, леко нервирана.

— Предпочитам да не отговарям сега — Кати не смееше да я погледне.

— Добре тогава, забелязах, че не сте попълнили имена на близки родственици за контакт в случай на нещастие или смърт. Има ли някакви причини за това?

Кати хвърли поглед към пращящото от здраве лице на Бети Хопкинс и рече искрено:

— Не попълних нищо, защото нямам семейство — всички са мъртви.

Беше помислила да впише името и адреса на госпожа Даниълс, но се бе отказала. Ако действително ѝ се случеше нещо, тя би предпочела единствената ѝ приятелка да не разбере за нейното падение.

— Разбирам — каза Бети и проследи с молива списъка от въпроси. — В състояние ли сте да платите за престоя си тук, скъпа госпожице?

— Ще бъда щастлива да мога — каза Кати малко разтревожено. — Ако не е прекалено скъпо. Нямам много пари.

— Сумата е доброволна, Катрин. Няма установени такси. Това е милосърдна организация, но някои млади дами тук могат да си позволят да ни подпомогнат финансово. Нашата молба е единствено да подкрепите някои от нашите фондове, ако имате тази възможност, за да продължим да съществуваме.

При мисълта, че не ще я отпратят поради липса на достатъчно пари, Кати си отдъхна.

— Колко бихме могли да получим за грижите си към вас, скъпа? — попита Бети Хопкинс мило.

Кати не знаеше какво да отговори. Не беше изхарчила нищо от малката сума спестени пари, освен тези за билета си по влака и за файтона до тук, но се надяваше да разполага с останалото, след като напусне дома, за да издържа себе си и детето, докато си намери работа. Естествено разбираше, че би било егоистично да задържи всичко за себе си и да се надява на грижите на чужди хора. Не можеше да излъже с колко пари разполага.

Тя беше готова да даде всичките си пари, но преди да отговори чувството ѝ за практичност надделя над щедростта и тя предложи сто долара от ревниво спестяваните средства.

— Вие сте изключително щедра — каза госпожата, изправи се и отиде до Кати. — Моля, донесете ми ги тук след вечеря. А между другото, получих медицинското ви свидетелство и се радвам да ви съобщя, че сте абсолютно здрава. Ще родите чудесно бебе.

— Благодаря, госпожо — отговори момичето щастливо и стана да си върви. — Има ли още нещо?

— Само едно — отговори пълната жена. — Имате ли намерение да задържите детето?

— Не зная — каза Кати срамежливо. — Още не съм мислила за това. Трябва ли да взема незабавно решение?

— Разбира се, че не — отговори ѝ Бети. — Но понеже някои момичета решават още преди да постъпят тук и от опит знам, че никога не променят намеренията си. Просто сметнах за необходимо да ви попитам, за да съм подготвена, когато ни напуснете.

— Много искам да го задържа, но все още не знам дали ще мога. Зависи от обстоятелствата — каза Кати.

Сервираха храната в обща трапезария. На Кати бе посочено място на една маса с още пет други момичета. Всички бяха групирани приблизително по датата на раждането, щяха да ползват заедно услугите на дома и тя се надяваше с течение на времето да се сприятелят.

Повечето от тях бяха тук от няколко седмици и вече бърбеха оживено. Говореха открито за връзките си с бащите, като че ли необичайното им положение нямаше особено значение за тях и не бе предизвикано от безнравствена връзка. Като че ли самата мисъл никога не им бе хрумвала.

Кати се запита дали собственото ѝ отношение щеше да се промени след време. В момента все още се чувстваше много виновна и объркана.

Когато се прибра в стаята си, тя премисли всичко, което се бе случило през този ден. Нещата се подреждаха добре и тя бе доволна. В крайна сметка положението не се оказа толкова ужасно. Сама бе решила как да постъпи и затова се помоли Бог да я подкрепя.

Времето течеше бързо. С всеки изминат месец тя все повече се успокояваше и набираше увереност. Очевидно Джон не бе успял да я открие. Скоро щеше да си има дете и да започне нов живот.

Кати заплати придобитата свобода със самотност. Не можеше да прогони от мислите си хубавите часове, споделени с Джон. Мислено проследяваше постепенната промяна в отношението му към нея.

В отговор на нейната любвеобилност и дружелюбие Джон я допусна до познанието, което той самият бе придобил. Разполагала бе с безценно време за четене и жадно бе изчала много от книгите в библиотеката. Припомни си нощта, когато двамата седяха край камината и той отговаряше търпеливо на въпросите ѝ. На него, като че

и му доставяше удоволствие да я учи, както и на нея да бъде обучавана. Тя възприемаше всичко с невероятна бързина, обожаваше всяка минута от съвместните им занимания.

Джон беше направил опит да я учи на френски и двамата се бяха смели като деца на начина, по който произнася и най-елементарните фрази. Когато най-сетне успя да поведе някакъв разговор на този език, гордостта ѝ бе засенчена от тази на учителя ѝ.

През деня Кати беше ангажирана с леки задачи, които възлагаха на всички млади дами. Тя ги вършеше с достойнство и в добро настроение. Двете девойки, които бе забелязала да плачат в дъното на вагона по пътя за Ню Йорк, също бяха тук. Бяха сестри и се говореше, че баща на децата, които очакваха, е един и същи мъж.

Кати им съчувстваше. Те като че ли изобщо не можеха да се приспособят към обстановката, нито пък към напредващата им бременност. И тъй като избягваше неприятните мисли, тя деликатно странеше от тях. Тяхното присъствие на практика потискаше всички.

Кати не се довери на никого, нито пък се шегуваше с останалите момичета. В резултат на това ѝ бяха лепнали прякора „Госпожица Приличната“. Тя нямаше нищо против, но ѝ тежеше, че не я викат за разговорите след вечеря. Доста дълго време след постъпването си, тя не бе успяла да се сприятели с нито едно от момичетата. И през по-голямата част от деня беше сама. Понякога нощем се чудеше какво ли прави Джон. Беше лято и плажът сигурно беше прекрасен. Дали той е все така ентузиазизиран от лодката си, както преди, когато тя го подкрепяше?

Колкото преди не искаше да бъде открита, толкова сега страдеше при мисълта, че е изоставена. Явно Джон не бе положил големи усилия да я търси. След много сълзи и напрегнати разсъждения Кати прие, че той е доволен, защото се е отървал от нея и от товара на бременността ѝ.

Но колкото и да се опитваше да забрави утехата на прегръдките и страстните целувки на Джон, нощем Кати се будеше с въздишки и се опитваше да задържи съня, в който той я галеше. Всеки път след подобни сънища тя се чувстваше самотна и нещастна.

Мислеше си, че го познава достатъчно добре и макар да бе проявил признаци на привързаност към нея, тя трябваше да си признае, че вероятно се е заблудила. Молбата му да премахне детето

беше така неприсъща за нрава му, че Кати още не можеше да разбере как бе изрекъл онези думи за аборта. Може би причините му щяха да бъдат приемливи за някой, който не ценеше толкова живота, но за нея едно мозъчно разстройство не беше достатъчна причина за крайната мярка, която ѝ бе предложил.

Джон беше признал категорично, че обича децата и че никога не се е надявал да има свои собствени. Защо тогава бе пожелал да унищожи бебето, което би могло да се роди нормално. Така ѝ казаха тук и тя горещо го вярваше. В края на краищата реши, че просто си създава извинение за слабостта на характера му, която до момента бе отказвала да приеме. Не разбираше защо се стреми да го идеализира в мислите си.

С напредването на времето се покачваше и теглото ѝ, и за Кати ставаше все по-трудно да изкачва стълбите повече от два пъти дневно. Намираще се толкова наедряла и отблъскваща, че се радваше на отсъствието на Джон. Не желаше той да я вижда в това състояние. От друга страна, притеснението ѝ за това, какво би си помислил той за вида ѝ, я дразнеше.

Коледа беше само след две седмици. Всички бяха възбудени и радостни. Поставиха елхичка в големия салон, която украсиха с приготвени от всички момичета украшения. Моментът наближаваше и Кати започна да усеща как бебето се движи в корема ѝ. „Движи се като акробат — мислеше си тя. — Само да се роди нормално... Толкова ще бъде щастлива!“

Тя знаеше, че скоро трябва да вземе важно решение, но все отлагаше с надеждата, че ще се появи някакво обстоятелство, което ще ѝ позволи да задържи детето.

В навечерието на Коледа я повикаха в малкия офис, където бе приета в първия ден на пристигането си. Бети Хопкинс я поздрави сърдечно и я покани да седне.

— Госпожице Камерън — започна тя, — дойде моментът да ни съобщите дали смятате да задържите детето или не. От това, че не получавате никакви писма, съдя, че вие действително сте самотна, както ни информирахте. Бащата на вашето дете не се появи да предяви претенции, както често се случва тук. Мисля, че е мое задължение да ви обясня какви са възможностите преди да направите своя избор.

Тя стана от бюрото и се доближи до прозореца, който гледаше към опустялата градина.

— Преди всичко, ако решите да задържите детето, ние имаме възможността да ви предложим работа в едно много добро шивашко предприятие — каза тя.

Кати усети погледа ѝ върху себе си и сърцето ѝ заби силно в гърдите.

— Не ми е убягнало от погледа, че вие не само имате добро образование, което не е характерно за тукашните момичета, но и умеете прекрасно да шиете.

— Благодаря — промърмори Кати.

— „Форбис Ексклузив“ е предприятие за дамско облекло, в което се изработват най-изисканите рокли в Ню Йорк. Поради конкуренцията и стремежа да предложи най-доброто на разумни цени, господин Форбис наема наши момичета винаги, когато има свободни места. Ние имаме късмет да предлагаме това на пансионерките си. Условието са напълно приемливи. Той поема майката заедно с детето, осигурява жилище и храна, както и подходящи условия за бебето, докато майката е на работа. Джоел Форбис разполага с няколко сгради в града и много млади работнички, които са истински майсторки в занаята. Според мен вие сте много подходяща, ако решите да направите този избор.

Кати едва можа да държи сълзите си. Бети Хопкинс продължи:

— Проверили сме всички филиали на господин Форбис, а един от нашите служители проучи условията на базата на едномесечни данни. Господин Форбис не е нарушил споразумението в нито един случай.

Бети не можеше повече да се преструва, че не забелязва сълзите ѝ. Тя се наведе и ѝ предложи чиста кърпичка, понеже Кати едва смогваше да изтрие стичащите се от очите и вадички.

— Джоел Форбис е чудесен човек. В замяна на подслона, който осигурява за майката и детето, той иска само всяка девойка да работи в предприятията му осем часа дневно, шест дни от седмицата. Работата се състои в кроене, шев и други дейности, като през останалото време те са при децата си.

Кати бе овладяла сълзите си и гледаше жената пред себе си с благодарност. Бети прибра мократа кърпичка обратно в джоба си и

отново продължи да изброява условията, които смяташе, че трябва да обясни.

— Има и малка заплата.

Тя изглеждаше доволна, че Кати ще изкарва по нещичко извън квартирата и прехраната.

— Това може да се окаже изход за вас от тази трудна ситуация — и тя я погледна сериозно. — След като вече показахте колко сте сръчна, аз съм убедена, че заплата ви дори ще се увеличи.

Всичко това приличаше на сън наяве, на отклик свише. Никога не си бе представяла, че когато се озове сама с детето си без съпруг, който да я подкрепя и закриля, всичко ще бъде тъй лесно, както й изглеждаше в момента.

Изтормозеното й тяло бе завладяно от неочаквано спокойствие. Тя се обърна към Бети Хопкинс с достойнство и увереност.

— Ще бъда много задължена на господин Форбис, ако приеме мен и детето и ще направя всичко възможно да се отплатя за добрината му. Не съм и сънувала нещо толкова хубаво. Бих искала да благодаря на вас и на всички за вниманието, което проявихте към мен.

Бети Хопкинс се изправи и Кати я последва.

— Ще направя необходимото, скъпа госпожице. Когато сте готови да тръгнете от тук, вие и детето ви ще има къде да отидете.

Кати излезе от офиса с олекнало сърце. Беше щастлива.

След два дни тя стана майка. Роди момче. Кръсти го Торн — на името на своя дядо. От майка си знаеше, че той е пристигнал в Америка от Ирландия с един от първите емигрантски кораби.

Кати погледна бебето си и се разплака. Беше толкова красиво. Нямаше никаква коса и така се виждаше чудесно оформената му главичка. Естествено имаше сини очи. Мъничкото му телце й се стори съвършено. Оставаше й само да се помоли да бъде също толкова съвършено и в умствено отношение.

„Моля те, Господи — мълвеше тя, — не позволявай да остане неразвито. Толкова е красив, а и едва ли ще имам някога друго дете.“

Кати знаеше, че не бива да се пазари с Бога — майка й го бе казвала неведнъж, но в този момент се осмели да предложи собствения си живот в замяна на господната намеса в полза на детето.

„Ако приемеш тази моя молба, Господи, никога повече няма да искам до края на живота си“ — помоли се тя.

Кати беше обяснила, доколкото ѝ бе възможно, за умствената нестабилност на бащата на Джон на лекарите, които се грижеха за нея. Всички я изслушаха внимателно и след щателен преглед ѝ казаха това, което най-много искаше да чуе.

— Бебето ви е физически и психически здраво, доколкото можем да преценим — обясни доктор Мелбък. — Сам по себе си фактът, че бащата на Торн е имал психически неуравновесен родител, не е решаващ. Бащата на вашето дете не е проявявал подобни белези. Същото е и за факта, че бабата и дядото са били първи братовчеди. Така или иначе, наследствеността не е единственият фактор при формиране на психиката. Средата и отношението имат също толкова тежест за едно здраво дете.

Кати не бе сигурна, че е разбрала всичко, казано ѝ от лекаря, но схвана достатъчно, за да прогони кошмарната тревога, съпътствала я през всичките тези месеци. Като че ли от раменете ѝ се бе смъкнал огромен товар и тя не можа да сдържи щастливите си сълзи.

— Хайде, хайде, дете мое — пошепна доктор Мелбък и я потупа по рамото. — Всичката любов, която се готвиш да дадеш на това дете, ще го направи щастливо.

Кати смънка някаква благодарност и излезе от стаята. Докато вървеше към детското отделение с Торн на ръце, тя благодари на Бога за щастливата си съдба. Според лекарите той ще бъде нормален. С всичко останало тя щеше да се справи.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

януари, 1866

Когато Торн стана на един месец, майка му го занесе в новия им дом. Бети беше уредила Кати и синът ѝ да бъдат откарани от приюта в главната канцелария на „Форбис Ексклузив“ на тридесет и трета улица. Сградата беше на няколко етажа и побираше магазините, работилниците и квартирите на работничките, които като нея живееха под наем.

Отведоха Кати в обща спалня. Помещенията бяха отделени с прегради. Вътре имаше само едно легло, креватче, стол и шкаф с чекмеджета за дрехи. На същия етаж се намираха и две всекидневни, по една във всеки край на фойето. Стаята, където се грижеха за децата през по-голямата част от деня, докато майките им бяха на работа, беше точно в центъра на сградата. Беше просторна, слънчева и имаше всичко необходимо за едно здраво и жизнено бебе или детенце. Определен бе месечен преглед от лекар за децата и майките. Казаха на Кати, че ще почива всяка неделя. Бяха осигурени бебешки колички и Кати можеше да намира малко свободно време, за да може да поглези сина си.

Тя се настани бързо и започна работа още същия ден. Наблюдаваше как другите работнички шият, кроят и завършват рокли, които щяха да бъдат продадени на едни от най-модерните дами в Ню Йорк.

— Нашите платове и кройки са много скъпи — поясни началникът, — затова трябва много да внимавате. Нищо не бива да се изхабява, защото ще се наложи да го заплатите.

Думите му стреснаха Кати. Как би могла да плати с нищожната си заплата подобни екстравагантни тъкани или кройка, ако се случи да повреди някоя? Нямаше представа, но и нямаше намерение да допуска грешки. Започна работа с ясно съзнание за всичко. Ръката ѝ никога не ѝ бе изневерявала, затова се почувства спокойна, че всичко ще бъде наред.

С течение на времето Кати овладя тънкостите при ушиването на дамски облекла. Тя се научи да крои, да изрязва частите, да ги сглобява и да прави подгъви на роклите — от най-простите до най-сложните. Работата ѝ доставяше удоволствие, а свободните дни ѝ носеха истинска радост. Неделята беше забележителен ден за всички момичета, които работеха във „Форбис Ексклузив“. Можеха да се посветят изцяло на децата си. Това означаваше дълги разходки по булевардите, малки почерпки, пътешествия из богатите квартали, където гледаха къщите и си мечтаеха за подобно бъдеще.

Няколко от момичетата си имаха приятели, като ги взимаха с екипажите си рано сутринта и ги докарваха обратно много късно вечер. Макар че бе получавала покани от доста мъже, Кати си стоеше предимно сама.

Торн бе единственият, за когото имаше време, и единственият, с когото искаше да го прекарва. Той имаше благ нрав и беше весел и тя никога не се уморяваше да го гледа.

След раждането му Кати често си мислеше за Джон. Въпреки че се опитваше да се убеждава сама в противното, дълбоко в сърцето си тя знаеше, че той жестоко ѝ липсва. Живееше пълноценно. Имаше хубава работа и обичаше безгранично Торн, но душата ѝ оставаше пуста. Джон ѝ беше дал искрица завладяваща любов. Не допускаше, че би могла да предпочете положението на майка си пред благопристойния живот, който водеше сега, но и не можеше да отрече, че само Джон бе в състояние за задоволи онази нужда, която беше предизвикал.

По-малко от шест месеца след като започна работа във „Форбис Ексклузив“, Кати бе повикана в личния кабинет на самия господин Джоел Форбис.

— Седнете, госпожице Камерън — каза той и посочи един стол вдясно от себе си.

Кати седна, опитвайки се да прикрие тревогата си.

— Имам добра новина за вас — каза той приятно. — Местя ви от фабриката в отдела си за индивидуални поръчки в магазина. Момичета с вашите способности рядко попадат при нас. Открихме, че работата ви не само отговаря на нашите изисквания, но в някои отношения дори ги превъзхожда. Няма да пропилявате уменията си да сглобявате рокли

— каза той делово. — Ще ви обучим да изработвате индивидуални поръчки.

Комплиментът му изненада Кати. Тя знаеше, че работи добре и се зарадва, че това не е останало незабелязано.

— Започвате от утре. Винаги съм смятал, че независимо от високото качество на платовете и кройките, ако дрехата не стои добре, тя не се използва — той се изправи, очевидно много доволен. — Разбира се — добави и излезе иззад бюрото си, — ще получите и увеличение на заплатата, както и полусамостоятелни помещения за вас и сина ви. Приемате ли? — попита той, сигурен от вида ѝ, че е очарована.

Кати не знаеше какво да отговори. Беше толкова поразена, че успя само да прошепне:

— Благодаря!

Новата квартира на втория етаж беше разкошна. Всяко от момичетата имаше собствена спалня с врата, която можеше да се заключва и дневна, която ползваше общо с още едно момиче и детето ѝ. „Какъв лукс — мислеше си Кати. — Най-после ще мога да бъда поне малко сама.“

Кати работеше направо с клиенти за пръв път. Беше преправяла собствените си дрехи и бе ушила униформи за прислугата в дома на Камерън, но това не можеше да се нарече клиентела. Почувства се нервна и напрегната.

В салона имаше дами, на които се правеха проби от девет часа сутринта до осем вечерта. Работата не беше толкова уморителна, колкото целодневното шиене, но Кати се чувстваше ограбена заради Торн. Тя го виждаше за кратко сутрин, а тогава той почти винаги спеше, както и вечер, когато свършваше работа. Не се оплакваше, понеже изкарваше повече пари и действително нямаше избор, но беше тъжна.

Времето просто летеше и с него работата ѝ в салона ставаше все по-лека. Работното ѝ време бе все така десет часа, но понеже ръководеше всички изходни поръчки, можеше да си позволи две-три половинчасови почивки през деня, когато приключеше със задачите, за да поиграе със сина си. Никой не ѝ правеше забележки за отсъствията ѝ — тя винаги се връщаше, щом в кошницата ѝ се появяха дрехи за поправка или някоя клиентка чакаше за последна проба.

Точно тогава беше средата на коледните празници и като че ли за една седмица всички в Ню Йорк изпитаха нужда от нови дрехи.

„Форбис“ беше претъпкан от сутрин до вечер. Почти през целия ден Кати стоеше на колене, за да подгъва и да поправя колкото се може повече рокли. Работеше усърдно и резултатно и това, че допринася по някакъв начин за празника, ѝ доставяше удоволствие. Друг приятен момент беше премията, която очакваше да получи за усилията си. На следния ден след Коледа Торн щеше да навърши годинка и Кати беше запланувала тържество и за двамата.

В навечерието на Коледа, докато привършваше поправката на една от многото рокли, които трябваше да бъдат готови същата вечер, вратата на салона се отвори и влезе една двойка. Кати не вдигна глава да погледне, но уханието на парфюма ѝ се стори изненадващо познато. Продължи да работи още известно време, чудейки се къде я е срещала. Изведнъж си спомни, и когато вдигна глава, погледът ѝ се закова върху лицата на Джойс и Джон Камерън.

Сграбчи я внезапен пристъп на страх и трябваше да седне. Не беше ги виждала от година и половина, откакто бе избягала от съдбата, която упорито се опитваше да забрави. Джон беше облечен в палто от камилска вълна и тъмнокафяв панталон. Не носеше шапка и Кати забеляза топящи се снежинки в златисто-кестенявите му коси. Изглеждаше смущаващо красив и тя трябваше да задържи дъха си в гърлото. Когато очите им се срещнаха, по тялото ѝ премина особена тръпка. Тя потрепери. Прииска ѝ се да се хвърли в прегръдките му. Напоследък се чувстваше толкова самотна и сега разбра, че всъщност той ѝ бе липсвал много.

Джон задържа погледа си върху нея цяла вечност, както ѝ се стори. Като улови в него дълбока тъга, която моментално изчезна и на мястото ѝ се появи усмивка, топла и вълнуваща като целувка.

Беше променен. Изглеждаше по-възрастен. В момента, когато погледна в очите ѝ, обърнати нагоре към него, като че ли целият свят изчезна и останаха само те двамата и невидимата връзка помежду им. Той отиде до нея и безмълвно я вдигна. Беше я хванал здраво, някак живо и топлината на дланта му заля цялата ѝ ръка.

Кати прие помощта му също мълчаливо. Не можеше да откъсне очи от неговите. Джон проговори пръв и наруши магическото въздействие, което всеки произвеждаше върху другия.

— Добър вечер, госпожо — каза той мило, а в ъгълчетата на устата му се появи усмивка. — Бихте ли ми отделили минутка от времето си?

Кати не можеше да говори. Обзелата я слабост не ѝ позволи да направи нищо друго, освен да кимне утвърдително. Гласът на Джон звучеше съвсем делово, със съзнанието, че ги наблюдават и тя си отдъхна, че той няма да предизвика ненужно подозрение.

Тя се извини на жената, над чиято рокля работеше и се огледа наоколо да види дали началникът ѝ е наблизо. Намери го в отдела за опаковки и го попита дали може да поговори няколко минути със свой стар приятел. Той ѝ кимна утвърдително и изпрати друго момиче при клиентката ѝ.

Като забеляза вълнението и на двамата, Джойс се зае да си избира нова пелерина.

Кати се изкачи нагоре по стълбите към стаята си, следвана от Джон. Нито един от двамата не проговаряше. Тя влезе в дневната, задържа вратата за него и после я затвори след себе си. Сърцето ѝ биеше тъй силно от неочакваната среща, че беше сигурна, че той го чува. Тя се подпря на вратата с гръб към него с надеждата да успокои бушуващите чувства. Не смееше да се обърне. Нямаше нужда, миг покъсно Джон я обърна, притегли я в прегръдката си, притисна я към себе си и впи устни в нейните с бързина и жестокост, които изтласкаха всичко друго освен напрегнатото желание, което се бе натрупвало тъй дълго. Целуваше я безумно и това възбуди в нея желанието, потискано месеци наред. Дори през тежкото му палто Кати усети как той се напруга и разбра, че скоро ще изгуби контрол над себе си.

Устните ѝ потръпваха под болезнения натиск и нетърпеливото му желание. Тя неволно вдигна ръце да го прегърне и плътно се притисна до него. Сетивата ѝ не възприемаха, колената ѝ омекнаха и тя се отдръпна назад. Трябваше да си поеме въздух или щеше да припадне. Ритъмът на сърцето ѝ се сля с неговия, обзе я бясно желание и тя се задъха безпомощно.

Целувките му изгаряха шията и раменете ѝ, а кожата ѝ пламна. Чуваше как той неспирно мълви името ѝ, като че ли не можеше да повярва, че я държи в ръцете си. Гласът му стана дрезгав от вълнение, когато зашепна „Защо? Защо?“ в ухото ѝ. Изведнъж тя си спомни защо се бяха разделили, вдърви се и се отдръпна.

Последва кратко мълчание. Кати се отпусна върху кушетката и зарови лице в меките възглавници. Джон свали палтото си и седна на стола срещу нея. Магията на мига изчезна и на нейно място се върнаха болката, тревогата и дълбоката депресия, обзели го от онзи момент, когато се бе върнал у дома и не я бе намерил там. Страстта му бе пометена с един замах. Лицето му излъчваше обидата на отхвърления. Дишането на Кати се успокои. Тя вдигна глава и отново срещна очите му.

— Изглеждаш чудесно — подхвана Джон. — Щастлива ли си тук?

Тя не откъсваше поглед от пронизващите зелени очи срещу нея.

— Какво искаш? — попита, без да обърне внимание на въпроса му.

Джон извади носна кърпичка от джоба си. Избърса челото си и отговори безстрастно.

— Това, което искам, няма име. Защо избяга от мен? Защо не ме остави да ти помогна? Мислеше си, че не ме интересува какво ще стане с теб ли?

Кати не отговори. Можеше ли да му обясни страха, който я бе отдалечил с отчаяна бързина. Не й се искаше да се връща към този момент от живота си. Тя сведе очи и не продума.

Като не получи отговор, Джон продължи. Гласът му звучеше чуждо, рязко и безстрастно. Говореше така, като че ли това, което казва, няма никакво значение за слушателя му.

— Трябва да знаеш, че нищо от това, което тогава ти казах в бързината, не е така. Не съм искал да ти преча да родиш детето. Просто бях толкова изненадан... След като ми каза, че си решила, аз разбрах цялата жестокост на това, което бях поискал да сториш и дори се намразих, че ми е минала подобна мисъл, да не говорим за това, че ти бях наредил да ми се подчиниш. Господи, какво ли си си мислила за мен! Ако само беше изчакала да се върна!

Кати слушаше, но не му съчувстваше. Джон говореше несвързано и тя не вярваше нито на една думичка от приказките му. На него му беше все едно какво е станало с нея. Ако не беше така, той щеше да я търси, докато я намери.

Той се бе натъкнал на нея съвсем случайно и понеже не я бе сменил междуременно с някоя по-подходяща, беше решил да се

извини. Без съмнение, той беше убеден, че тя се е подчинила на волята му и е абортирала. Вероятно щеше да опита да я убеди да се върне при него, за да замаже вината ни.

Тя го гледаше така, сякаш го вижда за първи път. Как беше оставила да падне в клопката му. Той само я бе докоснал и тя се беше разтопила! Разгневи се, но продължаваше да седи напрегнато и да слуша наглите му лъжи. Искаше да разбере, докъде може да стигне.

Джон стана от стола и отиде до прозореца.

— Изглежда, за Коледа все пак ще имаме сняг — промърмори той.

Явно целеше да се успокои. После отново се обърна и закова погледа си върху нея.

— Не знам откъде да започна. Когато се прибрах и видях, че си заминала, исках да убия родителите си, че са те пуснали. Бях твърдо решен да те намеря. Бях отсъствал само толкова, колкото ми бе необходимо, за да се осведомя, дали действително имам увреждания по наследство и как те ще повлияят на детето в случай, че ти би го задържала...

— След като се консултирах с няколко лекари, аз се убедих, че нямам причини да се безпокоя. Казаха ми, че шансовете бебето да е здраво и съвсем нормално са съвсем реални. Тогава това вече беше без значение. Бях разбрал, че независимо от това дали ще бъде нормално или не, аз нямах право да го лишавам от живот. Щеше да бъде мое и аз бих го обичал такава, каквото е...

— Обмислях и това, какво ще се случи с Шон и Джойс в случай, че детето се роди с умствени недостатъци, но разбрах, че е много глупаво от моя страна да мисля, че това би потресло Шон. Как би могъл да направи някаква връзка между умственото развитие на детето ми с факта, че не е мой истински баща? Започнах да се питам каква е причината за тези абсурдни разсъждения. И разбрах, Джойс беше посяла у мен чувството за вина и то просто се бе разраснало неимоверно. Бях реагирал спонтанно, искайки от теб да махнеш бебето, което щеше да ни сближи още повече, нищо повече. Да кажа сега, че съжалявам, искрено съжалявам за глупостта и недалновидността си, би било просто абсурдно.

Кати не каза нищо. Джон се приближи до кушетката и я дръпна да се изправи. Очите му я питаха, а тя не можеше да скрие обзелите я

чувства.

— Нямахте нужда от тази операция, Кати — каза тихо той. — Да беше изчакала малко!

Той я притегли към себе си и зарови лице в косите ѝ.

— Толкова ми се искаше да успокоя тревогите и страховете ти, особено след като знаех, че ти желаяш това бебе. И през ум не ми мина, че си толкова ужасена и ще избягаш при първата възможност.

Кати не помръдна. Стоеше като истукана, без да се вълнува от допира на тялото му. Той отпусна ръце и пак отиде до прозореца. Остана там, загледан в снега.

— Бях жесток и себичен — промълви Джон така тихо, сякаш говореше на себе си. — Когато най-сетне можеше да имам свое дете, аз разбрах, че след тези дълги години на терзания, ти си тази, която би могла да превърнеш в действителност най-голямата и мечта. И какво направих аз? Мили Боже! Аз съм луд!

Кати усети, че гневът ѝ се стопява. Дали пък не беше сгрешила? Може би той ѝ казваше самата истина? Думите му звучаха така искрено. Възможно ли бе да се преструва? Искане да му вярва. Искане да отиде до него и да го успокои. Едва се сдържа да не изкрещи, че не е убила детенцето и че то е живо, и толкова хубаво! Но все още не беше сигурна.

Джон забеляза смущението ѝ. Приблужи я, взе ръцете ѝ в своите. Допирът му беше топъл и проникна до сърцето ѝ. Той притисна устните си до дланите ѝ и тогава тя усети пронизващи тръпки по гърба си. Очите им се срещнаха.

— Кати — започна нежно Джон, — ще се върнеш ли с мен у дома? Не можем да се оженим, но мога да се грижа за теб. Ще се постарая да забравиш ненавистта към мен, която предизвиках с невежеството си. Не може да си истински щастлива тук като работиш по цял ден.

Едва ли щеше да я заболи повече, ако я беше ударил. Не се бе излъгала! Беше си измислил всичко това с единствената цел да я има отново за любовница. Какъв актьор! Колко убедително звучеше! Почти бе успял да я убеди.

В този момент тя изпитваше само омраза към това болно и подло същество, което използваше всички познати му трикове, за да ѝ попречи да живее почтено и да я върне обратно към срама и

безнравствеността. „Как смее да си въобразява, че тя ще се върне само защото ме е помолил?“ — ядоса се Кати.

Тя издърпа ръцете си от неговите, втурна се към вратата и рязко я отвори. Джон така ѝ не разбра причината за гнева ѝ. Не беше казал нищо, което да я ядоса. Беше ѝ обяснил колкото се може по-ясно глупавата си постъпка и бе предложил малкото, на което бе способен — да се грижи за нея и да я защитава. Тя се бе зарадвала на срещата им и беше отвърнала на топлия му поздрав.

— Къде сгреших? — попита Джон и тръгна към нея.

Кати се изпъна, повдигна лице и го погледна право в очите. Събра всичкия си кураж за този последен, както се надяваше, сблъсък с най-големия лъжец сред мъжете.

— Съжалявам, сър — каза тя с тон, който изненада и нея самата със студенината си. — Живея нов живот и не желая да се връщам — нито при вас, нито във вашия дом. Тук се грижат добре за мен, печеля достатъчно. Благодаря ви за любезното и щедро предложение, но се страхувам, че трябва да откажа. Виждате ли аз никога повече няма да живея с мъж, който не е мой съпруг. Въпреки че пренебрегнах приличието, когато споделях леглото ви, аз имам много старомодни разбирания.

Джон я улови за раменете и я разтърси, като че ли искаше да я накара да дойде на себе си.

— Моля те, Кати — каза той дрезгаво. — Забрави миналото и ми позволи да се грижа за теб.

Той я прегърна и прилепи устни към нейните. Не искаше да си тръгва без нея. Нуждаеше се от нея, тя трябваше да бъде с него. Нямахше да ѝ позволи да му откаже. След бягството ѝ той не беше на себе си и не успя да я открие. Тя не можеше да бъде безразлична към него. Не можеше!

Джон поднови атаката си. Прегърна я толкова силно, че тя едва можеше да диша. Целувките му бяха власти, обсебващи и жадни и Кати трябваше да мобилизира всичките си сили, за да не се поддаде.

Отново я обзе слабост. Той беше прекалено силен за нея, прекалено привлекателен. Искаше само едно, да я прегръща, да се стопява в обятията му. Беше работила толкова много и пред себе си виждаше само работата. Почти не ѝ оставаше свободно време, не познаваше никаква мъжка компания. Имаше само Торн. Той беше

чудесно, сърдечно дете и тя нежно го обичаше, но нима трябваше да има само него в целия си живот? Щеше ли това да ѝ стига? Можеше ли да заличи прекрасните моменти, които можеше да прекара с Джон? Нямахте ли да бъде по-добре просто да се остави на течението и да тръгне с него? И щеше да притежава нещо, вярно, не точно това, което желаше, но във всеки случай много повече, отколкото имаше в момента. Майка ѝ бе живяла като любовница през целия си живот и бе намерила своето щастие. Поне Кати така мислеше.

При мисълта за майка си, тя се отдръпна, с яд отблъсна Джон и предизвикателно застана пред него.

— Не знаех, че не дочуваш — с лека подигравка каза тя. — Казах ти, че тук живея удобно и приятно. Не желая да ти бъда любовница. Нито сега, нито когато и да било. Вече получих облагите на една любовница и няма да го допусна отново.

Кати усети, че куражът я напуска и добави бързо:

— Ако нямате какво повече да ми казвате, сър, аз трябва да се сбогувам. Имам да върша още много работа, тъй като сега е най-натовареният сезон.

Тя се обърна и излезе от стаята.

Долу, в салона, госпожа Камерън бе направила своя избор. Когато Кати влезе, тя я погледна въпросително. Момичето не отговори на погледа ѝ и се приближи към новодошла клиентка.

Коледа беше самотен ден. Торн се зарадва на малките подаръчета, вечерята беше богата и вкусна, но Кати не бе щастлива. Смя се и игра със сина си целия предобед, но не участваше с цялото си сърце и душа. Постоянно си спомняше лицето на Джон в момента, когато се оправдаваше. Беше ѝ предложил покровителството си, но не бе споменал нищо за любов. Тя изобщо не се съмняваше, че я желае. Сетивата ѝ бяха отговорили страстно на желанието му. Но тя не искаше отново да заживее в безчестие. Вече имаше дете, за което беше длъжна да мисли, дете, което обичаше повече от самия живот, и твърдо бе решена да го отгледа почтено. Торн заслужаваше да израсне, необременен от срама, че майка му е тръгнала по лесния път на временното щастие. Помнеше добре всички уроци, които самата тя бе получила като дете. Торн нямаше да изпита болката, през която тя

беше минала в момичешките си години. Ако не можеше да бъде съпруга на Джон, тя изобщо нямаше да бъде негова!

Беше толкова унила, че реши да изведе Торн на разходка по Пето авеню. Всичко бе красиво украсено за празника. Знаеше, че за Коледа навсякъде ще има много хора и затова се облече особено грижливо — новата пелерина от кафява овча вълна и подходяща рокля. Сложи си малка кадифена шапчица с пискюл, който висеше назад, а ярка оранжева кадифена панделка обточваше периферията и падаше върху гърба ѝ.

Роклята и пелерината бяха подарък от самия Джоел Форбис. Кати много се учуди, че той е решил да направи такъв скъп подарък точно на нея. Шапчицата ѝ беше подарък от съквартирантката ѝ, на която Кати пък бе подарила шишенце парфюм.

Торн тъкмо се учеше да ходи. Сега, когато бе открил, че крачетата му могат да го заведат там, където сам желаше да отиде, той отказваше да сядва в количката. Защо пък майка му трябваше винаги да определя къде да ходят?!

Времето бе чудесно за разходка. Падналият предишната нощ сняг се беше стопил и улиците бяха сухи. Не духаше студен вятър и слънцето грееше ярко от безоблачното небе.

Кати облече Торн в новите му дрешки, подарък за Коледа, и те потеглиха бавно ръка за ръка. Често спираха, за да разглеждат витрините. Свежият въздух беше чудесен и Кати се разведри. Торн се радваше на разходката заедно с майка си. Всички хора по булеварда бяха облечени празнично и Кати забеляза, че много тоалети са изделени на „Форбис Ексклузив“.

Когато приближиха ъгъла, Кати взе Торн на ръце. Вече бе тръгнала да пресече улицата, когато един покрит с черно покривало екипаж спря точно на пътя ѝ. Тя се отдръпна уплашена назад. Вратичката се отвори и отвътре изскочи Джон.

За секунда погледът му ги огледа. От изумлението, изписано върху лицето му, тя разбра, че той никога не бе допуснал мисълта, че тя може да е родила детето му. Той я хвана за ръката, за да не побегне. По лицето на Кати не остана капчица кръв.

— Мили Боже! — той не беше на себе си. — Това... Възможно ли е... Това нашето дете ли е, Кати?

Говореше тихо, думите му едва се долавяха, а погледът му не се отделяше от красивото лице на Торн.

Кати не отговори. Тя сякаш беше парализирана. Само притискаше Торн към себе си.

Джон впери поглед в нея и потърси потвърждение в очите ѝ. Изведнъж Кати почувства някаква опасност. Тя отстъпи и отговори сдържано:

— Не, сър, това не е нашето дете. Това е моето дете. Аз го родих и то принадлежи единствено и изцяло на мен.

Тя отблъсна ръката му и забърза напред с надеждата, че ще успее да се прибере, преди краката ѝ да откажеха да я държат. Внезапно почувства, че е останала без сили. Не бе помислила, че може да види отново Джон. Ако знаеше, че той е все още в града, тя за нищо на света не би се осмелила да излезе на разходка със сина си.

Мислите ѝ блуждаеха. „Той може да ни отвлече и двамата, и аз не бих могла да направя нищо, за да го спра — тя беше почти обезумяла. — Трябва незабавно да се прибере и да заключи вратата!“

Тя събра сили и почти затича обратно към дома си. Но Джон бързо я настигна и застана пред нея.

— Моля те, Кати, моля те! — започна той. — Почакай за минута! Защо искаш да избягаш? Страхуваш се, че мога да нараня теб или детето? Защо се боиш толкова от мен?

Кати мълчеше и той я погледна с гореща молба в очите.

— Нека само за миг да погледна сина си, моля те! После, ако пожелаеш, може да си отидеш. Няма да те спра. Моля те, Кати!

Кати въздъхна. Не можа да устои на мъката в гласа му. Искаше ѝ се да избяга, но не можеше да му откаже да погледне собствения си син.

В живота си досега Джон не се бе молил на никого и за нищо. Той винаги вземаше това, което бе пожелал. Какво бе предизвикало тази внезапна промяна?

Торн се размърда в ръцете на майка си. Искаше да го пусне на земята, за да ходи сам. Кати лекичко го притисна до себе си и нежно започна да го убеждава да бъде търпелив. Джон протегна ръце към него и Кати му позволи да го вземе. Изведнъж реши, че най-важното нещо в момента е да види как бащата ще приеме детето си.

Няколко минути Джон мълчаливо гледаше Торн. Когато най-после се обърна към Кати, очите му преливаха от нежност и обич. Той сияеше. Тя усети буца в гърлото си.

— Наистина ли е наш? — прошепна Джон. — Възможно ли е това свършено дете да е създадено от мен?

Кати отново се изплаши. Тя взе Торн от ръцете му, без да продума. Мина ѝ през ума, че той може да ѝ го отнеме. Дали можеше да получи права над него по съдебен ред? Той имаше пари! Как щеше да се бори с него? На всичкото отгоре детето носеше неговото име. Ако той си наумеше да вземе Торн със себе си в Сийл Харбър, тя нямаше да бъде в състояние да се противопостави.

Сърцето ѝ заби лудо. Усети, че се изпотява въпреки студеното време. Джон можеше така да я принуди да го последва и тя щеше да бъде негова собственост до края на живота си.

Внезапната мисъл да се върне в Мейн с него, за да гледа как сина ѝ расте и в някой злощастен ден да научи истината, я смрази. Не, той нямаше да успее да ѝ отнеме детето и да я натовари с безкраен тормоз! Това дете беше нейно и щеше да остане само нейно!

Кати не тръгваше. Само намести Торн по-удобно. Когато накрая проговори, гласът ѝ беше тих и решителен.

— Да, Джон, той наистина е създаден от теб. Само заченат от теб. И не се заблуждавай! Независимо от това, че носи твоето име, той е абсолютно и категорично мой! Ти нямаш никакво право над него и той няма да научи никога, че ти си негов баща. Разбираш ли ме добре? — попита тя, но не изчака отговор.

Джон се усмихна, без да каже дума. После възкликна.

— Господи, колко си се променила след раздялата ни? Преди беше мила и срамежлива. Аз ли те направих такава? Какво се е случило с момичето, което познавах?

Кати го гледаше предизвикателно. Отговори му с цялата злоба, на която бе способна.

— Това момиче е мъртво. Ти го уби, точно както си беше наумил. А сега, отдръпни се от пътя ми, трябва да се приберем. Торн може да настине.

Джон ѝ препречи пътя с ръка.

— Торн? Така ли си нарекла нашия син?

— Моят син! — поправи го Кати. — Да, казва се Торн. Кръстих го на моя дядо. Той е мой и ще остане мой. Надявам се, че няма да оспорваш това, Джон — добави тя като го гледаше право в очите. — Защото, ако се опиташ, ще трябва да ме убиеш, за да не те убия аз!

Беше го победила. Разбра по погледа му. Щеше да я пусне да си отиде, без да ѝ създава затруднения. Той беше срещнал достоен противник. Най-после беше осъзнал, че Кати не е вече наивното малко девойче. Вече не можеше да прави с нея каквото си искаше, както преди. Трябваше да потърси друг начин, за да се наложи.

— Няма да ти противореча, Кати — каза Джон тихо. — Нямам причини да го правя. Желая те, но не бих те насилил да се върнеш при мен, ако това ще те направи нещастна. Вече ти причиних повече болка и страдание, отколкото съм предполагал. Съжалявам, че не бях до теб, когато си имала нужда от подкрепата ми. Но не защото не съм се опитвал да те намеря. Търсих навсякъде, но Катрин Маршъл сякаш беше изчезнала от този свят.

Той сведе поглед и взе ръката ѝ в своята. Приблужи я към устните си. После я целуна нежно и я пусна.

— Довиждане — прошепна Джон.

— Довиждане — гласът на Кати звучеше по-меко.

— Той е прекрасен! — каза Джон и се прокашля. — Всеки мъж би се гордял с него. А ти, скъпа моя, си жената, която всеки мъж търси, но единици я намират. Съжалявам единствено, че не те срещнах тогава, когато бих могъл да ти предложа живота, който заслужаваш. Не те обвинявам, че отказваш трохите, останали на трапезата ми. Ти си прекалено добра за мен.

Кати се трогна от болката и съжалението, които проличаха от думите на Джон. Отдъхна с облекчение, когато разбра, че няма да се наложи да воюва за Торн, но отново се оказа разкъсвана от чувства, които бяха толкова противоречиви, че тя се запита дали наистина е постъпила правилно.

Обърна се и бързо се отдалечи. Малко след това пусна Торн на земята и двамата, хванати за ръце, тръгнаха към къщи.

Вече у дома, Кати се предаде на обзелата я слабост. Тя отведе детето при възпитателката и го остави на грижите ѝ. Върна се и прекара останалата част от деня в леглото.

На сутринта беше трескава, болеше я цялото тяло, а главата ѝ щеше да се пръсне от болка. Извикаха лекар, който ѝ предписа лечение и пълна почивка. Страдаше, че няма да може да отпразнува първия рожден ден на Торн, но беше толкова болна, че не можеше да се надигне от леглото.

Изпи всички предписани лекарства, въпреки че острите болки бяха попреминали. Но продължи да бъде отпаднала. Нямаше нужда да ѝ казват какво ѝ е. Тя и сама разбираше, че не тялото, а душата ѝ боледува. Пред нея се бе разкрила поредната възможност да бъде щастлива с Джон, но тя нямаше смелостта да я приеме. Сега вече бе сигурна, че няма да го види никога повече. Разбра го от начина, по който се бе сбогувал. Тя го бе принудила да се оттегли и той ѝ бе позволил да го победи.

Беше го наранила съвсем съзнателно. Джон беше разбил всичките ѝ илюзии и си бе понесъл последствията. Ако това което ѝ бе казал, се оказало вярно, значи тя сама щеше да бъде виновна за трудния си, самотен живот. Никога вече нямаше да узнае дали той наистина бе променил отношението си към детето, или нежните му думи бяха само едно средство да я върне обратно. Нямаше съмнение само в едно — той вече знаеше, че тя никога няма да бъде негова любовница.

Думите му, че е прекалено добра за него, я просълзиха. Цялата ѝ нерешителност и всички нейни опасения бяха резултат на едноединствено нещо. След като размисли, Кати разбра, че и Торн, и това, че е незаконно роден, в крайна сметка са само оправдание. Изведнъж я заля прозрението и тя се учуди как досега никога не си бе дала сметка за истинската причина.

„Господи — помисли Кати нервно, — ами че аз го обичам! Нима съм била такава глупачка, че да не разгранича дребнавите си тревоги от любовта си към него? Как можах да си позволя да се влюбя?“

През нощта Кати изплака всичките си сълзи, но това не облекчи болката ѝ. Тя бе разбрала, че никога няма да бъде щастлива без Джон. През цялото време всъщност се беше борила срещу собствените си чувства. Ако си признаеше любовта, тя щеше да я погуби.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон отплава за Англия. Срещата с Кати в Ню Йорк и начина, по който се държа, му дадоха категорично да разбере, че тя никога повече нямаше да приеме да бъде негова любовница. Той никога не се бе замислял за развод с Елизабет, защото до този момент, не се нуждаеше от свободата си.

Нямаше представа къде се намира тя, след като го бе напуснала, а писмата до родителите ѝ не дадоха никакъв резултат. Явно, те не знаеха повече от него. Предстоеше му дълго, изтощително търсене, но Джон имаше сериозна причина да открие жена си и да не ѝ остави капчица съмнение, че бракът им трябва да бъде разтрогнат.

„Само, ако знаех за детето — упрекуваше се той, — щях вече да съм уредил всичко, и щях да бъда свободен да ѝ предложа да се омъжи за мен! Колко много време загубих!“

И тъй като беше безполезно да се упреква, когато трябваше да действа, той се качи на първия кораб, заминаващ за Англия, с надеждата, че в скоро време всички проблеми ще бъдат решени. Откритието, че Кати е жива и здрава, до голяма степен го бе успокоило. Беше му липсвала ужасно, макар че се бе опитал да я забрави. Не беше успял. Когато в началото я бе направил своя любовница, той беше убеден, че това е една временна връзка, но с течение на времето чувствата му се задълбочиха и той разбра, че тя му е необходима повече, отколкото имаше смелостта да си признае.

Наистина ли я обичаше? Не беше сигурен. Само знаеше, че без нея не е щастлив. Имаше нужда от нея и колкото по-бързо я направеше своя съпруга, толкова по-добре.

Торн, естествено, беше една от причините. Внезапната поява на детето го изпълни с безгранична гордост, и той бързаше да събере семейството си.

Когато търсеше Кати, Джон не беше напълно уверен в себе си. Знаеше, че тя няма роднини и след като отпътува до Седървуд и издири госпожа Даниълс, той се отчая, че не намери Кати при нея.

Джон беше откровен с Карол Даниълс и се убеди, че тя е добра и отзивчива жена. За нещастие, единственият резултат от пътуването му бе, че я остави силно разтревожена, без да може да му каже нещо определено. Тя се надяваше, че Кати, която бе обикнала като своя дъщеря, ще ѝ се обади, но след като изтече цяла година, тя реши, че единствената възможна причина за мълчанието на Кати ми могла да бъде нейната смърт, без да има близък човек до себе си.

Джон и Елизабет се бяха разделили преди почти пет години. Макар и да бе мислил за нея доста дълго време, той си даде сметка, че с появата на Кати тя бе изчезнала напълно от съзнанието му.

Озадачаваше го фактът, че Елизабет нито веднъж не бе потърсила от него финансова подкрепа. Наистина, тя знаеше, че той не е длъжен да я издържа, след като тя беше нарушила брачната си клетва. Но тя знаеше също колко е богат и че нищо няма да ѝ пречи да се радва на свободата си, като едновременно се възползва от финансовата помощ на Камерън.

Всъщност грешеше. Без съмнение, единствената цел на Елизабет беше да не бъде обвързана, да извоюва свободата си и да прави каквото пожелае. Дори при първата им среща тя разкри своето лекомислие и непостоянство. А Джон и досега се упрекуваше, че е бил истински глупак.

Корабът пътуваше вече цяла седмица. Първите дни времето не беше хубаво и почти всички на борда страдаха от морска болест. Естествено, това не се отнасяше за Джон. Семейството му си вадеше хляба от морето и той беше свикнал с него.

Когато напускал родината си, Патрик Камерън владее само един занаят — риболова. Той бил твърдо решен да създаде собствен риболовен флот в Америка, където пред всеки, който има кураж и воля, се разкривала възможността за успех.

Само за няколко години Патрик осъществил мечтата си — станал капитан на собствен риболовен флот и освен това вече управлявал почти всички предприятия по източното крайбрежие. За производство и търговия с осолена риба и консерви. Той притежавал складове за лед, солници и група лично подбрани от него търговски пътници, които кръстосвали страната и продавали стоките му.

Работел непрекъснато и се радвал на разрастването на империята си. Построил имението в Сийл Харбър, Мейн. Оженил се и решил да остави цялото си богатство на потомството. Господ го дарил обаче само с един син — Шон, който до смъртта на Нел, напълно оправдал надеждите на баща си.

Обръщайки се към миналото, Джон разбра, че гордостта е надделяла над разума при избора на Шон на първата му съпруга. Той знаеше за Нел и за нейните планове да разори Шон.

Беше направил същата грешка, оженвайки се за Елизабет. Тази брак се оказа пълен провал отчасти и по негова вина. Ако не беше толкова припрян да остави фамилията Камерън зад гърба си, щеше да съумее да прецени, че той и Елизабет просто не бяха създадени един за друг.

Но бе твърде късно да мисли сега за това. Беше се заел да поправи грешката и се надяваше това да не бъде много трудно. Стоеше до перилата и се взираше в безкрайния океан. Със съжаление виждаше колко незрял е бил, когато се е женил за Елизабет.

Не си спомняше някога да е бил ангажиран с друго, освен с мисълта за приятното прекарване на времето и харченето на пари, които майка му винаги осигуряваше, защото той беше неин любимец. Дори и да не одобряваше начина му на живот, Шон, от своя страна, не му казваше нищо. Сега Джон се питаше, доколко Шон бе наясно с бащинството си.

Колкото повече потъваше в спомените, толкова по-ясно виждаше, че дядо му винаги бе предпочитал Ричард. Беше го правил явно със съзнанието, че той е негов единствен кръвен наследник и затова му бе завещал всичко. Патрик бе полагал усилия да приеме Джон, но без особен резултат.

Джон и Ричард учиха в един и същ университет. И двамата бяха отлични студенти и много се обичаха.

После изведнъж, след дългогодишно съревнование с Ричард за обичта и вниманието на бащата и дядото, Джон бе разбрал, че причината за тяхната отчужденост не е характерът му. Демонстративната майчина привързаност на Джойс винаги го бе дразнила. Той се стремеше да завоюва признанието на баща си и дядо си, но и двамата го пренебрегваха. Сега вече осъзнаваше, че докато Патрик беше още жив, всъщност Шон не бе изпитвал особени чувства

към нито един от тях. Той се беше отдал на семейния бизнес и беше оставил баща си да се оправя със семейството.

Джон остави Шон и Джойс в Ню Йорк, като им разказа само толкова, колкото счете за необходимо, за да задоволи любопитството им. Не спомена нищо за Кати и детето, но им каза, че иска да се разведе с Елизабет и че не може да чака повече.

Беше взел толкова ненадейно това решение, че не успя да уведоми семейство Баристър за пристигането си. Вероятно писмото му щеше да пътува със същия кораб.

Когато навлязоха в пристанището, валеше сняг и духаше леден вятър. Джон вдигна яката на палтото си и нае екипаж да го закара до дома на Баристър.

За нещастие, когато пристигна, се оказа, че цялото семейство е заминало за Италия и няма да се върне до два-три месеца.

— Надявам се, че няма да ми се наложи да преследвам един призрак и то сега, когато толкова бързам — мърмореше Джон по пътя към хотела. — Просто няма да имам това търпение.

Но въпреки всичко, търсенето на Елизабет му отне повече време, отколкото първоначално предполагаше. Той нае частен детектив и се обърна към една агенция за изчезнали лица. Но дори и тогава се наложи да минат три месеца, преди да открият местожителството ѝ.

Тя все още бе много красива, но годините самостоятелен живот ѝ придаваха суровост, която преди не притежаваше. В началото тя отказа да се яви в съда, уплашена от мисълта за подигравките на обществото, но след като Джон я заплаши с открит скандал, тя се съгласи да се разведат. Не стана ясно дали решението ѝ беше продиктувано от опасенията да опетни името си с публичен скандал или от огромния подкуп, който Джон предложи на любовника ѝ.

Все пак, той беше прекосил океана, за да получи този развод.

Следващата трудност бе делото да мине на закрито заседание на съда, без публика и членове на семействата. За голямо облекчение на Джон този проблем се разреши сравнително лесно. Почти всички хора не желаеха да изваждат кирливите им ризи на показ и на практика публичните дела за развод по-скоро бяха изключение, отколкото правило.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Шест месеца! Каква загуба на време!“ — помисли си Джон, когато стъпи отново на кея в Ню Йорк.

Беше с приповдигнат дух от бързо уредения развод, а парите се оказаха много полезни в това начинание. Беше се наложило да подкупи всички, свързани с делото. С Елизабет направи честно споразумение. Средствата му значително намаляха, но си струваше.

Вече беше свободен да поиска ръката на Кати и имаше намерението да го стори незабавно.

Джон взе файтон и нареди да карат направо във „Форбис Ексклузив“. Влезе в салона усмихнат и сигурен, че ще види отново нея и сина си. „Този път — мислеше си той, — няма да изляза от тук с празни ръце. Ще ѝ предложи да се омъжи за мен и детето ни ще има истинско семейство, в което да порасне.“

Джон пристъпи до бюрото за регистрация и попита дали може да види госпожица Камерън. Чиновникът го помоли да почака и излезе. След няколко минути той се върна и придружи Джон до личния кабинет на господин Форбис.

— Добро утро, сър — поздрави Джон. — Аз съм Джон Камерън. Бих искал да разговарям с Катрин Камерън.

— Съжалявам, господин Камерън, но Кати не е вече тук.

Това бе единственото нещо, за което не бе помислил.

— Какво? Къде замина? Кога?

Сърцето му заби лудо и той усети, че всеки миг ще загуби контрол над себе си и ще се втурне да претърсва лично цялата сграда, напълно уверен, че самата тя е наредила да го излъжат. Къде би могла да отиде? Нямахше нито семейство, нито настойник. Той не повярва.

— Не зная — отговори господин Форбис. — Бих искал да ви помогна, но аз самият не зная къде е тя. Напусна внезапно преди няколко месеца, без да съобщи новия си адрес.

Джоел Форбис издърпа най-горното чекмедже на бюрото си и извади един плик.

— Това беше донесено от куриер преди три седмици. Беше придружено от бележка до мен да ви го предам, ако я потърсите тук. Наистина бих искал да ви кажа повече, но това е всичко, което аз самият знам.

Джон стана и излезе, без дори да благодари на бившия покровител и работодател на Кати. Той не си беше направил труда да ѝ съобщи за намерението си да се разведе и да я помоли да се омъжи за него, защото бе огорчен от явното ѝ желание да отгледа детето им сама, а не заедно с него. Той не се съмняваше в нейните чувства към него и затова бе приел, че няма да е трудно да я убеди да приеме бащата на Торн за свой съпруг, когато това е възможно.

Той разкъса плика и хвърли бърз поглед по редовете. Бележката беше писана неотдавна.

Джон, скъпи мой. Отведох Торн далеч от Ню Йорк, за да му осигуря подходяща атмосфера, в която да расте. Вече не се налага да изкарвам сама прехраната си и така съм свободна да бъда майката, от която детето най-много има нужда. За мен е истинско удоволствие да бъда с него по цял ден и не бих сменила този живот с нищо друго на света. Знам, че няма да те видя вече и това ме успокоява. Не можех да действам по друг начин. Това беше единственият изход, макар и да ми причинява болка. Моля те, позволи ми двамата с Торн да живеем далеч от теб и аз повече няма да ти искам нищо. Не го направих прибързано, огледах връзката ни много пъти и почти бях решила да приема великодушното ти предложение. Но разбрах, че двамата заедно не бихме могли да дадем на нашия син това, от което след време ще се нуждае най-много — вярата, че е бил желан и отгледан от почтени родители. Единствено аз знам, че той е извънбрачно дете. Реших, че ще му го кажа, когато бъде достатъчно зрял: за да разбере, че баща му е умрял преди неговото раждане.

С най-добри пожелания за бъдещо щастие, аз оставам убедена, че ще се съобразиш с желанието ми.

Твоя Кати

Няколко минути Джон остана подпрян на стената в коридора. Не можеше да се примири, че копняното щастие да бъде с нея отново му е отнето. Тревогата му прерасна в гняв.

— Защо не споделих с нея плановете си? Господи, какво ще правя, ако се е омъжила?

С наведена глава и увиснали рамене Джон нае файтон до градската къща на Камерън. Родителите му бяха заминали за Сийл Харбър и той щеше да бъде сам.

Трябваше да започне отново. Желанията ѝ бяха без значение. Торн бе негов син и той възнамеряваше да го има. Искаше Кати да стане негова съпруга, но ако тя вече се бе омъжила за друг, той щеше да ѝ отнеме детето. Нямаше да се остави да бъде напълно ограбен. Тъкмо напротив, след като ѝ вземе детето, което бе превърнала в смисъл на живота си, нейното сърце щеше да опустее.

Веднага щом прекрачи прага на къщата, Джон се хвърли в едно кресло с голяма чаша бренди в ръка. Не след дълго я беше изпил до дъно.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко месеца преди завръщането на Джон от Англия Кати замина за Седърруд. Беше получила настойчиво писмо от госпожа Даниълс в отговор на това, което сама ѝ бе написала, за да разкаже за всичко случило се от последното нейно писмо насам.

След като най-после събра кураж да сподели подробностите с най-близката приятелка на майка си, Кати го стори без задръжки, като не премълча дори факта, че се е влюбила в Джон Камерън.

Писмото на Каролин Даниълс настойчиво я канеше да замине при нея и тя напусна работа незабавно. Чувстваше се много задължена към жената, която беше приела нея и сестрите ѝ, когато най-много се нуждаеха от помощ.

Кати отиде и разговаря с господин Форбис, благодари му за грижите, положени за нея и детето ѝ. С благодарност прие и поканата му да се върне обратно, ако ѝ се наложи да работи.

Бяха изминали три месеца, откакто Кати и Джон се бяха сбогували на Коледа и тя повече не го видя. Трябваша ѝ три седмици, за да се възстанови от болестта, но щом се почувства добре, незабавно потегли за Седърруд. Бързаше да зърне приятелското лице и топлата усмивка на жената, която я обичаше. Беше почти като завръщане у дома. Олекна ѝ на душата и не можеше да дочака да сподели гордостта на живота си, Торн, с единственото същество на света, към което се беше привързала.

Кати бе спестила почти всичко, изработено при Форбис за една година и заедно с предишните си средства имаше достатъчно, за да не работи поне няколко месеца. Това щеше да бъде първата ѝ почивка, откакто бе започнала да работи при Мелиса Камерън. Струваше ѝ се, че оттогава е изминала цяла вечност, но всъщност бяха едва няколко години.

Кати се зарадва на новината, че госпожа Даниълс е добре и се е върнала в малката си къща след като наемателите ѝ бяха заминали в дълга ваканция. Тя щеше да започне работа след тяхното завръщане.

Тази почивка беше за Каролин като подарък свише, защото имаше голяма нужда от нея.

Кати бе взела всичките си лични вещи, за да освободи стаята за друго момиче, но те не бяха много и пътуването във влака не я измори. Беше приятно пътешествие, особено за Торн.

Когато пристигнаха в Седъррууд, спомените обсебиха Кати. Тук бе преживяла загубата на цялото си семейство, но сякаш още усещаше топлината на присъствието им. Запита се какъв ли би бил животът ѝ, ако войната не бе избухнала. Можеше само да си представя, но безспорно тази война ѝ бе отнела любовта и приятелството, които неминуемо щеше да има.

Вече на гарата, Кати прегърна силно Торн и благодари на Бога, че все пак има това малко човече, което можеше да нарече само свое, че има някой, за когото си струваше да живее.

Торн изписка в скута ѝ и тя го пусна на земята. Носачът вече бе натоварил куфарите ѝ във файтона. Денят беше прекрасен. Слънцето грееше, пронизващите зимни ветрове бяха започнали да отстъпват място на топъл полъх, предвестник на ранна пролет.

Кати каза на кочияша накъде да кара и се отпусна на седалката, за да се наслади на познатите места. Колко се бе променило всичко, откакто си бе отишла от тук. Градът се беше разраснал и бе станал почти неузнаваем. По главната улица се редяха магазин до магазин и навсякъде гъмжеше от хора. Това ѝ достави удоволствие.

Когато спряха пред познатия дом, Кати усети сълзи в очите си. Нищо тук не бе променено. Изглеждаше както някога — уютна домашна обстановка, където винаги си добре дошъл. Тя потърси с очи къщата на хълма, където бе живяла. И тогава сълзите, трупани през цялото време на пътуването, изведнъж рухнаха.

„Защо не е жива майка ми, за да ме посрещне — помисли си Кати. — Сега ми липсва повече от всякога.“

Госпожа Даниълс отвори вратата още при първото почукване. Беше поостаряла и косата ѝ побеляла, но общо взето си беше същата, както преди — малко пълничка, с големите си кафяви очи, които проблясваха, когато беше радостна. Широко се усмихна. Изтри ръце в престилката си и прегърна сърдечно Кати.

— Скъпо мое дете — каза тя просълзена, — толкова се радвам да те видя! Заповядайте заедно с това миличко детенце.

Тя разтвори широко вратата и отстъпи встрани, за да им направи път, а Кати пристъпи в познатата от детинството ѝ обстановка. Госпожа Даниълс не беше променила абсолютно нищо. Мебелите, дадени ѝ от бащата на Кати, си стояха непокътнати, а в камината, прекалено голяма за размерите на стаята, гореше силен огън. Още от прага тя сякаш пристъпи в миналото.

— Много се радвам, че пристигна толкова скоро — каза Каролин на един дъх. — Това е изключително важно за теб и детето и се надявам пътуването ви да не е напразно и вината за това да е моя, защото аз закъснях с писмото си. Седни, и аз ще ти обясня всичко на чаша хубаво кафе и пресни кифлички, които току-що извадих от фурната.

Кати си свали пелерината и съблече палтенцето на Торн. Когато седнаха всички заедно, тя усети такова спокойствие, каквото не беше изпитвала от дълго време. Почти бе забравила какво е това състояние.

— Кати — започна госпожа Даниълс, — съпругата на баща ти почина и цялото му имение е в ръцете на адвокатите му. Баща ти нямаше законни деца и цялото му състояние трябва да бъде поделено между най-близките роднини.

Кати недоумяваше какво общо имат тези събития с нея и госпожа Даниълс, като видя изражението на лицето ѝ, продължи.

— Ти, скъпа моя, си най-близкият член на семейството, макар бащата ти да не беше женен за майка ти.

Кати най-последно осъзна какво ѝ казва Каролин и от гърдите ѝ се изтръгна стон.

— Но аз дори не познавам баща си. Не знаех също, че и ти го познаваш. Защо никога не си ми казвала кой е той?

Госпожа Даниълс се зае да налива още кафе и да донесе кифлички за Торн.

— Виждаш ли, Кати, обещах на майка ти и на баща ти, че никога няма да разкрия тайната им, освен ако не е абсолютно наложително. Ако знаеше, това само би ти напомняло болезнено, че докато той е жив, ти не можеш да се обявиш за негова дъщеря и затова така внимателно бе пазена от всякакви контакти с обществото. Родителите ти не искаха да те нараняват и затова не ти казаха. Баща ти беше много заможен и макар семейството му да е малобройно, родствениците му имаха голяма власт над него. Когато баща ти я срещна, майка ти беше

съвсем сама на света и понеже покойният ми съпруг беше служител при него, баща ти доведе майка ти да живее при нас, докато успее да уреди нещата.

Тя продължи да разказва, без да пропуска нищо, а Кати седеше с отворена от изумление уста. Едва сега научаваше защо майка ѝ бе избрала този начин на живот.

— Баща ти заемаше високо положение в обществото и личният му живот трябваше да бъде безупречен. Принудиха го да се ожени за девойка, избрана от семейството, защото така беше редно. Решението беше взето, след като неговият баща го заплаши, че ще го изхвърли на улицата без едно пени в джоба. Той много обичаше майка ти и понеже никога не бе лишаван от нищо, което можеше да се купи с пари, реши, че би бил щастлив да се погрижи за нея и да ѝ създаде удобен живот, а не да се ожени за нея и да не може да ѝ даде нищо.

Майка ти, мир на душата ѝ, започна тази връзка като мислеше, че мъжът, когото е обикнала, е вече женен. Така ѝ беше казал баща ти. Аз знам, че Хедър би приела бедността с радост, за да бъде с него, но тя го обичаше толкова, че му позволи той да взема решенията. Тя просто предпочете неговото щастие пред своето...

— Баща ти и майка ти бяха много щастливи заедно — продължи възрастната жена тихо. — Те се обичаха много. Законната съпруга на баща ти не роди деца, така че ти и сестрите ти бяхте единствени.

Главата на Кати се замая от думите на госпожа Даниълс. Искаше да зададе толкова много въпроси, да узнае още толкова много неща, но старата ѝ приятелка изглеждаше уморена. Кати реши да отложи това за по-късно. Самата тя се нуждаеше от почивка след дългото пътуване.

— Ще поговорим после, мила моя — каза госпожа Даниълс, — след вечеря, когато приспиш това прекрасно мъжле. А сега ела да ти покажа стаята.

Кати я последва в малка спалня на долния етаж и разопакова багажа си. Двете с Каролин си приказваха, докато приготвят креватче за Торн, но не споменаха нищо повече за живота на Хедър Маршъл.

Като помогна да приготвят вечерята, гледайки с удоволствие как възрастната жена непрекъснато бъркаше и опитваше, докато не се убедеше, че яденето ѝ е станало както трябва. От дълго време тя не бе готвила за близък човек, а и дребосъчето, което тичаше напред-назад, пипаше всичко и се смееше, съживи отколешни спомени. Тя не бе

забравила собствените си синове като деца и сега за нея бе едновременно болезнено и приятно да гледа как Торн повтаря нещата, които всички деца правят.

След вечеря сложиха малкия в леглото му и той веднага заспа. Той беше организиран забавя за майка си и Каролин, като тракаше с една дървена лъжица по три тигана и се заливаше в звънък смях, очарован от нетърпимата шумотевица. Той вложи такава сила, че на няколко пъти сам се изплаши, а двете жени се развеселиха от рязката промяна на изражението му от сълзи до истинско щастие. Здравата се бе уморил и сънят го грабна в мига, в който го сложиха в леглото.

Кати и госпожа Даниълс се разположиха в дневната и подновиха прекъснатия разговор.

— Причината да те извикам тук така настоятелно, Кати, е, че аз бих могла да свидетелствам в съда, че ти си най-близката кръвна роднина на починалия си баща.

Младата жена я погледна въпросително, нетърпелива да узнае всичко по-скоро. Тя нямаше представа от съдебни дела, но разумът ѝ подсказваше, че появата ѝ там няма да се посрещне с одобрение. Не беше убедена, че желае парите и имотите на баща си, като за това трябваше да извади името на майка си на публично поругаване, още повече пък нейното и това на сина си. Животът и детето ѝ щяха да станат обществено достойние. Трябваше добре да претегли предимствата и недостатъците. Не биваше да бърза.

Госпожа Даниълс от своя страна ѝ обясни защо не трябва да се губи време. Завещанието щеше да бъде прочетено следващата сутрин и ако тя изобщо имаше намерение да претендира за част от бащината си собственост, това трябваше да стане непосредствено след неговото прочитане.

— Трябва да помисля. Моля те, дай ми малко време — помоли Кати.

Госпожа Даниълс я прегърна и я залюля като малко дете. Искаше ѝ се да ѝ даде утеха в този тежък миг.

— Отпусни се, душице — прошепна тя нежно. — Ще имаш достатъчно време. Аз ще ти обясня всичко, което знам и след това ти ще вземеш сама решението си. Но те моля, не върши глупости като майка си. Ако тя се беше борила за баща ти, щеше да каже на семейството му да си задържат парите и той щеше да се ожени за нея,

както всъщност трябваше да постъпи. Майка ти беше много стеснителна и всеотдайна. Тя не искаше нищо от мъжа, когото обичаше, освен да отговори на любовта ѝ. Той ѝ бе обещал да се грижи за нея и да отделя за нея колкото може повече време и бе решила, че това е достатъчно. Всъщност тя сгреши — не само спрямо себе си, но и спрямо теб и сестрите ти. Беше отчайващо самотна, когато го нямаше, и ѝ беше много трудно да отгледа сама три деца.

Тя повдигна лицето на Кати и я погледна. Трябваше да внуши на това дете колко важно решение му предстоеше да вземе. Никога нямаше да има друг такъв шанс.

— Не виждам защо някакви далечни роднини на баща ти трябва да наследят всички пари и имоти, които по право принадлежат на теб и детето ти, само защото родителите ти са допуснали грешка. Не позволявай това да се случи. Тя щеше да се радва ти да получиш това, което тя не успя.

Кати прегърна госпожата и след като се извини, се оттегли в стаята си.

Почти през цялата нощ тя лежа будна с мисълта колко хубаво би било да прекара целия ден, всичките дни, с детето си. Ако разполагаше със средства и не се налагаше да работи толкова, тя щеше да има това скъпоценно време и да бъде с него. Поне дотогава, докато той беше малък и се нуждаеше от присъствието ѝ. Започна да мечтае колко прекрасно би било да наеме учител за Торн и да има дом, в който той да расте. Собствен дом. Той щеше да стане член на привилегированото общество, в което богатите се ползваха от специални облаги, които не бяха достъпни на бедните. Щеше да стане джентълмен и да уреди добре живота си. Щеше да бъде заможен, а това винаги пораждаше уважение.

Измина една дълга нощ, а на сутринта Кати вече бе взела своето решение. Нямаше да бъде страхливка и да се крие. Позорът, изложен на показ, щеше да засегне единствено нея. Торн беше още бебе. От друга страна, ако спечелеше делото в съда, всички блага на богатите щяха да станат достъпни за нея. Нямаше да се налага да се безпокои за пари или за покрив над главата си. Ако успееше да издържи в този тежък момент, тя щеше да има и двете. Щеше да се освободи от страха, че Джон може да ѝ отнеме сина или пък щеше да има увереност, че би могла да се бори с него, ако той се опита. Това ѝ даде куража да

застане пред съда с риска да бъде подиграна, а беше сигурна, че това ще се случи. Но си заслужаваше.

На закуска Кати каза на госпожа Даниълс:

— Реших да претендирам за наследството на баща си. Няма да се скрия и да позволя някой друг да получи това, което по право ми принадлежи, както ти спомена. Опетняването на майчиното ми име вече не е от значение за нея. Тя би могла да се срамува единствено от теб или от мен, а ние двете знаем всичко и не я осъждаме. Останалите нямат значение. Ако загубя, просто ще се върна в Ню Йорк и ще продължа от там, докъдето бях стигнала.

Госпожа Даниълс прегърна силно Кати.

Със спестените пари те наеха адвокат и искът ѝ се разчу. Изминаха седмици, през които и двете страни събираха информация и средства, с които да защитават правата си пред съда. Кати си купи няколко нови рокли, понеже нейните ѝ се сториха неподходящи, а не желаше да става център на обсъждания. Няколко пъти при предварителните прослушвания тя се изплаши и ѝ се искаше изобщо да не се бе захващала с тази работа. Но госпожа Даниълс стоеше неотклонно до нея и я уверяваше, че е постъпила правилно и че се бори не само за себе си, а за бъдещето на Торн.

Когато и двете страни бяха напълно готови, процесът започна. Както Кати бе очаквала, майка ѝ бе подложена на всеобщ присмех. При думите, изречени за нея, Кати потръпваше и благодареше на Господа, че Хедър не може да чуе всичко това.

— Слабите и плахи личности губят много — мълвеше си тя, опитвайки се сама да се убеди, че не е сгрешила. — Правя това за Торн. Ако делото се провали, ще изчезна оттук. Наистина няма какво да губя.

И тя се явяваше в съда всеки ден с високо вдигната глава и нарастваща увереност. След близо три седмици изслушване на различни свидетели, поканиха госпожа Даниълс в съда. Докато даваше клетва, тя беше нервна, но след първите няколко въпроса се успокои и разказа всичко, което знаеше.

Госпожа Даниълс притежаваше неоспоримо доказателство — кръщелно свидетелство, подписано от акушерката и самата нея като свидетел, а също и от бащата, Хенри Рамзи. Тя изложи всичко с най-малки подробности.

Освен това тя представи документ и списък с имената на трите деца на Рамзи — Кати и сестрите ѝ — с датите им на раждане. Подобно на завещание документът постановяваше, че цялата му собственост следва да бъде разпределена между незаконната му съпруга и дъщерите им при евентуална смърт на законната му съпруга.

Съдът беше объркан. Датата на завещанието предхождаше с няколко дни заминаването на Хенри Рамзи на война и той бе проявил съобразителност да постави семейния печат редом с подписа си. Когато всички доказателства бяха предявени и съдията се оттегли за вземане на решение, Кати се разплака, но бързо се овладя.

След обявяване на решението, че наследява цялото имущество на завещателя обаче, тя не успя да се овладее. Дългите седмици на процеса и тежките обвинения към майка ѝ я бяха изтощили. Много пъти увереността ѝ се разколебаваше и сега, когато всичко беше свършило, тя даде воля на риданията си.

Трябваше да изминат още две седмици, преди Кати да научи какво имущество притежава. Освен семейното имение — огромна къща с тридесет и пет стаи, двеста и петдесет ара плодородни обработваеми земи, конюшни с близо двеста коня, някои обучени за езда, а други за разплод и състезания, тя получаваше и скъпоценности, предавани от три поколения, сами по себе си едно малко богатство, и накрая повече от двеста хиляди долара налични пари.

Кати не можеше да повярва. Размерът на богатството я сковаваше. И в най-смелите си мечти тя не мислеше за такова богатство. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

Госпожа Даниълс беше горда. Гордееше се, че справедливостта е възтържествувала с нейно участие. Тя чувстваше, че е направила това, което се искаше от нея, за да поправи стореното някога зло на най-близката ѝ приятелка Хедър. Тя беше щастлива, че това младо момиче, което бе натоварено с повече проблеми от самата нея, ще може да реши най-важния от тях. Никога вече нямаше да ѝ липсват пари, за да задоволява всичките свои и на сина си желания. Животът ѝ досега бе протекъл с драматични промени. Беше видяла достатъчно мъка. Сега ѝ се предлагаше друга възможност.

Кати смяташе никога повече да не се разделя с Каролин Даниълс. Сега можеше да си позволи да я задържи при себе си. Не се налагаше повече възрастната жена да работи или да се тревожи за пари.

Кати веднага внесе огромна сума по сметка на името на Каролин Даниълс за нейно ползване и макар тя да се опита да ограничи щедростта ѝ, Кати не искаше и да чуе.

— Ако не беше ти, нямаше да има какво да ти дам — обясни тя обичливо. — И въобще, каква е ползата да имаш пари, ако не можеш да ги споделиш с тези, които обичаш?

Въпросът ѝ накара старата жена да се усмихне. Тя само примигна. Парите, предложени от Кати, бяха приети с благодарност. А фактът, че не се налагаше да се връща отново на работа, удвои радостта ѝ. Сега щеше да има свободата да прекара живота си в компанията на Кати и Торн. Никога повече нямаше да бъде самотна. Обичта, с която бе заобиколена, затрогна сърцето ѝ.

Предстоеше да се свърши много работа. Кати и госпожа Даниълс се разтичаха да осигурят законовата страна на въпроса докрай, така че някой ден Торн да наследи богатството. Госпожа Даниълс затвори дома си и двете с Кати, която бе решила да не живее в Седърууд, потеглиха за Париж на едно истинско празнично пътешествие.

Когато пристигнаха в Ню Йорк, за да се качат на кораба за Европа, Кати изпрати куриер да отнесе писмо до Джоел Форбис във „Форбис Ексклузив“. Тя приложи и бележката за Джон, като молеше бившия си работодател да бъде добър и да я предаде, ако един ден Джон Камерън дойде да я търси.

След като всичко бе уредено, тримата отплаваха за Европа.

Детективите от бюро „Пикъртън“ действаха много енергично. Само за няколко дни те откриха, че Кати бе живяла в Съдърууд три месеца и бе наследила голямо богатство. Те научиха също, че тя се качила на влака за Ню Йорк заедно с детето и още една жена, Каролин Даниълс. По време на престоя си в Седърууд Катрин Маршъл и детето са живели при нея. Но след Ню Йорк следата се губеше.

Билетите, които Кати закупи от корабната компания, бяха ангажирани и платени под името Рамзи. Тъй като нямаше истинско фамилно име, тя бе решила, че това ще свърши работа, както и всяко друго, а и така щеше да бъде по-трудно да бъде проследена. Всъщност, името Рамзи беше просто нейна прищявка и Джон нямаше как да го знае. И предишния път се беше скрила от него с промяна на името си.

Когато госпожа Даниълс, Кати и Торн пристигнаха в Париж, денят беше прекрасен и те останаха очаровани. Госпожата сподели, че мъжът ѝ бил роден в коневъдна ферма в Шотландия и все още там има живи негови роднини. Без щедростта на Кати тя никога не би имала възможността да ги посети. Тя бе решила да види дома на Даниълс в Шотландия след престоя в Париж. Кати и Торн щяха да я придружат.

След първата кратка разходка из града Кати вече не беше сигурна дали въобще ще пожелае да заминат за Шотландия. Убедена бе, че Париж никога няма да им омръзне.

Купиха нови дрехи за всички, а Кати нае апартамент в най-добрия хотел. Всеки ден ги очакваха нови, вълнуващи приключения и те почти не се спираха да починат, дори когато бяха капнали от умора. За тези, които имаха парите да си го позволят, забавлението нямаше край.

Дори Торн, прекалено малък за да разбира и да се радва на това, което двете жени можеха да оценят, се смееше непрекъснато, доволен от вниманието, с което майка му го обграждаше по цели дни.

Времето летеше и, въпреки че дните бяха запълнени със събития, Кати започна да будува през нощта. Не можеше да заспи часове след като си легнеше. Колкото и да се опитваше да не мисли за Джон, образът му се промъкваше в съзнанието ѝ и тя се улавяше, че го желае до себе си. Запозна се с неколцина млади мъже от добри семейства, но те не я интересуваха. Нито един от тях не можеше да се сравни с образа на Джон, който тя пазеше в представите си.

Тя си забрани да мисли за причините, поради които бе избягала, за да не си спомня предишните страхове и неприятности. Всичко, което ѝ остана като спомен, бяха неговата нежност и вниманието към нейните чувства. По време на любовта им той се беше отнасял мило и грижливо към нея и сега тя усети остро липсата на компанията му, въпреки всички приятни неща, които я заобикаляха.

Знаеше, че може да обвинява единствено себе си за това, че той не е при нея в този момент. Той ѝ бе предложил да заживеят заедно, но тя категорично бе отказала. Когато той ѝ бе предложил, тя не желаше отново да му стане любовница, но сега би приела дори тази роля, само да можеше да го има до себе си.

Трябваше да се бори с изкушението да му напише писмо, в което да му разкаже за наследството и пътуването си до Париж. Вместо това

обаче тя повторно писа на господин Форбис, за да му благодари за любезността, която бе проявил към нея. Прибави и адреса си в Париж с молба да ѝ пише, ако реши да пътува до Франция и да закупи от Париж кройки и платове. Щеше да се радва да го види. Освен това щеше да бъде много щастлива да му помогне в избора.

Макар самата тя да не си признаваше, госпожа Даниълс добре разбираше, че Кати пише на господин Форбис, за да може той да съобщи на Джон адреса ѝ в случай, че я потърси. Тя се питаше дали след последната им среща той се е опитвал да я открие и дали е получил писмото, което беше оставила за него, когато напускаше Ню Йорк. Оставаше ѝ само надеждата, че той няма да послуша съвета ѝ да я забрави.

Кати нае двама учители — за себе си и за Торн. Знаеше, че момченцето е още твърде малко за истинско учение, но тя знаеше колко ценно е човек да бъде образован и реши да започне отрано, за да стане Торн един ден истински джентълмен.

В тишината на нощта, когато госпожа Даниълс и Торн спяха тихо в съседните стаи, Кати падаше на колене да благодари на Бога за всичко, което беше получила. Тя вече имаше много, но без човека, когото обичаше, то нямаше стойност за нея.

Госпожа Даниълс я наблюдаваше и виждаше, че е неспокойна, но не казваше нищо. За болестта на Кати имаше само един лек, но нито един от мъжете, с които се бе срещала, не ѝ хареса толкова, че да приеме повторна покана. Ако Джон действително бе загубен за Кати, възрастната госпожа знаеше, че трябва да мине много време, преди тя да се примири със загубата и да започне отново.

Когато получи писмото на Кати от Париж, Джоел Форбис изпрати по човек адреса ѝ до градската къща на Камерън и се усмихна на себе си. Би било чудесно, ако успееше да събере отново Кати с бащата на детето ѝ. За него нямаше съмнение, че Джон Камерън е бащата, въпреки че нито един от двамата не му го бе казал. След като видя Джон, Джоел Форбис реши, че двамата ще бъдат чудесно семейство за Торн.

Когато Джон се появи във „Форбис Ексклузив“, Джоел се изправи и протегна ръка за поздрав.

— Толкова се радвам да те видя, момчето ми — каза той енергично. — Имам новина за теб. Получих писмо от Кати.

Джон се напрегна. Той почти беше загубил надеждата да я открие някога.

— Къде е тя?

Собственикът на компанията бръкна в бюрото си за писмото.

— Тя е в Париж — отвърна той бързо. — С една приятелка и вашия син. — Джон се втренчи в господин Форбис, учуден от къде той знае, и дали пък Кати не му бе казала.

— Той е ваш син, нали? — попита Джоел, вече абсолютно сигурен в отговора.

— Да, сър, така е — отвърна Джон с гордост и облекчение, че бе изрекъл това гласно. — Аз трябва незабавно да разбера къде е тя. Вече изгубих прекалено много време. Моля ви, сър, дайте ми адреса ѝ. Ще ви бъда вечно благодарен.

Джоел Форбис се усмихна и му връчи плика. Той го грабна, хвърли бърз поглед на адреса на подателя и го мушна в джоба си.

— Не зная как да ви се отблагодаря — измънка той откровено.

— Не е нужно да ми благодарите, Джон — каза Форбис. — Моля, приемете най-искрените ми пожелания за попътен вятър.

Джон отплава за Париж след три дни. Той би заминал още същия ден, стига да имаше кораб за Европа, но тъй като нямаше, той си приготви багажа, извести родителите си, уреди сделките му да бъдат ръководени, докато отсъства и когато корабът най-сетне напусна Нюйоркското пристанище, се почувства крайно изтощен.

Беше решен да открие Кати и да я направи своя съпруга. В писмото не се споменаваше за съпруг, затова му оставаше само да се надява, че тя няма да срещне някой и да се влюби преди неговото пристигане. Никога не беше казвал на глас, че я обича, но как иначе би могъл да нарече чувството си? Тя бе станала за него повече, отколкото беше очаквал и той я искаше до себе си. Сигурен бе, че не е безразлична към него и че двете им срещи в Ню Йорк бяха просто ненавременни. При спомена за гнева и куража ѝ той се усмихна. Тя притежаваше всички качества на човек, с когото животът не може да бъде скучен.

„Ще се гордея да стане моя съпруга, ако тя пожелае това — помисли си Джон. — Вече не стои по-долу от мен в обществото, не че

това има някакво значение, но всъщност тя има по-добро наследство от моето, в интерес на истината.“

След като пристигна в Париж, Джон се регистрира в същия хотел, където живееха Кати с Торн и госпожа Даниълс. Той се осведоми за номера на нейната стая и поиска стая на същия етаж. През целия път от пристанището до Париж се чудеше какво ще прави, ако тя вече е напуснала хотела.

Докато оправи багажа си, стана време за вечеря и това бе причината да слезе в трапезарията половин час след всички останали. Не беше сигурен дали Кати и Торн вечерят в хотела, но знаеше, че трябва да са заели вече местата, в случай, че са тук тази вечер.

Когато влезе и огледа светкавично помещението, лицето му бе развълнувано.

— Господи, колко е красива! — промълви той.

Кати беше облечена в семпла рокля от розова коприна. Беше много модерна, но напълно почтена.

„Винаги е била изключително скромна — помисли си Джон гордо. — Как изобщо съм могъл да причинявам болка на такова деликатно създание?“

Кати беше навела глава и четеше някакъв памфлет, когато той се озова точно пред нея. Тя вдигна глава и само за миг я обзе страх. Очите им се срещнаха и Джон не можа да сдържи усмивката си. Той лекичко се поклони, взе ръката ѝ и я целуна. Сърцето ѝ заби така, че ѝ се стори, че заглушава оркестъра — всеки в трапезарията можеше да го чуе.

— Добър вечер, госпожо — каза той тихо. — Мога ли да седна?

Кати кимна, без да се осмели да продума. Джон веднага се настани на срещуположния стол. Топлина заля лицето му.

— Липсваше ми — каза той почти шепнешком. — Много съм щастлив, че те виждам.

И той пак ѝ се усмихна нежно.

— И ти ми липсваше, Джон — каза Кати и също се усмихна.

Известно време седяха мълчаливо и разговаряха само с очи.

Джон постави ръка върху нейната и Кати се изчерви.

— Ще ми се да поговоря с теб насаме няколко минути само. Имаш ли нещо против? — прошепна той.

— Ни най-малко — отвърна тя и се изправи.

Джон ѝ подаде ръка и те излязоха навън в градината. Той усети силно желание да я грабне в прегръдките си и да я целува много, но се въздържа, защото не искаше да провали тази тъй приятна среща.

— Чух за наследството. Много се радвам за теб — започна той.

— Благодаря — отговори Кати вежливо. — Беше истински шок и не мисля, че все още съм се оправила от него.

Джон я отведе до малка масичка в ъгъла на градината, разположена край осветено фонтанче. Наоколо висяха цветни фенери, а из въздуха се носеше упойващ аромат.

— Изглеждаш изумително, Кати — каза Джон, след като поръча бренди на сервитьора. — Париж ти се отразява добре. Как са Торн и госпожа Даниълс?

— Добре са — отговори тя, без да обръща внимание на комплимента му.

Още няколко минути те седяха в мълчание. Джон искаше да обясни защо бе дошъл, искаше да ѝ разкаже защо се бе забавил толкова. Имаше да ѝ казва толкова неща и сега, когато имаше тази възможност, не можеше да намери думите.

— За теб... и за Торн, най-скъпите ми — прошепна Джон с вдигната за тост чаша.

Кати докосна чашата му със своята. Напрежението между двамата намаля. Отпуснаха се и тя заразказва за пътуването си до Седърруд и последиците от него. Тя му каза и за живота на майка си като любовница на мъжа, чието състояние бе наследила.

На никого досега не беше говорила за детството си или пък за това, че родителите ѝ не са били женени. Сега всичко, като че ли извираше от нея без смущение и колебание. Беше преминала следващия водовъртеж на живота си и отново резултатът бе благоприятен за нея.

Джон слушаше внимателно и за първи път си даваше сметка какъв огромен шок беше преживяла тя, когато бе забременяла. Той не беше ѝ помогнал ни най-малко, дори нещо повече — всичко, което беше направил само бе засилило страданието, което трябваше да понесе. Сега разбра колко трудно трябва да ѝ е било да живее с него като любовница, особено при спомена за майчиния си живот. Но тя не беше избягала от него до момента, в който наистина бе принудена. Защо?

Не се осмели да отговори на собствения си въпрос. Щеше да бъде прекалено смело да се надява, че тя го обича. Спомни си страстта на любовните им нощи — сигурен беше, че тогава тя не се преструваше. Просто се страхуваше от него и то не без основание. Той ѝ се бе натрапил, отнесъл се бе с нея като с вещь, която е удобна за употреба. Беше отрязал косата ѝ и я беше държал затворена в дома си. И дори след всички тези унижения тя не го беше намразила, което би било съвсем нормално. Беше му отвърнала с нежност и топлота и се бе подчинявала на желанията му.

Той се запита дали това прекрасно момиче, което седеше срещу него, беше онази жена, която доставяше такова удоволствие на телата им с това, което криеше в себе си. Ако това бе вярно, а така изглеждаше, те бяха създадени един за друг.

Във фонтанчето плуваха две малки патенца и Кати се приближи да ги погледне от близо. Тя си спомни онази тъй далечна нощ, когато беше освободила едно такова патенце в езерото на път за празненството по случай края на войната. Тогава желаше Джон, но далеч не така, както го желаше сега.

Той застана до нея. Физическата му близост я накара да се изчерви, докато наблюдаваха как патенцата плуват безгрижно насамнатам. Кати обърна глава и го погледна в очите — срещна същата топлина, която бе запомнила от онази нощ.

Джон я притисна толкова силно към себе си, че дъхът ѝ спря.

— Господи, колко ми липсваше — простена той. — Моля те да ми простиш. Толкова се срамувам.

Кати потрепна. Какво имаше в него, та допирът му я обезоръжаваше така? Искаше ѝ се да го притиска към себе си, да усеща устните му върху своите, да чувства как волята ѝ се стопява пред силата му. Искаше да му каже, че го обича, но не смееше. Трябваше да изчака. Все още не бе сигурна защо е дошъл. Явно бе, че я желае: беше прекосил океана да я намери. Щеше да стане отново негова любовница, за това беше сигурна. Но въпреки вълнението ѝ от мисълта за любенето им, тя почувства, че този път това не ще е достатъчно.

Не искаше повече да се подчинява на тялото си. Дори майка ѝ не се беше отдала на мъжа си, без да е сигурна, че той също я обича. Чисто физическата връзка, била тя и свършена, задоволяваща

желанията и потребностите ѝ, не можеше да продължи. Тя се нуждаеше от любовта му. Не искаше да приема само част от вниманието му. Дори възможността тя да е по-голяма от преди, не беше достатъчна.

Тя се отдръпна и той я освободи, а очите му потърсиха нейните както преди. Усмихна ѝ се топло и широко и тя усети познатото сладостно присвиване и ускореното биене на сърцето. Надяваше се, че няма да се наложи да чака дълго.

Разговаряха часове. Когато задуха хладен вятър, се преместиха в салона. Тя искаше да узнае всичко, което му се бе случило от последната им среща насам, а и той беше не по-малко любопитен за преживяното от нея и сина им.

Въпреки многото възможности, Джон не разказа за пътешествието си до Европа и последвалия развод. Не искаше да ѝ предлага женитба веднага, преди това трябваше да узнае дали тя го обича. Кати бе винаги почтена и можеше да се подведе от това в решението си да се омъжи за него. Тогава никога нямаше да узнае дали наистина го обича. Интимността вече витаеше около тях и той реши да побързат — а знаеше и как.

Когато най-накрая извади часовника от джоба си и го погледна, той се сепна.

— Цялата ни нощ отиде в бърбрене — каза плахо той и се надигна. — Мога ли да ви изпратя до стаята ви, госпожо? — попита я усмихнато. — Много е късно.

— Да, сър, можете — отвърна Кати и видя вълнението в очите му. — Но аз не съм много уморена.

Той ѝ помогна да се изправи и двамата се изкачиха нагоре по стълбите. Бяха отново заедно само от няколко часа, но на Кати ѝ се струваше, че никога не са се разделяли.

Когато стигнаха до вратата на нейния апартамент, Джон взе ръката ѝ и я целуна. Електричеството, което я зареждаше винаги, щом той допреше топлите си устни към плътта ѝ, независимо къде, сега премина през цялото ѝ тяло и се събра в гърлото ѝ. Обърна глава, за да задържи усещането.

— Мога ли да те видя утре — да кажем за обяд? — предложи той и потърси погледа ѝ.

— Не искаш ли да влезеш за малко, Джон? — попита Кати, без да обръща внимание на въпроса му.

— Много бих искал — каза Джон.

Кати тихичко откряна вратата и двамата влязоха в дневната. Госпожа Даниълс беше заспала на дивана с книга в ръка. При влизането им тя скочи и сънливо ги поздрави, без да показва ни най-малко учудване от това, че ги вижда заедно. Тя моментално се извини и отиде да си легне.

Кати предложи на Джон от брандито, предоставено от хотела, и наля малко и за себе си. Не харесваше вкуса му, но то успокояваше нервите ѝ, а наистина имаше нужда от това. Когато му подаде чашата, Джон се усмихна.

— На какво се усмихваш? — попита тя.

— На теб, скъпа моя — отговори Джон. — Превърнала си се от каквида в пеперуда. И тази промяна ти отива.

— Това ли съм била за теб преди? — попита Кати, раздразнена, че го бе поканила.

Джон забеляза гнева ѝ и вдигна ръка.

— Един момент — каза той и се надигна от стола си. — При тези обстоятелства трябва да сключим примирие. Съжалявам, ако съм те обидил с думите си. Исках само да кажа, че си по-зряла и това много ми допада.

Кати не подмина репликата му. Започна да се чувства неловко. Какво бе това нещо у Джон, което можеше да променя настроението ѝ толкова бързо? По-рано пренебрегваше дребните нещица, които пускаше, само за да я ядоса. Сега вече ѝ беше трудно да го прави. Тя глътна брандито си и направи опит да се усмихне.

— Приемам извинението ви, сър. Май съм поотвикнала да се справям с доброжелателната ви критика.

— Господи, колко си се променила — промърмори Джон ухилено. — Успя да ме поставиш натясно.

Кати видя как той се изчервява и бързо смени темата.

— Искаш ли да погледнеш Торн за момент? — попита го тя.

Джон скочи моментално, двамата се събуха и влязоха на пръсти в спалнята на детето. Навсякъде бяха разхвърляни играчки, в средата на стаята имаше широко легло, а в него малка руса главичка, която едва се

подаваше под пухкавото одеяло. Торн спеше свит на кълбо и явно се чувстваше много удобно.

— Можеш ли да дръпнеш одеялото малко надолу, за да видя лицето му? — прошепна Джон.

Кати се наведе над детето и лекичко придърпа одеялото. Джон погледна сина си и усети нещо в гърлото си. Беше толкова красив. Как бе възможно това? Как можеше да бъде толкова лековерен и да повярва на това, което му бяха казали толкова категорично?

Той коленичи до леглото и хвана малката ръчичка.

— Той е много красиво дете, Кати — каза Джон, задавен от възхищение. — Сигурно много се гордееш с него?

— Да, така е — отвърна Кати. — Той е всичко за мен.

Докато се изправяха обратно на крака, тя леко се притисна до него. Той нежно я подкрепи и тя потръпна от допира му. Очите им се срещнаха точно преди устните им да се слоят в целувка.

— Това беше за Торн с цялата ми обич. А това е за теб! — Джон я прегърна здраво с бързо движение. Устните му се впиха жадно в нейните. Тяхната жар моментално обгори цялото ѝ тяло. Ръката му се плъзна по гърба ѝ и я притисна още по-силно. Кати усети, как мускулите му се напрягат, но той отпусна ръце.

— Ела — прошепна Джон и я хвана за ръката. — Може да събудим малкия.

Кати духна газената лампа, зави Торн и те тихо излязоха. Тя все още тръпнеше от внезапната му ласка, но беше щастлива, че той я целуна. Целувката му беше предизвикателна, но не и страстна. С нея той искаше да ѝ каже нещо, което тя разбра. Усмихна се, докато се настаняваше на стола до дивана, където седеше той.

— Говорих ти почти за всичко тази вечер, Кати — започна Джон неуверено. — Искан ми се да знам какво възнамеряваш да правиш, за да има детето ни истински дом.

Джон не искаше да влага упрек или недоверие във въпроса си, но нещо в тона му я раздразни. Тя ядно го изгледа.

— Искан да кажеш, че не се грижа както трябва за него ли? — попита тя язвително. — Да не би да мислиш, че не съм добра майка? Нима ти минава през ум, че ти си по-добре подготвен да го възпитаваши от мен?

Тя не изчака отговора. Скочи рязко от стола, прекоси енергично стаята и отвори широко вратата.

Джон се стресна от властното ѝ държане. Отново беше обърнал думите. Виждаше как гневът ѝ расте, затова стана и също отиде до вратата.

— Изобщо нямах предвид това, Кати, и ти го знаеш. Кога ще престанеш да променяш смисъла на въпросите и забележките ми?

— Нямам чувството, че съм изтълкувала грешно въпроса ти. Ти почти ме убеди в това. Това е мое дете и аз искам да ви напомня, сър, че ако бях се съобразила с вашите желания и решения, нямаше да го има и вие да се тревожите за него.

В очите му се появи болезнено изражение, но Кати продължи безмилостно.

— Моето мнение, Джон, е, че ти, след като си усетил, че си загубил правата върху нещо безценно, сега се опитваш да поправиш грешката си. Торн е мой син и няма да вземеш участие в отглеждането му, освен ако аз не пожелаая това.

Видя, че го бе наранила и това я зарадва. Беше таила думите в себе си прекалено дълго време. На моменти беше изпитвала истинска омраза, когато си спомняше как той почти я е принудил да се подчини на недостойното му желание. Сега ги беше изкарала от себе си — тези думи, които не бе изричала пред никого. Беше успокоила беса в себе си. Думите ѝ бяха попаднали точно в целта и нямаше нужда да бъдат повтаряни никога повече.

— Един момент — изрева Джон, затръшна вратата и я хвана за раменете. — Изслушах тирадата ти и признавам, че имаш правото да се гневиш заради това, което ти сторих. Вече поднесох извиненията си, затова няма да ги повтарям. Надявах се, че след време ще забравиш моментната ми лудост и ще ми дадеш време да компенсирам всички неприятности, които ти причиних поради невежеството си. Ти се оказа по-мъдра от мен, за което съм ти благодарен. Ти освен това доказа, че не се нуждаеш от мен, за да осигуриш дом за детето ни. Искам да знам само едно нещо. Ще бъдеш ли доволна да отглеждаш Торн без истинския му баща или вече си решила да ми намериш заместник? Ще ти бъде ли хубаво да се любиш с друг мъж? Ти си напълно готова за това, а може би то е вече факт? Каж ми, ако е така. Няма да се натрапвам там, където не съм желан.

Той свали ръце от раменете ѝ и се отдръпна малко, за да вижда очите ѝ.

Избухването му накара Кати да побеснее. Преди тази нова обида тя беше склонна да му прости. Сега обаче се задъха от гняв. Как се беше добрал до тайната ѝ? Откъде знаеше, че тя копнее за ласките му? Че тялото ѝ зовеше любовта? Лицето ѝ пламтеше от срам, но гордостта не ѝ позволи да признае, че той бе поне отчасти прав. Опитът ѝ се свеждаше само до Джон, затова не знаеше, че усещанията ѝ са напълно нормални. Нямаше да го остави да се измъкне след тази обида, нито сега, нито по-късно.

— Ти! — изкрещя тя. — Не е твоя работа какви са плановете ми. Ти причиняваш страдание на цяло едно семейство. Ти почти си унищожил майка си със самото си присъствие и затова се опита да унищожих и мен. Жалко, че не ти, а брат ти загина във войната. Той правеше Мелиса много щастлива. А ти ми причини само болка.

Тя се върна до вратата, отвори я широко и закова поглед върху изуменото му лице.

— Моля те, остави ме — каза тя. — Много съм уморена и няма какво повече да обсъждам с теб.

Джон тръгна към нея много бавно и няколко секунди изучава лицето ѝ. Очите ѝ горяха от ярост. После той продължи навън към коридора и се обърна да я погледне още веднъж. Лицето му беше строго, а шепотът му — едва доловим.

— Ако знаех, че толкова ме ненавиждаш, Кати, щях да си остана в Ню Йорк. Дали ще повярваш или не, но аз дойдох в Париж само и единствено заради теб. Аз се заблуждавах, че не съм ти безразличен, че поне малко ти липсвам. Явно съм сгрешил и за двете. Не се притеснявай, няма да ти се наложи да понасяш присъствието ми. Няма повече да те безпокоя.

Той се обърна и бавно тръгна към стаята си. Тихо затръшна вратата след себе си.

„Сега пък аз обърках всичко — упрекна се Кати. — Той сигурно ще си тръгне на сутринта и никога повече няма да го видя. Какво ще ми остане тогава? Детето ми няма баща и никога няма да познае любовта на двама родители. О, защо не се съдържах? Защо трябваше да го обиждам по този начин? Правя грешка след грешка. Никога ли няма да се науча?“

Тя тихичко заплака. Знаеше, че Джон не може да се ожени за нея, защото вече има друга съпруга, но твърдо реши, че ако някога го срещне отново и той я помоли, тя ще отиде да живее при него. За нещастие, такава възможност нямаше вече да се появи. Той беше убеден, че тя го ненавижда. Тя се беше постарала добре да му го внуши. Защо?

След като вече беше прогонила Джон, Кати се предаде на безизходицата си. Беше си причинила страдание поради собствената си глупост. Съвсем съзнателно беше отпратила единствения мъж на света, когото желаше.

Малко преди изгрев тя се надигна от стола, в който беше заспала, свита на кълбо. Болеше я главата, но тази болка не можеше да се сравни с душевната. Обичаше го. Не разбираше какво я бе накарало да избухне. Сега ѝ се искаше да си вземе думите обратно. Но това не беше възможно. Реши, че няма причини да се самосъжاليا, този път душевната болка бе изцяло нейно дело. Беше получила болезнен урок.

Госпожа Даниълс не беше заспала дълбоко и бе чула почти всичко, случило се между тях. Тя разбираше, че Кати бе пазила тези думи дълбоко в себе си през всичките дълги месеци и сега, след като се бе освободила от тях, можеше да погледне по-ясно на бъдещето си. Тъй като бе явно, че тя не желае да създава подобна връзка с Джон, възрастната жена се надяваше, че след този разговор тя ще бъде способна да вземе решение и ще намери някой, когото да обича. Искеше да ѝ помогне, доколкото ѝ позволяваха силите, но преди това трябваше да я остави да изясни истинските си чувства и желания. Госпожата реши да ѝ даде това време.

Тримата слязоха заедно на закуска. Трапезарията беше празна. Кати знаеше със сигурност, че няма да види Джон там, но въпреки това изреди с поглед масите. Валеше силен дъжд и явно хората в Париж оставаха до късно в леглата си в такова време.

Торн изяде всичко на масата и добре изцапа покривката, докато госпожа Даниълс обясняваше на Кати, че иска осъществи пътуването до Шотландия, което бе планирала.

— Отлагам това, мила моя, защото тук имаше толкова неща да се видят, но наистина ми се ще да посетя роднините на мъжа си. По-добре би било да се възползвам от хубавото време, а не да чакам да падне снегът. Сега наистина е най-доброто време.

Каролин допи кафето с мляко и сложи ръка върху тази на Кати.

— Зная, че ти не искаш да тръгваш точно сега, но ми се иска да взема Торн със себе си, ако ми позволиш. Знаеш колко много обича да се вози на файтон, който подскача по камъните.

— Мисля, че това е прекрасна идея — отговори Кати и кимна в знак на съгласие. — И без това се нуждая да остана малко сама, за да подредя мислите си. Кога смяташ да заминеш?

— Ами още днес, разбира се — отвърна госпожа Даниълс с усмивка. — Веднага щом си стегна багажа и ти приготвиш Торн за път.

Кати не искаше да си признае, но почувства облекчение при мисълта за малко лично време, без непрекъснато да наглежда Торн.

Госпожа Даниълс бе избрала най-подходящия момент да го отведе. В сегашното си състояние тя и без това нямаше да бъде полезна нито на него, нито на скъпата си приятелка. Трябваше да избистри чувствата, гъмжащи в нея. Изведнъж се бе почувствала много уморена и депресирана. Несъмнено беше човек, който не може да понася несигурността и недомлъвките. Трябваше или да сложи край на отношенията си с Джон или пък да се разкае възможно най-скоро, а за това трябваше да остане сама със себе си. Липсваше ѝ всякаква активност, но добре знаеше, че щом вземе решение относно по-нататъшните си действия, тя ще се възвърне.

Госпожа Даниълс и Торн хванаха следобедния влак до Единбург през Лондон. От Единбург щяха да вземат дилижанса до долината, където живееше семейство Даниълс. Всичко стана с такава бързина, че Кати осъзна самотата си едва когато влакът напуснаше гарата.

Върна се в хотела и силите ѝ толкова бързо я напуснаха, че докато се качи до стаята си ѝ се зави свят. Усети, че припада и дори не можеше да извади ключа от чантата си. Опита да се задържи на крака, но не успя. Срути се на земята пред вратата.

Когато отвори очи, лежеше на леглото си, а Джон беше надвесен над нея.

— Как се чувстваш? — попита той приглушено.

— Какво се случи? — попита тя и се огледа за Торн и госпожа Даниълс. После си спомни, че тези двамата отпътуваха за Шотландия.

— Ти припадна. Намерих те пред вратата — отвърна Джон.

— О — пророни Кати. — Искам да стана — каза тя и направи опит да се надигне.

Джон лекичко я бутна обратно в леглото и сложи мокра кърпа на челото ѝ.

— Почивай си — нареди ѝ той. — Лекарят току-що си тръгна. Той е на мнение, че си преуморена. Аз обаче не му повярвах. Мисля, че организмът ти реагира на снощния ни неприятен разговор.

Той се усмихна дразнещо, а тя не се сдържа да не му отвърне. Очевидно се опитваше да я ободри.

— Съжалявам, ако съм те притеснила — промърмори Кати. — Ей сега ще се оправя. Можеш да си тръгваш, ако желаш.

Джон тръсна глава от изумление.

— Какво те кара да мислиш, че би могла изобщо да ме притесняваш?

— Ами след това, което ти наговорих снощи, не бих те обвинила, ако не ми проговореше никога повече.

— Ти просто се ядоса. Знам това. Знам също, че аз бях причината. Изглежда не мога да боравя правилно с думите. Готов съм да забравя, ако ми позволиш — прошепна той усмихнато.

— Ти не искаш да си отидеш? — попита Кати с недоверие.

— Защо си мислиш, че искам да си отида от теб? От доста време те търся. Както ти казах снощи, нямам намерение да ти досаждам, ако ти не желаш. Но аз искам да бъда с теб. Мислех си, че съм го казал достатъчно ясно. Преходих през много неща, за да те намеря.

Джон приседна на ръба на леглото, взе ръката ѝ и нежно я целуна.

— Сега, когато двамата сме сами, Кати — каза той с усмивка, — и ти си безпомощна, ще ти кажа всичко, което исках да кажа предишната нощ. Но не и преди да ми кажеш какво точно мислиш за мен.

— Съжалявам за това, което казах, Джон — започна Кати. — Просто не знам какво ме накара да го изрека. Наистина не исках да те огорчавам.

— Няма значение — каза Джон. — Сега ти си тук и аз няма да те пусна, докато не кажа всичко, което имам за казване. Разбираш ли?

— Да — отговори му тя. — Какво е то, Джон?

Той се приближи и тя отправи поглед към красивото му, мъжествено лице. „Колко мил и внимателен можеше да бъде, помисли си тя. Защо става така, че на моменти ме дразни толкова?“

Джон докосна бузата ѝ и заговори направо.

— Това е второто ми пътуване до Европа тази година. Първото беше само седмица след последната ни среща в Ню Йорк. Разведох се със съпругата си и сега нищо не може да ме спре да ти предложа да се омъжиш за мен. Но след миналата нощ вече не съм убеден, че не напразно съм предприел това пътуване.

Кати хлъцна при тази новина. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. Защо не ѝ беше казал това снощи, преди да му нанесе обидата? Ако знаеше за намеренията му, това щеше да ѝ спести много тревоги и съжаления. Предлагаше ѝ да промени нейния живот и този на Торн по начина, за който винаги бе мечтала — почтен живот на съпруга, а не на любовница и истински баща за Торн.

Трябваше да полудее от радост, но вместо това изпита само облекчение. Мина ѝ през ума, че той жертва свободата си като резерва, след като не бе успял да я убеди да му стане любовница. Фактът, че ѝ предлага брак като последна възможност, внезапно я натъжи. Тя ухапа устни, за да не издаде чувствата си. Доплака ѝ се, но не искаше да се предава.

Обичаше го с цялото си сърце и до момента се бе задоволявала с представата, че каквото и да ѝ предложи, тя ще се чувства щастлива. Сега вече не беше толкова сигурна. Той очевидно не я обичаше, но бе достатъчно себичен да иска нея и детето им при себе си. Ако и тя не го обичаше, всичко щеше да бъде наред. Тя щеше да носи името му, а Торн щеше да има баща. Тъгата, която я обзе, се дължеше на това, че винаги щеше да знае, че е завоювала правото си да живее почтен живот само със силния си отпор, а той се е оженил, защото е нямал друг избор. Тя се надигна в леглото, Джон стана на крака.

— Просто не знам какво да мисля за всичко това, Джон — каза му искрено. — Толкова съм изненадана. Не мога да разсъждавам. Трябва ми време да те опозная, както и ти мен. Все още ли държиш да се ожениш за мен?

Джон я придърпа в прегръдките си.

— Не, ако ме ненавиждаш — отговори той.

Кати погледна сияещото му лице.

— Не бива да съдиш за чувствата ми по думите, които изрекох в гнева си. Ако си останал с впечатлението, че те ненавиждам, моля за извинение. Аз много те харесвам. Просто никога не ми е идвало наум,

че ще ми се предостави възможността за такъв избор и ми е необходимо време да помисля.

Кати пристъпи напред и лекичко целуна Джон по устата.

— Знаеш ли — каза тя, вече усмихната, — толкова си убедителен, когато пожелаеш, а и никога не съм успявала да ти противореча докрай. Не искам да се оженим, само защото това е правилната постъпка. Трябва да се вземат предвид много неща и аз се надявам да ми дадеш възможност да помисля на спокойствие.

— Ще имаш всичкото време, от което се нуждаеш, обич моя. Смятам да отида и да разопаковам багажа. Няма да си тръгна.

Те прекосиха стаята и Джон вежливо ѝ целуна ръка.

— Сега си почивай — прошепна той. — Ако имаш нужда от нещо, аз ще съм долу в салона.

Той отвори вратата и тръгна да излиза.

— Джон — повика го Кати.

Той моментално се обърна и я погледна в очите.

— Благодаря ти, че беше тук днес, когато се нуждаех от теб.

Той се усмихна.

— Щях да бъда до теб винаги, когато си се нуждаела от мен, ако имах тази възможност — каза той тихо.

След като затвори вратата, Кати си легна. Тишината на стаята ѝ подежда отпускащо и тя се унесе в сън и забрави всичко. Остана само изражението на Джон, когато беше прошепнал последните си думи. Искаше да му вярва, но не трябваше да позволява на чувствата си отново да я подведат.

Тя остана в леглото три дни. Не защото се нуждаеше от толкова време, за да обмисля решението си, а защото наистина беше болна. Искаше спокойствие и тишина за известно време, за да даде възможност на съзнанието си да се възстанови и да може да прецени реално нещата.

Беше толкова объркана. Тя и Джон бяха твърде различни. Той разполагаше с всичко, което бе пожелавал, от мига на раждането си, докато тя беше благодарна и за малкото радости, предложени ѝ от живота. В сегашното си финансово положение нямаше да бъде принудена да прислужва на други. Парите на Джон не ѝ трябваха, нито пък имаше нужда от името му.

Не искаше повече да се чувства по-долу от него, но все още бе така. Страхуваше се, че ако сега се омъжи за него, няма да бъде нещо повече в очите му от преди, когато му беше любовница. Гордостта ѝ не позволяваше да заема второстепенно място в живота му. Ако той нямаше други начини, освен да поправи стореното зло и да задоволи егоистичното си желание да властва над нея тя нямаше да приеме. Всъщност, нямаше и да го желае за съпруг.

Имаше усещането, че той се преструва. Очевидно бе преглътнал гордостта си и беше решил да забрави лошите думи, които му бе наговорила. Но за колко време? Сега тя беше освободена от влиянието и властта му, но веднага щом станеше негова законна съпруга щеше да се наложи да се подчинява на волята му. Бракът щеше да я обвърже точно така, както когато той беше разкъсал всичките ѝ дрехи и я беше заключил в спалнята ѝ, за да не избяга. Беше скроил живота ѝ така, че да отговаря на собствените му нужди, но вече нямаше да му позволи подобно нещо. Не и без любов.

След три дълги дни на размишления тя все още беше раздвоена, макар че тялото ѝ я зовеше да приеме предложението му.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Разходката из Париж с Джон се различаваше безкрайно много от обиколките, които беше правила с госпожа Даниълс и Торн. Повторното разглеждане с Джон ѝ разкри топлотата и веселието на хората и града.

Французите бяха трудолюбиви и сръчни хора, влюбени в музиката и развлеченията. Кати не беше виждала преди вино да се лее толкова щедро и сега се запита, дали пък духът на хората не беше отражение на огнения дух, който изливаха в гърлата си при всяко хранене.

Тя се научи да изпитва удоволствие от виното. Джон беше изтънко запознат с различните марки и знаеше кое е подходящо за дадено ястие. Дали поради виното или доброто настроение и непрекъснатото му внимание, но Кати се чувстваше безгрижна като дете.

Радваше се, че си беше оставила време за Джон преди да отговори на предложението му. Взимаше участие във всички негови начинания с ентузиазъм. Той беше нежен, любезен и грижовен и тя откри, че притежава остроумие, което можеше да я накара да избухва в смях. Той също се смееше, отдавайки се на очарованието на мига.

Още в Сийл Харбър Джон я беше научил да танцува и макар че беше танцувала само веднъж — на празненството след края на войната, сега тя искаше музиката да не спира никога. Харесваше ѝ да бъде в прегръдките му и той умело да я води под звуците на мелодията, а тя да усеща силното му тяло.

Тя се присмиваше на слуховете, които тръгнаха за двамата богати американци, мислейки си колко глупави изглеждаха измислиците в сравнение с истината. Държаха се като двойка, която току-що се е запознала.

След многобройните любовни нощи, които бяха имали преди, Кати недоумяваше защо Джон сега не прави никакви опити да я люби.

Той нежно я целуваше, докато танцуваха, но нито веднъж не позволи на страстта си да го заслепи и да победи волята му. И той като нея се радваше на новата им близост. Желанията можеха да почакаат.

Изминаха почти шест седмици от заминаването на госпожа Даниълс и Торн за Шотландия. През това време те двамата с Джон се сближиха истински. Той не спомена нищо за любов, но и тя самата не продума за чувствата си. Всеки проявяваше загриженост за другия и двамата се радваха на това. Бяха оставили събитията да следват естествения си ход.

В деня преди очакваното завръщане на госпожа Даниълс и Торн Джон отведе Кати в провинцията.

— Последния си ден сами трябва да прекараме на спокойствие — каза ѝ той на излизане от хотела.

Грееше слънце и времето беше топло. Едва ли можеха да желаят по-добър ден за пикник. В кухнята на хотела им бяха приготвили кошница с обяд и Кати се вълнуваше като дете. Никога не беше ходила на пикник, но не се съмняваше, че ще бъде прекрасно.

Отдалечиха се доста от града и когато намериха самотна поляна, заградена от дървета, решиха, че са открили мястото.

В единия ѝ край имаше малко, кръгло езерце, оградено от мъхове, над което бяха надвиснали върби. Въздухът беше свеж и миришеше приятно. Кати усети как сетивата ѝ се събуждат.

Джон разпрегна конете и ги пусна да пасат. Двамата с Кати постлаха одеяло. Той беше необичайно мълчалив и тя се учуди дали не го тревожи нещо.

— Случило ли се е нещо, Джон? — попита го тя.

Джон седна върху одеялото и я придърпа до себе си. Лицето му имаше сериозно изражение.

— Трябва незабавно да вземем решение, Кати — започна той. — През последните шест седмици бяхме непрекъснато заедно. Ще се омъжиш ли за мен или не. Ако отговорът ти е не, бих искал да го науча веднага. Имам дела, които ме очакват и скоро трябва да се върна в Америка.

Кати се изненада на категоричността му да получи отговор веднага. Не можеше да разбере как такъв силен мъж може да бъде толкова неуверен в себе си. Не беше сляп! Трябва да се е досетил, че тя мисли за него.

— Джон — прошепна тя и се притисна към него, — все още ли ме желаеш?

Тя се сгуши в прегръдките му. Той я притисна здраво, без да си дава сметка, че ласката му е болезнена. После впи устни в нейните и ѝ даде много по-добър отговор от словесния. Беше се въздържал прекалено дълго време. Беше се държал мило и търпеливо, но търпението му вече се изчерпваше. Целувките му изгаряха устните ѝ, а при милувката на топлите му ръце по тялото ѝ, тя потръпна. Желаяше тази жена повече от всяка друга на света. Беше контролирал дълго страстта си, но не можеше да чака повече. Тя разтвори устни и простена. И тя беше чакала, дълго и с копнеж.

Желанието ѝ растеше колкото повече той я притискаше към себе си. Усещаше трепета на ръцете му, а той я целуваше толкова настойчиво, че я караше да се притиска до него и да се отдава на слабостта си. Джон шептеше и целуваше шията, раменете, гърдите ѝ. Повтаряше името ѝ отново и отново, а гласът му трепереше.

Тя беше взела само едно-единствено решение — никога повече да не се подвежда от повика на тялото си. Искаше първо да се омъжи. Но всичките ѝ добри намерения някак останаха на заден план, забутани някъде далеч назад в съзнанието ѝ от надигащата се страст.

Джон наклони Кати, докато тя полегна върху свежата трева и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Помогни ми — стенеше той. Очите му бяха влажни от напирашното желание, а дишането му насечено. — Кати — прошепна той напрегнато, — желая те отчаяно. Искаш ли да се любим?

„Какво ли ще направи, ако кажа не?“ — помисли си тя мигновено. Но тъй като нямаше такова намерение, тя го придърпа надолу към себе си и прошепна:

— Да.

Страстта погълна и двамата. Тялото се извиваше в ръцете му. Допирът на голите им тела ги отнесе в някакъв друг свят, където съществуваха само те двамата. Джон се беше загубил в бурното си желание. Не можеше изобщо да мисли. Настъпателността му бе посрещната с отворени обятия. Бяха преживели дълги месеци самота и въздържание и сега нищо друго нямаше значение освен удоволствието, което си доставяха взаимно. Телата и душите им се сляха и нямаше съмнение, че общуват на езика на любовта.

Лежаха по гръб с лица, обърнати към слънцето, с надеждата, че лъчите му ще задържат топлината, която бяха събрали. Бяха се любили всеотдайно и се чувстваха изтощени. Бурята от чувства беше заменена от сладко спокойствие. Телата им бяха укротени.

Кати се зави с единия край на одеялото. Тя си оставаше все така срамежлива. Докато се любеха, Джон бе целувал всяка част от тялото ѝ, но сега голотата я смущаваше.

— Ела — подкани я Джон. — Хайде да поплуваме. Езерото е много примамливо.

Тя се поколеба и той я дръпна.

— Ако не ти се иска...

— Мисля, че ще бъде чудесно — каза Кати. — Но не мислиш ли, че преди това трябва да си облека ризата? — и му отправи въпросителен поглед.

— Защо е необходимо? Имаш красива фигура, пък и аз вече съм я виждал. Няма нужда да я прикриваш — Джон се усмихна.

Кати също му се усмихна в отговор и двамата се гмурнаха в леденостудената вода. Беше като сблъсък между огън и лед, но им подежда много освежаващо. Бяха като деца — пръскаха се и се заливаха от смях. Радваха се, че са заедно. Джон притисна Кати и я зацелува, докато дъхът ѝ спря. Той имаше прекрасно, мускулесто тяло и тя изпитваше удоволствие да плъзга ръцете си по него. Джон се задъхваше от удоволствие.

— Ако не престанеш, обич моя, няма никога да излезеш от водата — каза той през смях.

Кати се стресна и моментално отдръпна ръката си, но Джон я улови и пак я върна на мястото ѝ. Погледите им се срещнаха и Кати отново усети топлина отвътре, независимо от студената вода.

— Обичаш ли ме, Кати? — промълви той.

Тя не му отговори. Въпросът му беше неочакван и тя не посмя да признае гласно любовта си, защото бе сигурна, че не е споделена. За нея нямаше никакво съмнение, че Джон харесва близостта ѝ и че го привлича физически, но нито веднъж, дори във вихъра на страстта си, той не беше продумвал за любов.

Тя се отдръпна тъй рязко, че го разтревожи. Скочи на крака, изтича до дрехите си и започна да се облича. Лицето ѝ пламтеше, а ръцете ѝ потрепераха. Трудно ѝ беше да намъкне върху себе си

роклята, която Джон така ловко бе съблякъл. Той се приближи до нея. Върху лицето му се изписа учудване.

— Къде сгреших? — попита той.

Тя беше откликнала на ласките му, а беше и сигурен, че шестте седмици, прекарани заедно, ѝ донесоха радост. Какво лошо имаше във въпроса му? Дали пък не ѝ бе невъзможно да го обикне? Джон пренебрегна рязкото ѝ отдръпване с мисълта, че никога не ще я разбере.

Когато и двамата бяха облечени, Кати извади обяда. Не ѝ се ядеше точно в този момент, но сервирането на мекия хляб и сиренето ѝ създаде някакво занимание. Така не трябваше да го гледа в очите.

Тя замълча и Джон ѝ предостави тишината, която желаше. Няколко пъти той похвали виното и тя се съгласи, че е превъзходно с пресилен ентузиазъм.

Когато не можа повече да понесе мълчанието помежду им, Джон се изправи, вдигна и нея на крака, закова я пред себе си и поиска обяснение за внезапната смяна на настроението ѝ.

— Какво ти става? — попита той с бляскащи от гняв очи. — Не казах нищо обидно, но ти се ядоса. Защо?

Кати извърна глава, за да не го гледа в очите, но той я хвана за косите и я обърна към себе си.

— Искам да знам защо, Кати — настоя той. — Не искам да гадая причините — нито сега, нито занапред. Предполагам, че имаш някаква причина и бих искал да я науча.

Кати усети напирещите сълзи, но ги сподави. Нямахше защо да плаче, но се натъжи. Дали поради несподелените си чувства или от объркване, че не е в състояние да ги скрие, не можеше точно да разбере. Но каквато и да бе причината, тя виждаше, че Джон е ядосан и няма да я пусне, докато не получи отговор. Тя събра кураж и отвърна на погледа му.

— Мисля, че се смущавам от невъзможността да ти отговоря, Джон — започна Кати. — Не знаех, че това те интересува. Трябва ли да те обичам, за да се оженим?

Светлината в очите му потъмня и тя разбра, че този отговор не му хареса. Той я прегърна и я задържа така няколко минути. Когато я освободи, беше отново спокоен.

— Не — отговори Джон. — Не е нужно да ме обичаш, за да се оженим. Повечето бракове се сключват без любов и от двете страни. Няма значение.

Той събра остатъците от храната, впрегна конете и качи Кати във файтона, нает специално за тяхната екскурзия.

Какво искаше да ѝ каже с думите, че повечето бракове се сключват без любов? Дали имаше предвид, че той я обича въпреки нейното безразличие? Дали не очакваше от нея утвърдителен отговор, само за да може и той да ѝ признае любовта си?

Кати не можеше да проникне в мислите му. Пътищата на съзнанието му ѝ бяха непознати. Достатъчно я измъчваха опитите да прави изводи от собствените си объркани разсъждения, нямаше да ѝ бъде възможно да разгадава скритите му помисли.

До града пътуваха в мълчание. Пред вратата на нейния апартамент Джон я прегърна нежно.

— Искан ми се да имам право да те прегръщам винаги, когато почувствам желание — прошепна ѝ той. — Няма да чакам вечно. Ще се погрижа сватбата да стане до една седмица — преди да си променила решението си. Допускам, че би могла да прецениш, че не съм достатъчно добър за теб. За едно нещо обаче можеш да бъдеш сигурна — ще те направя щастлива. И — кой знае? Може пък да се влюбиш в мен. Чувал съм, че се случвало много често.

Той лекичко я целуна и продължи по коридора към стаята си. Не ѝ беше дал възможност да му се противопостави по въпроса за женитбата. И, слава Богу!

Кати лежа в леглото часове наред. Опитваше се да разгадае думите му. Беше намекнал за някакви чувства към нея и ѝ беше обещал да я направи щастлива. Нямаше какво повече да я спира. Щеше да се омъжи за него и най-вероятно той щеше да се влюби. Беше доловила отблясъци на по-дълбоки чувства в погледа му в моментите, когато не успяваше бързо да ги прикрие. Нямаше съмнение, че интимните им контакти бяха вълнуващи; нямаше да започнат семейния си живот без нищо. Всъщност, присъствието на Торн напълно отхвърляше подобна възможност. Те двамата с Джон вече имаха свое семейство, така че бракът им щеше да бъде сполучлив.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Госпожа Даниълс и Торн пристигнаха на следващия ден следобед. Беше се захладило и Кати потръпваше в памучната си рокля. Джон стоеше до нея притеснен. Надяваше се, че решението им да се оженят ще бъде посрещнато от Каролин със същата радост, с каквато той самият чакаше събитието.

Джон много харесваше госпожа Даниълс и знаеше, че Кати изпитва такова уважение към възрастна жена, каквото беше изпитвала към покойната си майка. Каролин я беше спасявала всеки път в миговете на най-голяма нужда и беше много привързана към бъдещата му съпруга.

Госпожата остана очарована от новината. Тя се надяваше това да се случи, беше се молила те двамата да се съберат, докато тя отсъстваше. Тя добре знаеше, че през цялото време Кати мислеше за Джон и страдаше от отсъствието му.

Торн беше напълнял за тези шест седмици и малкото му телце се беше закръглило. На Коледа щеше да навърши две години. Бяха изчакали достатъчно дълго, преди да му създадат истински дом, помисли си госпожа Даниълс.

Торн пое големия плик с лакомства, които Джон настоя да вземат със себе си на гарата, и положи значителни усилия да изяде всичко, докато стигнат до хотела. Кати му позволи да погълне толкова, колкото може, без да му прилошее, защото имаше повод да празнува и макар да бе твърде малък, за да разбира щастието й, тя държеше скорошното му сдобиване с баща да бъде отбелязано.

През целия път Джон държа Торн в скута си и Кати долови вълните нежност, които преливаха от бащата към сина. Щеше да стане прекрасен родител и да обсипва детето си с внимание. Радваше му се и благодареше на Бога, че не бе позволил безумното му желание да бъде изпълнено. Детето бе напълно здраво. Усмехнатото му лице и радостните сини очи омайваха Джон. Нямахше да може да му откаже нищо. А и как би могъл, Торн толкова приличаше на майка си?

Госпожа Даниълс нямаше търпение да сподели новините от срещата с роднините на съпруга си и след като сложиха Торн да спи, Джон поръча да донесат вечерята в стаите им.

Каролин беше прекарала чудесно, а малкият бе подложен на такова внимание, че си бе въобразил, че е най-важният човек в дома. Той беше очаровал всички с енергията и веселието си.

Каролин се беше запознала с по-малкия брат на мъжа си, двете му сестри и един племенник, Ендрю Макинис. Тя се беше привързала много към Ендрю. Беше научила, че майка му — по-възрастната сестра, е починала предната година, последвана само два месеца по-късно от баща му. Зимата била тежка и нито един от двамата им не успял да се пребори с коварната болест, която отнела живота им.

Ендрю скоро навършил шестнадесет години. Бил чудесен, червенокос момък. Обикнал веднага добрата и сърдечна Каролин и преди да напусне Шотландия, тя успяла да накара роднините му да ѝ обещаят, че ще пуснат момчето да отиде да живее при нея в Америка. Тя ги уверила, че ще му даде добро образование и чудесни възможности при сегашното си финансово състояние.

Момчето се зарадвало неимоверно — не само от възможността да отиде в Америка, но и защото се било привързало към леля си Каролин. Ендрю бил дълбоко покрусен от смъртта и на двамата си родители за толкова кратко време. Той бил още млад и отворил свободно сърцето си за обичта на милата жена.

Каролин смяташе, че е направила отлично пътешествие с изключение на значителното разглеждане на Торн. Но тя беше сигурна, че Кати ще се справи много бързо с него. Тя беше добра майка.

Кати толкова се зарадва за приятелката си че не можа да сдържи сълзите си. Пристигането на Ендрю в Америка беше дар от Бога. Разбира се, Каролин имаше Кати и Торн, но един истински роднина, за когото да се грижи, щеше да ѝ върне удовлетворението, че е полезна, което не чувстваше след смъртта на синовете си. Ендрю щеше да пристигне в Париж само след две седмици.

Кати и госпожа Даниълс обсъдиха заедно сватбата.

Планираха съвсем скромно празненство — само двойката младоженци и тя като свидетел. Кати обходи Париж, за да си хареса сватбен тоалет. Не можеше да бъде бяла, но тя избра розова коприна със съвсем блед оттенък. Роклята беше с висока, права якичка,

поръбена с дантела, дълги бухнали ръкави и подчертана талия, която да прилепва към тънкия ѝ кръст.

Тя подбра много къс дантелен воал, който отпред покриваше само очите ѝ, а отзад падаше върху раменете. Щеше да го закрепил с две големи диамантени фиби, които Джон ѝ бе подарил вечерта след пикника. Той я бе помолил да ги сложи и тя гореше от нетърпение да го направи.

Същата вечер Джон беше дошъл в стаята ѝ малко преди девет. Беше чукал няколко пъти, докато Кати се разбуди от дрямката си и отвори вратата.

— Струва ми се, че прекъснах съня ти, скъпа — каза той. — Помислих си, че може да си гладна и поръчах вечеря в моята стая. Ще ми доставиш ли удоволствието да я споделиш с мен?

Кати погледна намачканите си поли и се усмихна.

— С удоволствие ще споделя вечерята ви, сър — подразни го тя. — Ако имате добрината да ми дадете няколко минутки да се преоблека и да се подготвя за компанията ви. Не би ми подходило да вечерям с вас в този вид, особено след като вие сте толкова докарани.

Джон се засмя и се настани в един стол, за да я изчака. Знаеше, че Кати ще се приготви бързо. Тя винаги се бе справяла сръчно след като си наумеше нещо, винаги го постигаше, при това бързо и задоволително. Самият той никога не се туткаше, затова оценяваше това ѝ качество.

Беше сервирано за двама, а единствената светлина в стаята идваше от свещника, поставен в средата на масата. Около него красиво бяха подредени цветя и пастелните им цветове багреха пламъка с чудни отблясъци. Беше спокойно и уютно.

Поднесоха вечерята минути след като те бяха влезли. Тя просто се зачуди как бе успял да прецени толкова точно колко време ще се забави тя с обличането. Усмихна се на проникателността му.

При вида на изобилието от ястия Кати прихна. Джон беше прекалено разстроен по време на пикника и хапна едва-едва, но явно сега имаше намерение да навакса загубеното.

Кати опита от всичко. Не беше се излъгала относно апетита му — много малко от храната бе върната обратно в кухнята.

След като масата бе раздигната, Джон я настани на дивана пред камината, която прислужникът запали преди да се оттегли. Той

допълни чашата ѝ с тъмно бургундско вино.

— За началото на новия ни съвместен живот! Ти си всичко, което един мъж може да желае, скъпа. Аз съм истински късметлия.

Джон остави чашата си на масата, наведе се и целуна Кати за ухото. После постави и нейната чаша до своята.

— Днес следобед те попитах дали ме обичаш — подхвана той. — Казах ти, че е без значение дали наистина ме обичаш или не, но не бях искрен. Искам любовта ти, Кати... И няма да се задоволя с по-малко.

Преди Кати да успее да му отговори, той я прегърна. Тя облегна глава на гърдите му и дочу забързаните удари на сърцето му. Искаше любовта ѝ, но беше ли готов да ѝ предложи своята. Не ѝ бе известно. Но в момента това нямаше значение. Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Аз те обичам отдавна, Джон — прошепна тя и усети как ръцете му я притискат.

Той не продума. Държеше я здраво и се наведе да я целуне. Целувката му беше нежна като летен бриз, но влудяваща. Нежността се примеси с пронизваща тръпка и усещането бе неизпитвано от нея до тогава. Устните му бяха жадни и любещи.

— Любов моя — мълвеше Джон, — толкова дълго крия любовта си към теб дълбоко в себе си, без да имам смелост да я призная. Ти знаеш, че те пожелах в момента, в който те видях за пръв път, но не знаеш, че те обикнах скоро след това. Не ти го казвах, защото не се надявах на съответни чувства след всичко, което ти причиних. Наистина ли ме обичаш, Кати? — не можеше да повярва той.

— Да, Джон — отговори тя. — Много те обичам и трябва да призная, че щях да бъда много нещастна, ако ти не ме обичаше.

Доплака ѝ се. Разговаряха цяла нощ, обясняваха си един на друг защо бяха крили любовта си и когато накрая Джон ѝ подари диамантените фиби, Кати се разплака. Не толкова защото беше изумена от прелестта на подаръка, а защото Джон сподели, че ги е избрал, за да ѝ напомни за първата им любовна нощ, когато тя прие жестокостта му и отвърна на неговото насилие така, че го обвърза завинаги като със здраво въже.

Джон целуваше мокрите ѝ от сълзи бузи, поглъщайки солените капчици. Кати обхвана лицето му с ръце и притегли устните му към своите. Пожела го неудържимо и желанието ѝ се предаде и на него.

Той я грабна на ръце и я занесе в спалнята, свали внимателно дрехите ѝ и я покри с целувки.

Джон усети как страстта я поглъща. Дишаше тежко. Целувките му я караха да тръпне и тя пусна ръка надолу по слабините му, докато го чу да се задъхва. Никога преди не си бе позволявала подобна дързост, но сега искаше да почувства възбудата, която предизвикваше у него и която заплашваше да удави и двамата.

Джон се разтресе от допира ѝ и моментално проникна в нея. Правеше го съзнателно бавно, с мощни, но все пак нежни движения. Задоволяваше желанието ѝ, после пак я възбуждаше, а тя стенеше в несвяст.

Когато се облече за сватбената церемония, Кати едва успя да овладее възторга си.

— Започвам нов живот — прошепна тя, докато се оглеждаше в огледалото. — Ще имам семейство.

Това бе нещото, за което винаги беше мечтала и винаги ѝ бе отказвано. Беше обичана и желана и това я правеше още по-красива.

Малкият параклис беше пълен с цветя. Тази сутрин Кати още не беше виждала Джон. Госпожа Даниълс не ѝ позволи, обяснявайки, че било хубаво булката да бъде очаквана и лицето ѝ да не се вижда поне един цял ден. Кати не беше убедена, че трябва да я послуша, но решиха да се пошегуват с желанието ѝ.

Преди двете с Каролин да потеглят към параклиса, Кати получи в стаята си малък букет бледорозови рози и една библия в бяла, кожена подвързия. На вътрешната страница имаше надпис с почерка на Джон. Той беше попълнил имената на двамата и на първото им дете на определените места. Тя се просълзи от радост.

Джон беше наел гувернантка да заведе Торн в църквата, а Кати и госпожа Даниълс бяха откарани с малка, бяла карета, покрита с бели цветя и бръшлян. Дори юздите на конете бяха окичени със зеленина и на двете жени им трябваша няколко минути, да се съвземат при вида на такова разточителство.

Джон чакаше при портите, за да придружи Кати по пътеката между редовете до свещеника. Тя беше радостна, че лицето ѝ е скрито зад воала. Сълзите, които беше сдържала цяла сутрин, напиреха в очите ѝ и заплашваха да рукнат всеки миг.

Когато ѝ помагаха да слезе от каретата, Кати затрепери от възбуждане, но Джон я стисна здраво и неговото усмихнато, спокойно лице и вдъхна увереност за тържествения момент.

Тя напрегнато слушаше думите на свещеника. Бързината на церемонията я изненада. Толкова често в сънищата си беше шептала това „Да!“, че ѝ се стори, че вече е полагала брачната клетва и тази не се отнася до нея. Стоеше вдървено до Джон и едва когато той повдигна воала и леко я целуна, тя се върна към действителността и осъзна какво се е случило. Мечтата ѝ се беше сбъднала.

Целият хол в апартамента на Джон беше изпълнен с кошници с цветя, а масата бе отрупана с толкова много храна, та Кати си помисли че Джон би могъл да покани половината Париж да се нахрани.

Гости на празненството бяха не богатите и известни личности на града, а служителите на хотела. Беше поканил лично всеки един да сподели радостта им и бе уредил да бъдат освобождавани от служебните си задължения по няколко наведнъж, за да поздравят новобрачната двойка.

Нарекоха ги „лудите американци“, но това само ги развесели, а Кати не можеше да си обясни какво го бе подтикнало към такъв жест. Той не беше поканил нито една знаменитост на празника, но въпреки това получиха много благопожелания от хотелския персонал. Всичко беше чудесно и Джон бе успял за пореден път да я изненада.

Кати си помисли, че странностите на съпруга ѝ в младежките му години навярно са докарвали до лудост майка му, имайки предвид специалните изисквания на Джойс по отношение представянето им в обществото. Сигурно бе предизвиквал смут със странното си поведение, но несъмнено той се ръководеше от собствените си разбирания, а не от правила и условности.

За медения им месец се погрижи Джон. Кати знаеше само, че ще пътуват първо по суша, а след това по море до няколко пристанища. Кати си взе всички дрехи, за които прецени, че може да ѝ потрябват, и очакваше с нетърпение усамотението на каютата.

Чувстваше се пълноценна — най-после се беше приобщила някъде и се радваше на това скъпоценно усещане. Джон я обичаше и това бе повече, отколкото имаше право да иска.

Когато приключи с багажа, Кати падна на колене. Не беше се молила от дълго време, но сега изпитваше необходимост да се помоли.

— Благодаря ти, Господи — прошепна тя, — Ти ми даде повече, отколкото заслужавах и аз покорно Ти благодаря.

Молитвата ѝ бе кратка, но тя изпита огромно облекчение, че се е отблагодарила на всевишния, комуто дължеше щастието си.

Почукването на вратата я изтръгна от вглъбяването. Тя отвори бързо. Беше Джон, а до него носачът, дошъл да отнесе багажа им до файтона, който чакаше пред хотела. Кати потръпна от вълнение, като ги видя. Тя беше притежание на Джон, но не като прислужница, а като съпруга. Нямахше да бъде никога повече самотна и нямаше нужда да се бори с трудностите на живота съвсем сама. Не можеше да скрие щастието си и Джон стисна ръката ѝ, като едновременно с това я целуна по челото.

— Побързай — смъмри я той добродушно. — Заради теб може да изпуснем връзката. Надявам се, че няма да бъдеш от онези жени, които трябва непрекъснато да бъдат подканвани, за да бъдат точни.

Кати привърши бързо последните приготовления и те излязоха заедно, нетърпеливи да потеглят. Госпожа Даниълс и Торн ги чакаха във фойето на хотела. Кати се натъжи, че трябва отново да го остави, толкова скоро след пътуването му до Шотландия. Бяха прекарвали заедно само една седмица и отново се разделяха.

Госпожа Даниълс беше настояла те и Джон да заминат сами.

— Нали не искате всички да разберат, че вече имате дете, а пък току-що сте се оженили? — попита тя.

Кати разбираше, че тя е права, но въпреки това ѝ се доплака. Сбогуваха се набързо и преди Кати да има възможност да се осведоми за плановете на Джон, той ѝ помогна да се качи във файтона и потеглиха.

Още докато напускаха града, Кати бе обзета от доволство, че е съпруга на мъжа, когото обича. Тя се улови, че го наблюдава така, сякаш го вижда за първи път. Въпреки големия му ръст, движенията му бяха плавни като нейните. Джон държеше ръката ѝ и често ѝ се усмихваше, докато файтонът подскачаше и се друсаше по пътя. Когато стигнаха до пристанището, нощта вече падаше. Корабът трябваше да ги откара към Средиземноморието.

Пристигнаха навреме. Наоколо гъмжеше от хора, а това означаваше, че корабът всеки миг е готов да вдигне котва. Показаха им тяхната каюта. Кати се изненада от луксозното ѝ обзавеждане. Не беше голяма, но съдържаше всичко необходимо за удобството им. Отдясно беше широкото легло, а отляво — малка кушетка и печка. Точно пред кушетката се намираше малка масичка, а на нея имаше списания, плодове и бутилка шампанско.

Кати тъкмо се бе заела с багажа, когато корабът се отдели от кея. Тя се подпря на стената да запази равновесие и после продължи работата си.

— Вечерята ще бъде сервирана след половин час — информира я Джон.

Той взе бутилката шампанско, погледна Кати и попита.

— Да пийнем ли по чаша вино?

Тя го погледна и се почувства горда. „Какъв представителен мъж — помисли си тя. — Странно защо досега не съм забелязвала колко е красив.“

— Да, благодаря — отговори тя и пое чашата.

Джон седна на кушетката и я придърпа до себе си.

— За нашите бъдещи дни — вдигна той тост. — Нека са изпълнени с любов и щастие.

Кати премигна да задържи една сълза и изпи виното на един дъх. Джон моментално ѝ наля втора чаша и тя се отпусна назад, за да се наслади на топлината, която се разля по тялото ѝ. Заговори открито и свободно за бременността си и първата година при Форбис, а Джон я слушаше. Беше му споменавала бегло за този период по време на предишните им разговори, но ѝ се стори важно да му открие, че не беше се доближавала до друг мъж.

Джон я прекъсна, като протегна ръка за бутилката и наля отново.

— Не е нужно да ми обясняваш нищо, Кати — каза той тихичко. — Ако се беше появил друг мъж, вината щеше да бъде изцяло моя и не бих могъл да те виня, че си потърсила другаде утеха.

Внезапно той се изправи и прекоси каютата. Когато се обърна, изражението му беше сурово.

— Сега си моя и аз винаги ще те пазя. Но сега, когато вече ми принадлежиш, ако ти се осмелиш да погледнеш друг мъж, уверявам те, че горчиво ще съжаляваш!

Лицето му се беше променило. Явно чувствата му бяха необуздани и искаше да я притежава напълно. Кати потръпна от погледа на съпруга си. Гневът му изчезна толкова бързо, колкото се беше появил, и той се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Ела — каза ѝ, — да отидем да вечеряме с останалите.

Щом Кати се изправи, главата и се завъртя. Полюшкването на кораба, като че ли се беше засилило. Тя се хвана за Джон, за да не залита. Не усещаше краката си. Уж стоеше права, а пък не бе съвсем уверена.

Когато той я пусна, тя залитна назад и седна обратно на кушетката, потъвайки в меките възглавници. Погледна Джон — в очите му проблясваха присмехулни пламъчета.

— Какво не ми е наред, Джон? — попита тя. — Защо се смееш? Толкова глупаво ли изглеждам?

Той я повдигна и предложи ръката си за подкрепа.

— Смея се, защото ме развеселявате, мадам. Просто ми се струва, че шампанското ти дойде малко много, това е всичко. Искаш ли да поръчам вечерята тук?

Кати се усмихна облекчено.

— Може ли, Джон? — попита тя плахо. — Наистина се безпокоя, че ще бъда много несръчна в това състояние и ще се изложа...

Джон се ухили широко, явно потискайки напушилия го смях.

— Вашите желания са закон за мен, госпожо!

Той се поклони и това я разсмя. Целуна я лекичко по устните и ѝ помогна отново да седне.

— Ще се забавя само една минута. Чакай ме тук.

Кати кимна и той излезе. Върна се бързо с две момичета от персонала. Само след няколко минутки всичко беше готово. На масата се появиха множество покрити съдове с топли ястия. Джон предложи стол на Кати, после се настани срещу нея. Момичетата се измъкнаха тихичко.

Газената лампа не гореше. Стаята беше осветена единствено от двете свещи върху масата. Кати забеляза малка кутийка в чинията пред себе си и се учуди как е попаднала там, без тя да забележи. До нея имаше картичка с надпис „Благодаря“. И нищо повече. Ръцете ѝ леко трепереха, докато повдигна капачето.

Кати ахна. Вътре проблясваше огърлица от сапфири и диаманти.

— О, Джон! — тя беше трогната до сълзи. — Колко е красива!

— Но далеч не колкото теб, любов моя — прошепна Джон. — Синьото ще прелива с цвета на очите ти. Нали ти харесва?

— О, Джон, изумителна е — заекна тя. — Но аз не съм приготвила подарък за теб.

Запита се защо не ѝ бе дошло наум да му купи подарък. Имаше достатъчно време, но просто не ѝ бе хрумнала подобна мисъл.

— Това не е сватбен подарък, Кати — каза Джон. — На картичката пише „Благодаря“. Сапфирите са за най-хубавия, най-ценния подарък, който един мъж може да получи от една жена — нашето дете.

Кати усети буца в гърлото си.

— Той е чудесно дете — каза тя. — И ако такава е волята божия, аз ще те даря с още много други. С радост — добави тя и потърси очите му. Те горяха.

Джон сложи ръка върху нейната.

— Ще направя всичко, което зависи от мен, Господ да помогне — и той се хлапашки захили. — Хайде да почваме преди храната съвсем да изстине. Не ми се ще да изяждам тези вкусотии на закуска.

Кати се усмихна на намека му и те се заеха с вечерята. Джон си достави удоволствието да опита по малко от всичко. Кати хапваше, само за да му прави компания. Нямахше апетит. Беше развълнувана от вниманието му и през цялото време си мислеше колко малко всъщност познава характера му.

Когато приключиха, Кати не можа да сподави прозявката си. Денят беше уморителен, а шампанското и полюшването на кораба допълнително я караха да се чувства приятно отмаяла.

Каютата им беше много удобна, но когато се огледа, Кати изпита притеснение. Нямахше никакъв параван или нещо подобно и тя просто не разбираше как ще се подготви за първата си брачна нощ в присъствието на Джон. При мисълта, че трябва да се съблече пред него, Кати се изчерви. Тя започна да изважда тоалетните си принадлежности от чантата и той моментално се размърда.

— Искате ли да се оттегля, госпожо? — попита той.

— Имаш ли нещо против? — отвърна тя неуверено.

— Ни най-малко, скъпа — прошепна той. — Ти си лягай. Аз ще се кача за малко на палубата.

Той излезе, без да се бави и я остави сама. Тя свали бързо дрехите си и облече синя нощница, която много ѝ отиваше и деликатно подчертаваше прелестите ѝ. Пусна косите си да се разпилеят свободно.

Кати остави една свещ на масичката до леглото и се мушна под завивките. Известно време вниманието ѝ бе ангажирано от странни шумове — корабът проскърцваше, вълните се разбиваха в борда, долитаха приглушените гласове на другите пасажери.

Времето течеше бавно и тя започна да се безпокои. Въртеше се в леглото. На няколко пъти стана, после отново лягаше. Джон се бавеше вече много време и тя се разтревожи какво би могло да го задържи.

„Сигурно разбира, че мина достатъчно дълго време — мислеше си тя. — Къде ли се дяна?“

Кати стана от леглото. Засуети се из каютата, прибра и подреди всичко. Когато нямаше повече какво да прави, тя взе една книга и се опита да се съсредоточи в разказа.

Прочете няколко страници и разбра, че не е разбрала нищо, затова захвърли книгата на масичката. Бяха минали два часа откакто Джон беше излязъл. Мина ѝ през ум, че може да му се е случило нещо. Помисли да се облече и да отиде да го потърси, но веднага се отказа. Той бе напълно самостоятелен и способен да се грижи за себе си, и щом не се връщаше при нея, явно не му се искаше. Сигурно някъде другаде ставаше нещо по-интересно.

Обзе я гняв. Бяха вече женени и той можеше да я люби, когато пожелае, явно затова не бързаше да използва и най-малката възможност. Тя щеше да чака, а той да се връща, когато пожелае, и да се наслаждава на тялото ѝ. Беше постигнал целта си. Принадлежеше му и можеше да се възползва от правата си, когато му се прииска. Освен това, вече бе сигурен, че бащинството му е узаконено и можеше да постъпва с майката както намери за добре.

Мислите ѝ блуждаеха. Запита се дали пък Джон не я бе излъгал, че я обича. Колкото и да се мъчеше да пропъди натрапчивата идея, спомените не ѝ даваха мира. Джон знаеше точно какво да каже и какво да направи. Възможно ли бе всичко да е скалъпено, само и само да я накара да се омъжи за него?

Бяха му нужни точно шест седмици да я убеди, че трябва да се оженият. Първо се бе опитал да си я върне като любовница. Когато не успя, използва единствената останала възможност.

Сега разбираше, че я бе направил своя съпруга по принуда. Изведнъж ѝ просветна. Беше ѝ казал, че трябва да се оженят до седмица. Не я беше попитал, а ѝ беше казал. Беше я забавлявал шест седмици, явно се беше изморил да я убеждава, че я обича. Какво ли би станало, ако тя бе поискала по-дълъг срок? Навярно щеше да се върне в Америка и да забрави цялата история.

Седмици наред тя беше пропъждала неприятните спомени от съзнанието си с надеждата, че Джон се е променил и никога повече няма да ѝ напомни за егоизма и невероятните си прищевки. Сега, оставена сама през първата си брачна нощ, Кати си спомняше само лошото, което някога я бе принудило да избяга от него.

Въображението ѝ се развихри, а и тя не направи опит да го възпре. Женската ѝ гордост бе наранена и в нея се надигна възмущение. Не беше равна с него — в представите му щеше да си остане прислужница завинаги независимо колко пари имаше. Социално стоеше по-долу от него — никога нямаше да бъде достойна за вниманието и възхищението му. Беше я направил своя съпруга, но очевидно смяташе да се отнася към нея като с любовница.

„Ако дори за минута си е въобразил, че ще бъда като парче глина в ръцете му, което да моделира както си пожелае, жестоко се лъже — помисли си Кати. — Няма да се превръщам в негово удобство. Скоро ще разбере, че не може да ме заблуждава така, както прави с клиентите си в бизнеса. Вече не съм неграмотна и няма да търпя да ме използва.“

Кати преглътна сълзите си. Обзе я решителност и това повдигна духа ѝ. Не беше сразена. Той не беше победител.

Тя духна свещта, придърпа завивката плътно до брадичката си и затвори очи с надеждата по-скоро да се унесе. Ядосваше се на Джон, но още повече се ядосваше на себе си. Беше паднала в капана му, но не беше уловена. Щеше да промени стратегията си. Нямаше да бъде покорна и безпомощна. Щеше да му покаже, че не само той има желаниа. Тя също ги имаше. Скоро Джон щеше да разбере, че е сгрешил в очакванията си тя да се подчинява на всяко негово хрумване. Нещата се бяха променили и тя никога повече нямаше да приема нещо, без да е убедена в необходимостта му. Ако някой трябваше да се промени, то това щеше да е той.

Горе на палубата Джон попадна на двама пияни пасажери. Изглежда единият беше изненадал жена си с другия. И двамата не бяха съвсем на себе си от количеството погълнато вино и Джон прецени, че ако не се намеси, единият от тях скоро ще се намери във водата.

Опита се да им обясни, че на следващата сутрин нещата ще изглеждат различни, но нищо не беше в състояние да обуздае пиянската им омраза. Бяха решени да се бият до смърт.

След продължителна размяна на удари, някои от които доста тежки, те се споразумяха да послушат съвета му и да си изяснят положението сутринта, на трезва глава.

Така Джон се забави повече, отколкото беше имал намерение и се притесни, че Кат може да се разтревожи.

„Какво ли си мисли вече? — безпокоеше се той. — Е, няма значение, бързо ще я успокоя.“

Той очакваше с нетърпение допира на тялото ѝ и няколко пъти почти бе готов да оставя пияните мъже на съдбата им и да си тръгне, но не го направи, защото беше сигурен, че без намесата му можеше да се случи нещастие.

Когато влезе, в каютата беше тъмно. Запали свещта и веднага забеляза, че Кати е заспала дълбоко. Дългата ѝ руса коса беше красиво разпиляна по възглавницата. Мекотата на кожата ѝ на светлината на свещта и приятният аромат наоколо възбудиха сетивата му.

Той я наблюдава няколко минути с наслаждение. Беше много разочарован, че не се бе опитала да остане будна през първата им брачна нощ, но знаеше, че е уморена от тежкия ден, а освен това бе пийнала в повечко шампанско.

Колкото ѝ да я желяеше, сърце не му даде да я събуди.

„По-рано бих грабнал завивката и бих я обладал, без много да се замислям — надсмя се на себе си той. — Наистина съм се променил, макар че сега повече би ми се искало да си бях останал същия.“

Той се промъкна внимателно до нея на леглото и прегърна мекото ѝ тяло. Беше с гръб към него и Джон усети мириса на рози в косите ѝ. Започна нежно да я милва, надяваше се да я събуди с ласките си. Но тя не помръдна и Джон реши да поспи, ако може.

— Лека нощ, любима — прошепна той и я целуна по тила. — Имаме цял живот да се обичаме и да се любим.

Кати продължи да се прави на заспала. Беше направила неимоверно усилие, за да не се поддаде на нежността му, но беше решила, че е длъжна да издържи. Иначе всичките ѝ планове щяха да се провалят.

Когато Кати се събуди и се облече, Джон още спеше. Не беше спал истински от седмици. Обърна се с гръб към него и повдигна косата си на едри букли по последна мода. После облече рокля, която наистина я правеше възхитителна.

Джон беше разочарован, че не бяха се любили през нощта, но реши да навакса загубеното незабавно. Нямахше закъде да бързат. Тя можеше да се облече и по-късно.

Кати се обърна и срещна погледа му. Все още му беше ядосана. Беше решила да не участва в игрите му. Смяташе да му покаже, че не е господар, за каквото се мислеше. След като беше постъпил подло и я бе накарал да повярва, че я обича и че се е променил, а всъщност си бе останал същият властен егоист, той си заслужаваше такова отношение.

Джон ѝ се усмихна и се надигна на лакът.

— Добро утро, обич моя — каза той.

— Добро ли е? — попита тя иронично.

— Ами поне от тук така изглежда — отговори Джон. — Ела при мен и ще ти покажа.

— Нямам такова намерение — каза Кати. Стоеше достатъчно далеч, за да я достигне. — Вече се облякох и искам да закуся, ако ми кажеш къде се намира трапезарията.

Тя взе чантичката си и продължи:

— Снощи те чаках доста дълго време, което употребих за размисли. Реших, че няма да ми бъде трудно да зачертая и теб, и любовенето с теб от съпружеските си задължения.

Джон не повярва на ушите си.

— Решила си какво? — извика той и скочи от леглото.

— Чу ме добре — отвърна Кати. — Сега, когато съм ти съпруга, а не любовница, ти не можеш да се разпореждаш с мен под заплахата от наказания.

Тя се обърна с лице към него в мига, когато посегна да я сграбчи за раменете. Ръката му силно я удари по бузата. Кати само успя да вдигне ръце в защита.

— Съжалявам — извини се бързо Джон. — Стана случайно, ти се обърна прекалено рязко. Заболя ли те?

Той понечи да хване ръката ѝ, но Кати се дръпна вбесена.

— Казах ти, че стана случайно, Кати — извика той, раздражен от упорството ѝ. — Ела тук сега и ми обясни.

— Случайно! — изкрещя Кати. — Няма ли да бъде по-честно да си признаеш, че за теб боят е средство да постигнеш целта си? Твоята втора природа. Просто не успя да се овладееш навреме, нали?

Джон я гледаше втрещен. Какво ѝ ставаше? Той поклати глава и промърмори под носа си.

— Започвам да си мисля, не моят баща, а твоят е бил безумен... Нищо не разбирам? Какво има? — повиши глас той.

Кати изтича до вратата на каютата, но преди да успее да я отвори, Джон я затръшна с крак.

— Къде си мислиш, че ще отидеш? — викна той, вече истински ядосан. — Ако си мислиш, че можеш да си отиваш и да се връщаш, когато ти скимне само защото сме женени, ще трябва добре да размислиш.

Той я сграбчи грубо за ръката и я запрати върху кушетката. После застъпи с коляно възглавницата до нея, за да не може да бяга.

— Сега — каза той, — кажи ми защо е всичко това. Какво ти става? Какво съм направил?

Кати го изгледа решително. Беше се надъхала с увереност през нощта и въпреки неизгодната си поза, не се страхуваше от него. Вече беше обявила намеренията си и смяташе да се придържа към тях. Нямаше да се предава, освен ако сама не решеше.

Кати го изгледа студено и каза:

— Не желая да ти обяснявам действията и решенията си. Нямах право да ме задържаш тук против волята ми. Аз съм съпруга, а не затворничка. За последен път ме измами.

Джон се опита да я прекъсне, но тя не му обърна внимание.

— Ти си жесток, подъл и себичен. И аз те мразя! Ако не ме беше подмамил с ухажването си, щях да си спомня всички твои недостатъци, които ти прикриваше много внимателно, за да ти повярвам, че ме обичаш, преди да се омъжа за теб. Сега знам, че всичко е било театър, за да ме поставиш отново в подчинено положение. Е, просто няма да стане, Джон Камерън, това е всичко!

Тя бутна крака му от кушетката и се изправи на сантиметри от него. Погледна го смело в очите и продължи:

— Не се страхувам от теб и ако пожелаеш да сложиш край на този брак, който вече започна да ме разочарова, аз няма да те спра. Оправях се много добре и без теб и смея да твърдя, че ще мога и занапред.

Лицето на Джон беше развълнувано. Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Млъкни! — извика той. — Млъкни и ме изслушай! Или — Господ ми е свидетел — ще ти покажа точно колко жесток, подъл и себичен мога да бъда!

Гласът му моментално прекрати нападението ѝ.

— С дръзките си нападки ти току-що отне всичко онова, което аз съм щял да ти отнема. Казваш, че съм те подвел, но не ми обясняваш как. Казваш, че съм жесток, подъл и себичен и че ме мразиш, а вчера ми каза, че ме обичаш. Кой кого подвежда? Ако някой трябва да бъде ядосан, това съм аз. Ами че ти си се превърнала в една истерична, опърничава жена! Деспотична, арогантна, разпореждаща се малка кучка, която не иска да дава никакви обяснения. Ти си въобразяваш, че аз трябва да дам обяснение. Добре, с удоволствие, ако разбере защо си се развилняла така. Въпреки че се съмнявам, че ще приемеш каквото и да било обяснение, ако изобщо се вредя да ти го дам. Е, какво те разстрои?

Кати стоеше изправена, макар коленете ѝ да се подгъваха. Питаше се дали не бе сгрещила. Беше несигурна, но вече не можеше да отстъпи.

— Добре — продължи Джон, — недей да се заблуждаваш, нямам намерение да се откажа, нито да се оставя да бъда обиждан или да слушам брътвежите ти, когато решиш да се правиш на обидена за някаква глупост. Ако не ми кажеш какво те е разстроило, аз нищо не мога да направя. Ти си моя съпруга и законът ми дава известни права над теб. Ако си се мислела за моя затворничка, докато ми беше любовница, скъпа, дълбоко грешиш. Тогава аз нямах правото да те задържам и да те принуждавам да правиш неща, които не са по волята ти. Но това е вече минало. Сега ми принадлежиш и аз имам това право. Такъв е законът!

Той отдръпна ръцете си и каза на Кати да седне. Тя се подчини и той се наведе над нея. Присви очи и заговори с дразнещо тих глас.

— Ще живееш с мен, както се полага на съпруга, доброволно или не. И физически, и по закон ти ще бъдеш моя жена, ако аз пожелая така. Нямах избор. Надявам се да си ме разбрала добре, защото не желая да го обяснявам повторно. Разбра ли? Отговори!

Кати го погледна с всичката омраза, на която бе способна. Наблюдаваше го като чужд човек, а не като любим. Не можеше дори да избяга от него. Бяха насред океана.

— Да, разбрах — отговори тя, без да сведе поглед. — Ти ми обясни съвсем ясно. Бих искала обаче да узная едно нещо, какво ще направиш следващия път, за да ме нараниш? Много си изобретателен в това отношение.

Забележката ѝ даде резултат. Джон стана и се отдалечи, поклащайки глава.

— Ти си непредсказуема — промърмори той. — Просто не зная как да се оправям с теб.

После се обърна и се върна обратно.

— Моля те, Кати — започна Джон по-спокойно, — моля те, да седнем и да обсъдим случилото се. Мисля, че най-малкото, което ми дължиш, е обяснение. Едва вчера ти толкова искаше да станеш моя съпруга. Защо вече не желаяш? Не усещаш ли, че е много неразумно да криеш това в себе си? Не мога да се защитя, ако не ми кажеш какво съм направил. Моля те!

Кати прие ролята на защитаващ се. Разбра, че е трябвало да обясни раздражението си в самото начало. Какво ли я бе накарало да се държи по този начин? Но просто не можеше да се принуди да обясни. Беше разочарована и се бе почувствала пренебрегната от отсъствието му през брачната им нощ. Беше позволила на въображението и чувството си за малоценност да я направят мнителна. Настоящото отношение към Джон се дължеше единствено на собствената ѝ обърканост и сега се затрудняваше да си го признае. Как би могла? Той щеше да ѝ се присмее.

— Не искам да говорим повече за това, Джон — каза тя тихо и спокойно. — Имам причини за това. На теб ще ти се сторят незначителни, затова не искам да ги споделям. Можеш да си мислиш, каквото си искаш. Ако вече не възразяваш, отивам да закуся.

Тя се промъкна покрай него и за нейна изненада той не я спря. Кати излезе от каютата и се отпрати към трапезарията. Толкова беше разстроена от случилото се помежду им, че на няколко пъти спираше да си поеме въздух, за да не припадне.

„Трябва да се успокоя — помисли си тя. — Ако искам бракът ми да оцелее, трябва да се науча да се контролирам.“

Постоя малко, загледана в спокойните води на океана, докато укроти нервите си и се убеди в необходимостта от това, което току-що бе решила. И все пак, нямаше да го остави да ѝ се налага, дори да я пребиеше от бой. Въпросът беше принципен и ако преди малко се бе почувствала виновна за кавгата, сега се чувстваше права заради принципа.

Докато се обличаше, Джон прехвърли в мислите си всичко казано от Кати. Той така и не разбираше причината за внезапното ѝ избухване, но беше сигурен, че е само гневен изблик, а не проява на нещо сериозно. Всъщност, не повярва на нито една нейна дума. Егоизмът му не позволяваше. Знаеше, че е сгрешил в нещо. Щом тя не желаше близостта му, той нямаше да настоява, въпреки че имаше право на това. Беше чакал дълго време да стане негова жена и беше положил неимоверни усилия да получи развод и да я открие. Но най-вече той наистина я обичаше. Нямаше да захвърли с лека ръка всичко, което беше постигнал с мъка и понякога против желанието ѝ.

Ако не друго, то поне беше научил колко жестоко е постъпил с нея, като я бе направил своя любовница, подпомогнат от своята сила и от нейната слабост. Отнел ѝ беше девствеността и самоуважението. Последното тя си бе възвърнала и щеше да го брани на всяка цена.

Джон завърши сутрешния си тоалет и се усмихна на себе си. „Да видим докога ще продължи да играе игричките си. Не може да не разбира, че няма шанс да спечели. Но мога да я оставя да си мисли, че ме е победила... Е, поне за известно време.“

Беше премислил всичко и се отпрати уверено към трапезарията да се присъедини към сърдитата си съпруга.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кати седеше в полупразната зала и пиеше чай. Когато Джон се приближи, тя вдигна глава и погледите им се срещнаха. Имаше лукаво изражение, но тя забеляза, че гневът му е преминал. Той се поклонил леко и седна до нея.

— Да започнем ли отначало, любима? — попита я той. — Лошо започнахме деня и понеже и двамата вече сме спокойни, мисля, че трябва да сключим примирие. Как мислиш?

— Да — веднага откликна тя, — хайде да забравим.

Джон хвана ръката ѝ и я стисна.

— Добре — зарадва се той. — Реших да приема условията ти, скъпа. Не знаех, че близостта ми ти е толкова неприятна. Не бих могъл и да предположа, съдейки по начина, по който ми откликваш. Ти си много добра актриса, скъпа.

Кати се изчерви от подигравките му. Гневът ѝ отново се надигна, но тя направи усилие и се овладя.

„Как се осмелява!? — вътрешно кипеше тя. — Ако бях силна като него, щях да зашлевя ироничната му физиономия!“

— Тъй като ти избираш живота на монахиня, Кати, аз не мога да не се съобразя с желанието ти. Виждаш ли — той се наведе много близко до нея, — аз съм мъж, а мъжете никога не изпитват затруднения да предизвикат това, което ти се опитваш да потиснеш. Същото се отнася и за жените в това отношение. Няма да страдам дълго.

Лицето на Кати стана аленочервено от ярост. Той пак я бе победил. Никога ли нямаше да вземе реванш? Можеше да я огорчава толкова лесно. Тя беше решила да го лиши от плътска наслада, защото знаеше колко е важна за него. Сега се засрами от наивността си. Той можеше да направи същото с всяка друга жена. Тя беше тази, която повече ценеше взаимното им привличане и съвместна наслада.

Искаше ѝ се да му изкрещи, но не смееше. Той нямаше да го отмени, без по някакъв начин да я накаже за избухването ѝ. Трябваше да се съобразява с правилата на играта му.

Тя вдигна глава и се усмихна.

— Радвам се, че няма да те затрудня, Джон — отговори му тихо. — Наистина не знаех дали ще проявиш достатъчно разбиране и да уважиш желанието ми. А сега можеш да закусиш. Позволих си да поръчам вместо теб.

Очите ѝ блеснаха весело. Отпи от чая и си намаза масло върху топлата кифла, но сърцето ѝ лудо биеше. Не можеше да си представи какъв живот я очаква. Беше сигурна, че той ще обясни снощното си закъснение. Вместо това, в яда си тя бе направила глупаво предложение и той го бе приел. Започна да си мисли, че времето, прекарано в самота, не я е научило да разбира живота. Той беше много по-умен от нея. Знаеше как да реагира на постъпките ѝ. А тя не беше подготвена да се състезава с него. Помисли си, че не е честно. Той знаеше много за жените, а тя нищо за мъжете.

Кати благодари на сервитьора за яйцата с шунка, които постави пред нея и се опита да прогони тежките мисли. Не биваше да се размеква и да му показва истинските си чувства, дори ако трябваше да стане най-великата актриса на света.

Тя се усмихна и му подаде кошничката с кифли.

— Вземи си, чудесни са.

Джон я наблюдаваше по време на закуската. Изглеждаше напълно спокойна: никакви многозначителни пламъчета в очите, никаква руменина по бузите... Нищо! Седеше, сякаш той ѝ бе говорил любовни думи, а не я бе засипал с купчина обиди. Определено беше сложна личност. Беше му казала, че го мрази и макар да не ѝ повярва, разбираше, че от любовта до омразата има само една крачка. Срещу себе си имаше чувство, което трябваше да управлява.

Беше решил, че тя трябва да се предаде. Колкото и да дразнеше мъжките му копнежи с близостта си, той щеше да се владее. Желалаше я, но трябваше първо тя да го пожелае, преди да си позволи да я люби отново. „Няма да е чак толкова трудно“ — помисли си той весело. Знаеше, че е майстор в любовта и ще съумее да я възбуди. Беше вкусвал страстта ѝ нееднократно. Трябваше само да чака.

След закуска разгледаха кораба и Джон ѝ обясни как функционират машините с познати за нея думи. Кати проявяваше достатъчен интерес, за да не забележи той, че мисли за друго. Беше се похвалил, че отказът ѝ не е голяма загуба за него. Добре тогава, щеше

да пусне в ход целия си чар и малките женски трикове, за да го накара да се задави с тези думи. Щеше да го прелъстява, ако трябва, но тя бе решена той да пристъпи казаната дума и така да сложи край на временната му победа.

Играта, която играеха, беше детинска и дребнава и нито един от двамата не разбираше, че позволява на егоизма си да надделее над разума. Играта имаше нужда от правила, а те не бяха установили нито едно. Позволяваха си всякакви средства и прийоми.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джон остави Кати в един шезлонг на палубата. Недалеч от тях цареше суетня и се говореше, че някой бил застрелян. Джон се запита дали това имаше нещо общо с разпратата между двамата мъже, която се бе опитал да прекрати през нощта. Кати поиска да го последва, но той ѝ забрани.

— Аз ще разбера всичко — каза ѝ той меко. — Не искам да мърдаш от тук. Разбра ли ме?

На нея ѝ се искаше сама да види какво става, но една кавга помежду им беше достатъчна за деня. Тя само кимна и Джон ѝ обеща да се върне бързо.

И без това имаше нужда да остане малко сама. Щеше да има възможност да си изгради тактика, с която да накара Джон да се предаде.

Както бе обещал, той бързо се върна, но нищо не ѝ обясни. Каза ѝ само, че двама мъже са се сдърпали заради жена и единият стрелял по другия. Увери я, че и двамата са живи и няма причини за повече безпокойства. Изобщо не спомена, че точно те го бяха задържали предишната нощ, но беше започнал да се досеща, че закъснението му е станало ябълката на раздора.

Джон ѝ подаде ръка да стане.

— Имаш ли нещо против да слезем долу да подремнем? — попита той. — Не спях много тази нощ и съм изморен.

— Не, нямам — отговори Кати вежливо.

Те се прибраха в каютата и той се просна направо на леглото с дрехите. Кати започна да подрежда. Забеляза, че не е заспал и го попита:

— Има ли тук съдове за къпане? Не виждам вана.

— Естествено — отвърна Джон. — Искаш ли да се изкъпеш?

— Да, ако е възможно.

— Възможно е. Ще се погрижа. Почакай ме няколко минути.

Кати се съблече бързо и си сложи бежова сатенена роба, купена от Париж. Пусна косата си и няколко пъти щипна бузите си да станат румени. Знаеше, че е хубава, а вълнението засилваше чара ѝ.

Джон влезе с две момчета от персонала, които носеха ваната. Напълниха я с гореща вода и излязоха. Кати ги изчака права до кушетката и започна бавно да сипва парфюм във водата.

Джон отново се тръшна върху леглото и макар да си даваше вид на сънлив, беше силно напрегнат. Тя внимателно нагъна робата си върху стола. Гърдите ѝ се показваха над водата, а светлината на газената лампа правеше кожата ѝ мека и прозрачна.

Тя се правеше, че не забелязва присъствието му. Вдигна косите си нагоре и остави само няколко немирни кичура небрежно да се разпилят по тила ѝ.

Водата обгръщаше тялото ѝ като милувка и тя лежеше и се наслаждаваше.

Остана във ваната, докато водата започна да изстива. Тогава Кати разтри тялото си и вдигна глава. Джон лежеше обърнат към нея, подпрян на лакът и ѝ се усмихваше.

— Ти си възхитителна гледка, скъпа моя — каза той с топъл глас. — Имаш ли нужда от помощ?

Кати моментално сведе поглед.

— Не мисля — отговори тя. — Но би ли ми подал онази хавлия — тя посочи към леглото. Нарочно я бе оставила там, за да не може сама да си я вземе. — Искам вече да изляза.

Джон бавно се изправи, взе хавлията, отиде до ваната и застана, разгънал хавлията в ръцете си.

— Ела, скъпа — каза той нежно, втренчен в очите ѝ и я загърна. — Да ти помогна ли да се изсушиш?

Очите му потъмняха от възбуда.

— Не, благодаря. Ще се справя — отвърна тя.

Кати първо плътно загърна хавлията около себе си, за да попие водата, после я остави да се смъкне на земята. Тя се заоблича бавно, със съзнанието, че е наблюдавана. Чу го да отива към вратата и се обърна.

— Ще те изчакам навън, докато свършиш — каза той дрезгаво. — Не ти оставям време даже за лични неща.

Той се измъкна тихо, а Кати прехапа устни. Първият ѝ опит да го прелъсти се беше провалил. Помисли, че трябва да се упражнява. После довърши тоалета си и отвори вратата на Джон.

— Виждам, че си готова. Добре — каза той делово. — Сега може би ще мога да поспя преди чая.

Кати се настани на кушетката и се опита да чете. Нещата не се развиваха в нейна полза. Двамата се държаха като непознати и тя се чудеше колко време ще им трябва, за да се върнат към предишната си близост. Книгата не успя да я увлече, затова реши да направи втори опит да съблазни Джон. Съблече се, сложи тънката си розова нощница и се пхна под завивката. Джон се бе разположил почти върху цялото легло и имаше само толкова място, колкото да се свие в гънката на тялото му.

Джон отвори очи и се усмихна, когато тя деликатно се намести, за да не го безпокои. Той леко се размърда и я притисна до себе си.

— Виждам, че си решила да дойдеш при мен. Леглото е малко твърдо, но е много удобно, не мислиш ли? Не се страхувай да легнеш по-близо. Дадох дума, която възнамерявам да спазя. И макар близостта ти да е много вълнуваща, сигурен съм, че можеш да ми имаш доверие. Изобщо няма да наруша добре обмислените ти забрани.

Кати разбра, че Джон ѝ се присмива, но преглътна гордостта си и се опита да се отпусне. Беше постъпила изключително глупаво. Тялото на Джон, допряно до нейното, я накара да се разкайва. Още повече, че той изглеждаше доволен от абсурдното ѝ изискване.

Джон не можа да заспи. Нуждаеше се от почивка, но Кати не му даваше мира. Беше сложил ръка върху мекото ѝ телце и горещо се надяваше тя да не усети възбудата му. В малкото легло обаче това се оказа изключително трудно — просто нямаше как да не допират телата си.

Той няколко пъти повтори наум обещанието си. Потисна го мисълта, че тя изобщо не се вълнува. Беше заспала.

Кати Камерън не знаеше какво повече да направи, за да пристъпи Джон обещанието си. Тя беше срамежлива по природа и въпреки че бе проявила значителна дързост, според нея, опитите ѝ се оказаха неуспешни. Измина почти цяла седмица, а тя не се доближаваше до

целта. Джон парираше всичко, като просто излизаше на палубата или пък отиваше в салона да изпие едно питие.

Тя се измори от глупавия фарс. Знаеше, че сама бе отблъснала Джон от себе си. Вместо да се опознават и да се сближават още повече през медения си месец, те се държаха като любезни непознати. Не разговаряха. Разменяха си само баналните реплики от ежедневието и Джон започна все по-често да отсъства от каютата. Беше прекалено горда да отстъпи, но си даваше сметка, че нещо трябва да се направи незабавно. Беше учена от дете, че гордостта е добродетел. Сега обаче съзнаваше, че ако тази гордост не бъде насочена правилно, може да причини повече злина, отколкото добро. Усмивваше се, но беше много нещастна.

Семейство Камерън бе поканено на вечеря от капитан Хилари Уинслоу и Кати реши да се възползва от нея и да предприеме последна атака срещу упоритостта на Джон. Не можеше да продължават повече така.

Пригответенията бяха за гала вечеря и трапезарията беше празнично украсена. Появиха се неколцина музиканти, чието изпълнение заля залата с романтични мелодии.

Кати положи специални усилия за тоалета си — небесносиня рокля от коприна, ушита по поръчка в Париж. Вратът ѝ беше напълно открит и подчертаваше нежната ѝ заобленост. Под гърдите имаше вплетена бяла кадифена панделка. Копринените поли падаха на красиви гънки чак до пода. Нямаше други украшения, така че семплата линия подчертаваше природната ѝ красота. Синият цвят отиваше на очите ѝ. Сложи си едно-единствено бижу — огърлицата от сапфири и диаманти, подарена от Джон.

Погрижи се да подреди косите си в модна прическа и накрая вплете няколко бели кадифени панделки, за да завърши тоалета си.

Джон си бе създал навика да се разхожда по палубата, докато тя се къпе или облича. Ако през деня му беше трудно да се въздържа, то нощите за него бяха истинско мъчение. Спомняше си Кати като срамежлива и много скромна от времето преди да се оженят. Сега му се струваше, че са разменили ролите си. Тя съвсем спокойно си четеше книга или разглеждаше списание, облечена само в прозрачна нощница и движенията ѝ бяха пълни с нежа и съблазън.

Джон трябваше да полага усилие да не превръща беглите си целувки за „лека нощ“ в необузdana страст. Не можеше да каже докога ще има сили да се въздържа да не грабне топлото ѝ тяло в прегръдките си, защото усещаше, че е напрегнат като струна.

През деня Кати се държеше много мило. Тя се смееше на историите, които пасажерите разказваха и вземаше участие в играта на стрелички. Беше напреднала много и в крикета, специално приспособен към условията на палубата.

Реакцията на Джон към нейното „монашество“ не беше никак безобидна. Той си даде сметка, че търси най-малките поводи да прави остри забележки. Не харесваше храната, обслужването, управлението на кораба... Кати само се подсмиваше на странното му поведение. Наслаждаваше на мисълта, че тя е причината за неговата враждебност, но все пак не беше съвсем сигурна. Джон по природа беше спокоен, но хората около него трудно можеха да го повярват.

В резултат, персоналът на кораба ги обслужваше изключително бързо и любезно. Стараеха се повече от необходимото, за да направят пътуването им приятно.

Джон се държеше като един приказно богат, но твърде разглезен господин. Кати започна да се пита, дали това държане не е по-близо до същността му от онова, което познаваше преди да се оженят.

Когато той се върна в каютата да я отведе в салона, тя беше напълно готова и го очакваше.

— Изглеждаш особено красива тази вечер, Кати — промърмори Джон като улови погледа ѝ. Усмихна ѝ се мило. — Без съмнение ще бъдеш най-желаната жена на кораба. Естествено, само ние двамата знаем, че само ти се възхищавам, без да те докосвам. Нали? — добави той саркастично. — Ще тръгваме ли?

Предложи ѝ ръка и те се отправиха заедно към празненството. Той очевидно беше възбуден и Кати реши да се възползва от състоянието му докрай.

По нейна преценка капитан Хилари Уислоу беше около четиридесет и петгодишен. Той имаше блестяща черна коса и най-тъмните очи, които някога бе виждала. Беше приятен, остроумен шегобиец и много образован. За кратко време красотата на Кати и лекият ѝ флирт с него развързаха езика му за комплименти. Музиката беше нежна и приятна, а валсовете — един от друг по-прекрасни.

Джон и Кати танцуваха под звуците на цигулките и всеки тайно се наслаждаваше на другия. Силните ръце на Джон, които я обгръщаха, караха Кати да се чувства много крехка. Тя се притискаше към него и няколко пъти забеляза нервен тик върху бузата му.

Те двамата безспорно бяха най-красивата двойка. Джон беше обект на всеобща завист, особено от страна на капитан Хилари, както го наричаше Кати. Компанията на капитанската маса беше приблизително на една възраст със самия капитан и всички бяха много богати. Жените разговаряха за домовете и децата си, а мъжете почти през цялото време — за конни надбягвания и залагания.

Между танците с Джон, Кати танцува и с капитана, въпреки че усещаше раздразнението на съпруга си. Тя флиртуваше открито и съвсем съзнателно. Пийна си повече шампанско. Когато капитан Хилари я покани да излязат малко на въздух, тя изобщо не се изненада. И понеже Джон правеше компания на една от дамите на масата, тя стана и се извини.

— Няма да се бавя, скъпи — пророни тя мило. — Капитанът има нужда от малко въздух и аз му обещах да го придружа. Зная, че нямаш нищо против при тази възхитителна компания.

Кати не изчака отговор, но забеляза, че той побесня. Скочи на крака, докато тя се отдалечаваше, но не разбра дали от възпитание или от желание да я спре.

Нощта беше прекрасна, неясна и задушевна. Кати се загърна с белия си, пухкав шал, когато тръгнаха бавно по палубата. Едва бяха спрели да погледнат океана, когато тя усети, че Хилари нежно я привлича в прегръдката си.

— Това ще бъде едно неповторимо пътуване за мен, мадам, ако ми позволите една целувка.

Без да изчака отговор, той се наведе. Кати се притесни, но не се отдръпна. До момента беше водила безплодна борба с Джон. Невинната целувка на капитана ѝ се стори необходимото оръжие, за да нанесе удар в нейна полза. Прегръдката му накара Кати да се бори, за да си поеме дъх. Тя се опита да се отдръпне, но беше твърде късно. Той вече бе опитал сладостта на устните ѝ и беше захвърлил предпазливостта си.

— Устните ти са като огън, сладка моя — простена капитанът. — Трябва да ги опитам още веднъж.

Тъкмо се бе навел да я целуне повторно, когато Джон го откъсна от нея и го удари. Вторият удар просна капитан Хилари на палубата.

— Господи, какво направи? — изпищя Кати. — Мъртъв ли е? — попита тя уплашено.

— Не, скъпа — отговори Джон грубо, сграбчи я за лакътя и я повлече след себе си. — Просто е в безсъзнание, така че да не може да посяга на жена ми, колкото и очарована да изглежда тя от ухажването му. За известно време ще изпита значително неудобство, но бъди сигурна, че твоят капитан ще бъде съвсем добре утре. За теб не обещавам същото!

Джон грубо я завлече до каютата, блъсна вратата и я запрати върху леглото. Кати беше по-скоро развълнувана, отколкото уплашена, но когато Джон запали газената лампа и тя видя израза на лицето му, разбра, че има от какво да се страхува. Очакваше да чуе обидните думи, които напълно заслужаваше, но Джон нищо не каза.

Той се наведе злобно над нея, беше вбесен, но не посегна да я удари. Тя не можеше да разбере какво си бе наумил, но виждаше, че се опитва отчаяно да сдържи яростта си.

Кати впери поглед в очите му. Това, което видя, я накара да наведе засрамено глава.

Тя нарочно го беше предизвикала не само да удари капитан Хилари, но явно му бе причинила ужасно страдание. Болката в очите му беше искрена. Тя би приела обидите му с радост, ако с тях можеше да си спести този поглед.

Тя повече не можеше да отрича, че Джон лудо я обича. Душата ѝ беше разтърсена и тя успя само да прошепне.

— Съжалявам.

И не посмя да го погледне.

Джон мълчеше. Няколко минути той остана надвесен над нея, докато ускореното му дишане се поуспокои. Тя усети как напрежението го напуска и въздъхна облекчено. Щеше да ѝ прости и те можеха да забравят тази нощ.

Джон хвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към себе си. Сърцето ѝ подскочи. Болката в очите му бе отстъпила място на някакво напрежение, което я накара да потрепери. Очите му бяха присвити, а изражението му враждебно. Когато заговори, гласът му прозвуча съзнателно злобно.

— Ти ме измами. Никога не бих повярвал подобно нещо за теб. Харесаха ли ти целувките на добрия капитан? Развълнуваха ли те?

Сърцето на Кати заби до пръсване. Куражът ѝ я напусна. Джон в този момент беше чужд човек и тя се изплаши.

— Погледни ме! — кресна той и повторно повдигна лицето ѝ.

Кати го погледна и примигна. Нямахше и следа от познатата ѝ нежност.

— Отговори ми, по дяволите! Възбудиха ли те целувките му?

Кати захапа долната си устна до кръв и затвори очи да не вижда лицето му.

— Не — прошепна тя едва доловимо. — Не ме развълнуваха.

Не смееше да отвори очи. Джон леко я разтърси.

— Погледни ме — заповяда ѝ той вече по-спокойно. Промяната в гласа му я подкани да го погледне. — Желаете ли целувките му? — попита Джон изпитателно.

Тя преглътна сълзите си и успя само да поклати отрицателно глава.

Джон отиде в другия край на стаята. Приведе се и направи отчаян жест с ръка. Когато се обърна, чертите му бяха омекнали. Очите му бяха овлажнели, а гласът му трепереше.

— Тогава защо? — попита тихо той и се приближи. — Защо, Кати?

Кати преглътна мъчително. Не искаше да види сълзите ѝ.

— Постъпих ужасно глупаво. Толкова се срамувам — каза тя. — Искан да те накарам да ревнуваш. Не предполагах, че ще те нараня. Много съжалявам, Джон.

Той зарови лице в косите ѝ.

— Всичко е, защото много те обичам. Мисля, че бих убил Хилари, ако те беше докоснал.

После вдигна глава и отново срещна погледа ѝ. Кати усети, че потръпва от възбуда.

— Позволих си да се влюбя в теб до край. Ти ми принадлежиш законно, но аз искам нещо повече от това. Искан да си изцяло моя и ничия друга.

Той я притегли към себе си и тя го прегърна, опитвайки се да разбере какво ѝ казва.

— Искам да изпълвам дните и нощите ти. Искам да бъда желан, както аз те желая. Искам да ме обичаш с всяка фибра на душата и тялото си. Не съм обичал никого както теб и знам добре, че да завоювам цялата твоя любов ще ми трябва време.

Той се отдръпна и пак я погледна.

— За последен път те питам, Кати, и не искам да ме лъжеш. Би ли могла някога да ме обикнеш така?

Кати потръпна. Тя не си бе давала сметка за силата на любовта му. Знаеше, че я обича много, но не че я обича повече от всичко. Не разбираше какво точно означава това, което иска от нея. Ами Торн? Госпожа Даниълс? Нима можеха да съсредоточат всичката си любов един към друг и да изключат всички останали?

Тя му отговори съвсем искрено с треперещ глас:

— Обичам те достатъчно и искам да те направя щастлив, Джон, и ако успея да те заобичам така, както ти искаш, ще се радвам много. Обичам те, както една жена обича един мъж. Любовта ти е всичко, което искам. Близостта ти ме вълнува, допирът ти ме възбужда, а любенето с теб ми дава жизненост. Искам да споделям и щастието, и скръбта ти. Искам винаги да бъда до теб. Обичам те, Джон.

Джон я прегърна нежно. Това не бе просто една страстна прегръдка. Беше нещо много по-значимо. Беше разтворил душата си пред нея. Беше се разкрил докрай. Обичаше я толкова, че бе в състояние да ѝ посвети живота си. Тя можеше да се възползва от това или да го отхвърли. Ако избере второто, щеше да го унищожи.

Тя погали лицето му. Гледаше я с топли, нежни, пълни с любов очи.

— Никакви игри повече? — попита я тихо.

— Никакви! — увери го тя.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Капитан Уинслоу остана два дни в каютата си. Той се осмели да излезе на палубата едва на третата сутрин, защото корабът трябваше да акостира в Неапол и повечето пасажери слизаха.

Джон и Кати Камерън бяха сред напускащите кораба и той просто нямаше търпение да слязат. Беше се излъгал в преценката си за първи път от младежките си години. Предпочиташе да отдаде случилото се на голямото количество шампанско. Изчака на мостика да спуснат пасарелите и да хвърлят въжетата, после неохотно зае мястото си за сбогуване с пътниците. Подутината от удара върху лицето му почти бе изчезнала, а след като бе обвинил за всичко шампанското, капитанът бе възвърнал и гордостта си.

Щеше да пътува обратно за Ливърпул без пасажери на борда. Трюмовете щяха да бъдат пълни догоре и капитанът приветстваше спокойствието и усамотението, които му предстояха. Последният рейс не бе приятен. На практика не си спомняше да се е чувствал толкова зле от подобна незначителна случка още от дните на ранната си младост.

Джон и Кати слязоха последни. Като пристъпиха към него, тя се поклони грациозно, а Джон спря за момент, докато тя слизаше надолу по пасарела. Той застана пред Хилари и се усмихна.

— Виждам, че сте се оправили — каза той и пое протегнатата ръка. — Моля да ме извините за избухването, но защитавах жена си.

— Не е нужно да искате извинение, господин Камерън — отвърна капитан Уислоу. — Вие постъпихте като мъж. На ваше място, ако имах такава красива съпруга, аз бих сторил същото.

Те се ръкуваха и Джон последва Кати към пристана.

Малкото селце край Неапол, където двамата щяха да прекарат част от медения си месец, се изхранваше почти изцяло от рибното производство. Всеки втори жител беше рибар. Имаше всякакви лодки, закотвени тук и там на малки кейчета по неравния бряг.

Джон беше наел малка рибарска колиба и лодка за един човек и имаше намерение през следващите две седмици да научи Кати на моряшки живот.

Той установи със задоволство, че въдицата и останалите принадлежности, които бе поръчал, са доставени в хижата и че в нея има всичко необходимо за тяхното удобство.

Към подобно решение го бе насочил интересът на Кати към океана и благоговението ѝ пред изобилието и разнообразието на обитателите му. Самият той се чувстваше по-уютно сред рибарските такъми, отколкото в светските среди или театри и имайки предвид, че Кати не бе имала възможността да вкуси насладите на морето, той бе уредил престоя им в това красиво селце.

След празненството на борда Джон и Кати се сближиха. Той не бе имал намерение да ѝ разкрива истинската дълбочина на чувствата си, но не бе успял да се сдържи. Вече не пазеше желанието си за някакъв бъдещ момент, когато да се чувства по-сигурен. Дълбоко в сърцето му не бе зарасла раната, причинена от вестта, че Шон, когото толкова обичаше, не е негов роден баща, и се нуждаеше от някой, който да компенсира загубеното. Таеше в себе си силни чувства, които му бяха отказани в ранна младост. Беше се опитал да посвети чувствата си на Елизабет, но тя се оказа неудачен избор и той за втори път изживя разочарованието от несподелените чувства.

След онази нощ, в която Кати му бе разказала за детството си и за това как е била лишавана от така желаното внимание, той започна да разбира по-добре собствената си потиснатост. Кати е била обичана безрезервно от всеотдайната си майка, както и той самия, но все пак пренебрежението на родителя, към когото се бе стремила с цялата си душа, беше оставило в нея горчивина и неудовлетвореност.

Кати не бе преживявала несподелена любов и с изключение на страданията, които той ѝ бе нанесъл в началото, тя беше по-добре подготвена, да преодолее душевните си рани.

Двамата бяха разговаряли дълги часове за младите си години и за срама, който бяха преживели не по своя вина. Преди да получат наследство и признание, и двамата бяха извървели дълъг път. Бяха споделили болката си и това облекчи товара, който несъзнателно носеха в сърцата си.

Джон знаеше, че Кати го беше привлякла със своята невинност и с възбудата, която усещаше в нейно присъствие. Със задълбочаване на връзката им обаче, той разбра, че любовта му се поражда от мисълта, че най-после е срещнал човешко същество, което да приеме чувствата му и да откликне със същото.

Беше случил с Кати. Нямаше какво повече да иска от една жена. Тя стана всичко за него и той се надяваше, че не след дълго и той изцяло ще я обсеби.

Откакто бяха женени, Джон не беше се любил с Кати, въпреки че знаеше, че тя го желае. Не му липсваше нужната страст. Тъкмо напротив, беше станала по-силна от преди. Причината се криеше в нуждата да се увери, че любовта не почива единствено на чувствеността.

Джон бе изпитал необходимостта да разграничи чувствената от духовната страна на любовта си, защото добре разбираше, че тя няма да продължи безкрайно, ако нейна основа са физическите желания.

Беше се колебал дълго време дали да се разкрие пред Кати, защото се страхуваше от пренебрежението ѝ. Двете срещи с нея в Ню Йорк бяха засилили неувереността му, но той бе потърсил изход и премахна основната пречка пред взаимното им щастие.

Не му беше лесно да промени начина си на живот. Беше създал пред света една нереална представа за себе си. Не беше това, което изглеждаше — уверен, общителен и агресивен. Под грубостта и егоистичното самодоволство се криеше нещо съвсем различно. Винаги беше крил разочарованията и несигурността дълбоко в себе си. Сега, когато вече не бяха тайна, той се чувстваше спокоен и щастлив.

Още щом пристъпиха в хижата, Кати избухна в смях. Тя се превиваше и сочеше багажа си, докато от очите ѝ потекоха сълзи.

— Няма да си разопаковам чантите — успя да каже между два пристъпа. — В тях няма нищо подходящо, което да облека. Ако ме беше подготвил, щях да знам какво да си взема.

Джон се засмя и я придърпа към себе си.

— Ако не носиш никакви дрехи, ще бъде не само по-удобно, но — бих казал — стимулиращо.

— Това звучи чудесно, Джон, но какво ще правим, ако искаш да ме изведеш някъде? Тук явно е рибарско пристанище и аз си представих, че бихме могли да употребим някои от нещата пред вратата.

Тя посочи към рибарските такъми. Джон се наведе да я целуне.

— Имам изненада за теб, любов моя — прошепна той. — В куфара ми има всичко необходимо за един бъдещ рибар. Ако искаш да видиш, престани да се смееш и аз ще ти покажа.

Кати отстъпи, за да може той да отвори куфара.

— Обърни се — нареди Джон.

Тя се обърна.

— А сега погледни.

На леглото пред тях лежеше костюм от гумиран плат с дълги ръкави. Кати виждаше подобно облекло за пръв път и се приближи да го разгледа.

— Какво е това? — и тя въпросително го погледна. — Как се облича?

Джон взе костюма, обърна го и показа връзките от врата до кръста.

— Развързваш ги и го нахлузваш — обясни той. — После аз връзвам отново връзките и ти ще имаш дреха, която да те пази от водата. За рибарите не е подходящо да носят поли. До края на престоя ни тук, ти, скъпа моя, ще станеш опитна рибарка и моето мнение е, че удобството на този костюм ще ти допадне. Сигурно ще ти се наложи да понесеш някой и друг любопитен поглед, но на борда на лодката ще се чувстваш чудесно.

Кати притисна костюма към себе си.

— Възхитителен е, Джон. Откъде го купи? Смяташ ли, че е прилично жена да носи панталон?

Джон се засмя на въпроса ѝ, бръкна отново в куфара и извади от там чифт нови кафяви ботуши, които много приличаха на неговите.

— Това ще завърши тоалета ти, Кати — и ѝ ги поднесе.

— О! — възкликна тя. — Нямам търпение! Трябва да ги пробвам заедно с костюма веднага. Нали?

Джон ѝ кимна усмихнато и тя бързо свали всичко от себе си освен долната риза. Погледна го въпросително.

— Какво ще нося под това? — надяваше се той да има отговор.
— Ризата ми няма да свърши работа.

Джон избухна в неудържим смях.

— Отдолу не се облича нищо, скъпа. Това му е хубавото. Твоите дрехи са неудобни, особено за лодка. Можеш да носиш отдолу само копринените си гащички, ако държиш.

— О, Джон! — възкликна тя, едва сдържайки смеха си. — Не мога да направя това! Не е прилично!

Джон я грабна в прегръдките си.

— Ти си омъжена жена, съкровище, и ако и двамата решим, че дрехите ти са прилични, тогава са. На риболовната лодка няма място за скромност. Така или иначе, на лодката ще те гледам само аз и понеже го спомена, трябва да ти кажа, че нямам търпение да те видя неприлично облечена.

Той я притисна още по-силно. Потърси очите ѝ. Впи устни в нейните така, че тя потръпна.

— Би ли почакала малко преди да се докараш в новите дрехи, Кати?

Но не дочака отговор. Вече беше чакал прекалено дълго допира на мекото ѝ тяло и не можеше повече да отлага.

Кати му отвърна като обви лицето му с ръце и го притисна към себе си.

— Получих урок — прошепна тя. — Никога вече няма да направя грешката да те ограничавам. Откак произнесох онази глупава забрана, те желая още повече.

Той нежно допря устни до нейните. Целувката му беше изпълнена с любов. Заля я омайваща топлина. Такъв силен копнеж изпитваше за първи път.

Ръцете ѝ сновяха по широкия му гръб и това отприщи страстта, таена безкрайно дълго.

— Господи, желая те неудържимо — изстена той.

Кати задържа дъха си за миг. Ризата ѝ се свлече на пода. Джон я целуваше като полудял. Ръцете му я галеха тръпнещо. Той просто пулсираше от желание. Тя разкопча ризата му, разтвори я, за да усети допира на голата му гръд.

Джон захвърли дрехите си светкавично. Езикът му я гъделичкаше по врата, надолу по гърдите, зърната ѝ се втвърдиха от

възбуда. Той я вдигна на ръце и внимателно я постави върху пухения дюшек на леглото. Дишаше тежко и на пресекулки. Кати зърна огъня в очите му. Беше същият, както много отдавна, през първата им любовна нощ. Тогава си бе въобразила, че това е лудост, но сега вече знаеше, че е просто луда страст, предизвикана от дълго сдържано желание.

Същото това желание го бе принудило да признае слабостта си. Страстната му същност и неудържимия глад на тялото му възбудиха и нея. Тя разтвори устни и прие търсеция му език.

Обичаше го. В чувството ѝ нямаше половинчатост и задръжки. Искаше да изпита необикновените усещания, които той предизвикваше, искаше този миг да продължи вечно.

— Моля те, Джон!

Тялото ѝ крещеше за удовлетворение.

— Скъпа, обичам те — промълви той.

После двамата се сляха в един общ пламък.

Любиха се няколко пъти, с все по-засилваща страст. После заспаха изтощени.

По залез слънце Кати се размърда и целуна Джон по бузата. Той се събуди и я прегърна. Впери поглед в очите ѝ тихо каза.

— Загубен съм. Ти ме окова.

И отново Джон се хвърли страстно към нея. Тя го побутна обратно на леглото и лекичко го целуна по лицето, врата, гърдите... докато усети трепета му. Страните ѝ пламтяха, кожата ѝ бе покрита със ситни капчици пот. Той я грабна и я сложи върху себе си. Целуна я така, че тя изпита болка и отметна глава да си поеме дъх. Прегърна го с толкова сила, че да може да го задържи за цял живот.

Той ловко я обърна и се озова върху нея. Страстта им избухна с нова сила.

— Обичам те — шепнеше Кати в ухото му.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Малката хижа, наета от Джон, беше собственост на местен рибар, когото той бе срещнал при едно пътуване до Италия с дядо си и Ричард.

Пътуването им беше по-скоро делово. Патрик искаше да закупи ръчно изработени мрежи от семейство Ландучи. Семейството се състоеше от девет момичета и две момчета и всички бяха изкусни майстори в плетенето на мрежи.

Въпреки че в основата на пътуването стоеше снабдяването на поне четири от риболовните кораби на Камерън, то се превърна в голямо празненство. Джон не знаеше дума италиански, нито пък брат му и дядо му. Беше просто изумително как за три безгрижни седмици момчетата започнаха да говорят италиански и всички ги разбираха.

Семейство Ландучи беше много бедно, въпреки че работеха усилено, а ставаха и все по-бедни.

Дотогава Джон не харесваше рибата и всички останали морски деликатеси Семейството, обаче, живееше близо до морето и се хранеше предимно с това. Само в добри времена, когато се виждаха с повече пари, купуваха и приготвяха спагети. Беше му трудно да повярва как може Мама Ландучи да приготви ястие, от което ти потичаше слюнката, само с прибавка на няколко подправки и капки скъпоценно маслиново масло. Всеки път беше готов да се закълне, че е ял различна риба, само за да разбере малко по-късно, че е била същата, но просто приготвена по различен начин. Голямото семейство не изхвърляше нищо.

Патрик винаги проявяваше голяма щедрост при заплащането на мрежите. Всяка година от много време насам, той ги посещаваше и децата се бяха množили пред очите му. Беше взел Ричард и Джон със себе си само веднъж, но Джон успя да с приятели с Паоло Ландучи и макар да се бяха виждали само два пъти от детските си години, те все още бяха приятели.

В колежа Джон учеше италиански и, въпреки че не го владееше така добре като френския, можеше да пише на Паоло редовно на родния му език.

При всяко посещение Патрик носеше подаръци за всеки поотделно, главно неща, от които знаеше, че имат нужда, но не могат да си ги позволят.

Посещението на Камерън за тях беше като Коледа. Работата спираше и започваше празник.

Ричард и Джон, живели цял живот в тишината на семейното имение в Сийл Харбър, се веселяха безкрайно при задружната фамилия. Тъй като Патрик бе поел отговорността за образованието на Паоло, родителите му бяха задължени и се опитваха да му угаждат във всичко.

Когато Джон бе помолил Паоло да наеме малката хижичка, той го покани да гостуват с Кати на семейството му. Джон обаче отказа, защото искаше да бъдат сами. Докато се уговаряха, той още не знаеше дали тя ще приеме да се омъжи за него, но много се надяваше.

Джон бе помолил да направят хижата удобна и не само бе изпратил достатъчно пари за целта, но беше закупил всички риболовни такъми, ръчно изработени от приятеля му, на много висока цена.

Паоло Ландучи беше женен от пет години и вече имаше трима сина. Всичките му сестри също бяха семейни и единствен Томазо, почти тридесетгодишен, продължаваше да живее с родителите си. Не можеше да си намери подходяща съпруга.

Рибарската хижа беше прясно боядиса. Тя бе разположена само на няколко ярда от най-високата точка на прилива. Единствената стая беше уютно обзаведена с голямо метално легло, малка резбована дървена масичка, два стола с високи облегалки и голяма вана. За нощна масичка служеше голяма бъчва за вино. Навсякъде се виждаха бутилки със забодени в гърлата свещи. Малките прозорчета бяха покрити с груби завески и макар обзавеждането да бе евтино, стаята имаше приятен вид.

До ваната имаше голяма тумбеста печка, над която висяха няколко тигана и съдини. На поличката имаше керамични чинии и прибори за хранене.

Стърготините по пода учудиха Кати, но Джон ѝ обясни, че са сложени, за да пазят от влагата.

Когато най-после Кати успя да облече гумирания костюм, донесен от Париж, той ѝ прилепна чудесно. Ръкавите бяха дълги точно колкото трябва, панталонът също. Платът беше малко грубичък за нежната ѝ кожа, но Джон ѝ сложи малко талк преди да завърже връзката. Забави се, защото му беше приятно да гали гърба ѝ. Всъщност едва се удържа да не скъса връзките и да смъкне костюма.

Кати тъкмо бе усетила глад, когато на вратата се почука отривисто. Тя отвори и видя две кошници, от които се разнасяше божествена миризма. Отвори ги бързо и намери вътре две покрити тенджери и три бутилки червено вино. Наоколо нямаше никой.

Джон се приближи да ѝ помогне да ги внесат вътре и се усмихна. Беше радостен от грижата на приятеля си, когато не бе виждал от години. Не бяха яли нищо след закуската сутринта, бяха изразходвали много енергия през деня и затова ядоха с охота и всичко им се стори безкрайно вкусно.

— Ако веднага не се измъкна от това... как се нарича — каза Кати през смях, — страхувам се, че вкусната ми вечеря ще бъде върната обратно.

Джон се разсмя и веднага я развърза. Тя си сложи топла роба, а той запали тумбестата печка. През деня беше топло, но вечерта задуха хладен вятър откъм морето.

Докато Кати измие чиниите от вечеря, вятърът се усили и заизвива свирепо. Стана доста студено, затова тя се мушна в единственото топло място във влажната хижа — в леглото, до Джон. Дватама лежаха отпуснати и щастливи. Кати затвори очи и когато ги отвори, слънцето вече се показваше над хоризонта.

Съпрузите Камерън прекараха целия ден на рибарската лодка на Паоло. Кати се чувстваше чудесно в новия си костюм, както Джон беше предположил и обяви, че облеклото на мъжете е много по-практично от това на жените. Тя отдавна бе престанала да носи корсети и тежки фусти, но повечето жени по света все още навличаха върху себе си пет-шест фунта плат при всяко обличане. Не беше предполагала, че може да бъде толкова ловка и да прави такива бързи движения, без непрекъснато да се безпокои, че може да настъпи полите си и да се спъне.

Меките кожени ботуши, които Джон ѝ бе купил, също се оказаха голямо удобство. Бяха с равна подметка и грайфери, за да не се плъзга

по мокрите дъски. Той беше обмислил всичко. Кати се възхити от неговата съобразителност.

Хванаха много риба. На връщане към хижата Джон забеляза, че от комина се извива дим. Той се усмихна — явно Паоло и съпругата му Мария бяха решили да не чакат завръщането им, а да дойдат по-рано и да ги посрещнат.

Малко след това вратата на хижата се отвори и отвътре изскочи хубав мъж, очевидно връстник на Джон. Той сърдечно прегърна приятеля си и избърбори някакъв поздрав към Кати, който тя не разбра.

Джон му отвърна радостно, след което Паоло грабна Кати, завъртя я във въздуха и я прегърна топло. Запознаха я с Мария, която за нейна изненада говореше английски. Поговориха си, после Кати се зае да ѝ помогне да сервира превъзходните ястия, които беше приготвила. Те бърбиха и се смяха до късно през нощта, и когато си тръгнаха, Кати бе съвсем изтощена.

Тя се изкъпа набързо и когато си легна, Джон вече спеше. Кати се наведе да го целуне за „лека нощ“ и заспа в същия миг, в който сложи глава на възглавницата.

Когато Джон я побутна да става, стори ѝ се, че току-що бе заспала. Навън беше още тъмно. Надигна се малко мудно, но ѝ се зави свят и тя се отпусна върху леглото, като се усмихна.

— Защо се усмихваш, любима? — попита Джон живо.

— Защото съм щастлива — отвърна Кати.

Той приседна на ръба на леглото и я взе в прегръдките си.

— Аз също. По-щастлив, отколкото съм си представял, че мога да бъда. И заслугата за това е изцяло твоя, любов моя.

Кати го целуна по врата. Джон я вдигна от леглото и я постави върху коленете си.

— Щеше ми се да имаме повече време, Кати, но ако не искаш Паоло и Мария да те заварят гола, трябва да сложиш нещо.

Кати се разсмя, уви се в чаршафа и излезе навън. Беше съвсем тихо и тя не забеляза момченцето, което спеше недалеч от хижата. Кати се препъна в тялото му и тихичко изписка.

— Кой е там? — извика тя и без да дочака отговор, повика Джон.

Той се озова моментално, вдигна фенера над детето и видя, че е уплашено до смърт. Последваха бързи въпроси и отговори, след което

Джон избухна в смях.

Докато се връщаха към хижата, Джон, с четиригодишното дете на ръце, разказа историята на Кати. Момченцето беше син на Паоло и Мария, които му казали, че не може да дойде с тях на риболов. Детето се почувствало изоставено и решило да се промъкне в лодката, докато всички спят. Но понеже не успяло да я намери в тъмното, отишло до хижата да чака родителите си и заспало.

— Колко си непослушен — смъмри го Джон. — Мама и татко ще бъдат много огорчени.

Кати се усмихна — беше ѝ приятно да слуша как Джон говори италиански. Явно бе, че той обича деца, така внимателно се отнасяше към момченцето. Тя прокара ръка по леко издутия си корем и се почуди дали подозренията ѝ бяха основателни.

Целия ден Джон и Кати прекараха в компанията на Паоло и Мария. Времето беше прекрасно и те загоряха на слънцето.

Вечеряха в дома на италианските си приятели и се запознаха с децата им. Семейството беше много задружно, а Мария — чудесна готвачка.

Кати остана възхитена от вкусните ястия и техния аромат. Апетитът ѝ се бе увеличил забележимо и това предизвика Джон да направи добродушна забележка.

— Ако не внимаваш, мила моя, ще надобелееш и ще ти се наложи да обличаш отново корсети и фусти.

Но тя знаеше, че независимо колко яде, скоро ще стане така или иначе закръглена.

Вечерта преди да потеглят за Рим, Кати настоя да споделят част от средствата си с добрите си приятели. Джон остави голяма сума пари на видно място, придружена с благодарствена бележка. Той също имаше желание да направи нещо за тях и предложението на Кати му достави удоволствие.

Кати реши, че е време да съобщи на Джон, че очаква бебе. Тя обмисли внимателно как точно да го направи, като има предвид горчивия спомен от първата си бременност. Знаеше, че всичко се е променило, но въпреки това потръпваше от безпокойство. Всичко случило се беше като сън наяве, сбъдната мечта за дом и голямо семейство. Много скоро щеше да го има.

— Да пийнем ли малко вино, Джон? — попита тя, когато той се приготвяше да си легне.

— Добре.

Джон се приближи и пое подадената му чаша. Стоеше много близо до нея и тя не можа да не се възхити на красивата му фигура. Беше много мъжествен, но лицето му имаше меко изражение, на което ѝ беше трудно да устои. Тя се приготви за тост, очите ѝ грейнаха.

— За теб, любов моя, и за детето, което нося в себе си.

Чертите му рязко се промениха и само за миг Кати усети как сърцето ѝ спира. Но той широко се усмихна, с което недвусмислено показваше радостта си.

— Сигурна ли си? — попита той. — Кога?

Кати кимна и се усмихна.

— Да, напълно съм сигурна. Но ще трябва доста да почакаме. Доволен ли си?

— Повече, отколкото можеш да си представиш — отвърна Джон и чукна чашата ѝ. — Обичам децата, особено моите собствени!

Той се засмя и взе чашата от ръката на жена си.

— Е, ще се върнем ли у дома? Ако ще ставаме отново родители, не искам да мързелувам повече и да пиляя време. Освен това мисля, че жена в твоето положение не бива да пътува и да се уморява.

Джон я взе в прегръдките си.

— Ще ти построя най-голямата и най-люксовна къща в Ню Йорк — каза той. — Аз лично предпочитам да не се връщам в Сийл Харбър, ако ти си съгласна.

Като че ли бе прочел мислите ѝ. Тя си бе представяла завръщането в дома му като негова съпруга и, въпреки че бе придобила увереност, знаеше, че не е подготвена да застане лице в лице с дома, където беше страдала толкова. Не искаше да живее в чужд дом. Искаше свой собствен. Къща, която да се изпълни с обич и разбирателство, един рай за семейството ѝ.

Джон я целуна, а тя усети, че очите ѝ се навлажняват. Отдръпна се и го погледна.

— Няма ли да е по-добре да си имаме малка къщичка, Джон? — попита тя шепнешком. — Място, където не можем да се изгубим? Ако не възразяваш, аз бих предпочела около мен да кипи живот.

— Имам една-единствена молба — трябва да я построим на брега на океана, за да могат децата ни да дишат соления въздух и да внасят пясък в къщата. Споразумяхме ли се?

Той се ухили дяволито.

— Споразумяхме се — отговори Кати.

ЕПИЛОГ

Къщата, която Джон построи за Кати и семейството си, беше малък рай. Беше просторна, светла, с достатъчно спални за гости и за едно голямо семейство, а в същото време беше топъл, удобен и уютен дом.

Намираще се малко по на юг от Седърруд, където Кати беше израснала. По желание на Джон океанът беше много близо.

Около къщата имаше гъста зелена трева, както и изобилие от храсти и цветя. Прислугата не живееше в самата къща, а имаше недалеч отделна постройка.

Имаше още обори и зеленчукова градина, а лъкатушещата пътека от главния път до портите беше оградена с гъста редица дървета. От двете страни беше застлана с кръгли бели камъчета.

На брега се намираще малка постройка, в която държаха лодката. Джон сам я бе сглобил с много обич, каквато цареше и между обитателите на къщата.

Каролин Даниълс живееше в Седърруд и ги посещаваше често. Беше си купила двуколка и коне и настояваше да ги управлява сама. Нямаше прислуга само защото не желаше. Ендрю Макинис, нейният племенник, се беше записал да учи и тя с огромно удоволствие се грижеше той да има хубав дом.

Всеки ден идваше учител да занимава Торн. И макар че още беше малък, Кати виждаше, че има пъргав и остър ум. Той си остана същото прекрасно дете, радост за родителите си.

Шон и Джойс в крайна сметка решиха да се преместят за постоянно в къщата си в Ню Йорк, така че Джон очакваше отговора на Мелиса Камерън за предложението му да се върне в дома си в Сийл Харбър, още повече, че нейните родители се бяха съгласили да живеят при нея.

Джон съсредоточи бизнеса си в едно голямо предприятие, където насочи усилията си. Мащабните сделки се осъществяваха от

специалисти, наети от него и той можеше да си почива два дни в седмицата.

Кати чувстваше, че има за какво да бъде благодарна и никога не забравяше, да му го казва.

Джон и тя бяха оставили миналото зад себе си и бяха поели по нов път, за който вярваха твърдо, че ще ги води в светли дни. Бяха изградили нещо значимо и стойностно — всеотдайната си любов един към друг.

Когато наближи времето да роди, Кати си спомни каква молба беше отправила към Бога при раждането на Торн. Беше обещала никога повече да не го моли за нищо, ако Торн се роди жив и здрав. Но не се стърпя.

— Мога ли да те помоля. Господи, още един път за същото?

И остави всичко в Неговите ръце. Знаеше, че ще бъде справедлив.

Издание:

Карол Франц. Катрин

Оформление на корицата: Петър Христов

ИК „Бард“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.